

ИΠΟΒΑΚΟΗ - Υποδιάκονος
ΖΟΡΑΗ Ι. ΒΟΒΙΉ

Λετα Γοσποднeг две хиљаде и тринајесте

Зоран Бобић ипођакон

Српске Православне Епархије
Новограчаничке-Средње-Западно-Америчке

Манастир Св. Саве
Либертувил, Илиноис С.А.Д.

ГДЕ ЈЕ ШТО

Литургија на Српски	6
Литургија на Енглески	7
Литургија на Црквенословенском	95
Η Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων	128
ДОДАТАК 2—Old Testament Readings	200
ДОДАТАК 3—Апостоли и Јеванђеља	216
ДОДАТАК 4—Epistles and Gospel Readings	230
ДОДАТАК 5—Осмогласник	244
ДОДАТАК 6—Stichera's	260
ДОДАТАК 7— Troparion	274
Објашњење Литургије	278
History of the Holy Liturgy of the Presanctified Gifts	314

Ђакон: Благослови Владико
 Свештеник: Благословено Царство Оца и Сина и Светога
 Духа, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

Чтец: Ходите, поклонимо се Цару нашем Богу.
 Ходите, поклонимо се и припаднимо Христу,
 Цару нашем Богу.
 Ходите, поклонимо се и припаднимо самоме
 Христу, Цару и Богу нашем. (3 поклона.)

Ђакон улази у свети олтар, а свештеник стојећи пред светим Престолом, чита тихо молитве вечерња, зване светилничне (почевши од четврте)

МОЛИТВА 4

Ти кога Свете Силе неућутним песмама и непрестаним славословима величају, испуни уста наша хвале твоје, да бисмо величали свето име твоје, и дај нам удела и наслеђа са свима који Те се истински боје и држе заповести твоје, молитвама Свете Богородице и свих Светих твојих. Јер Теби приличи свака слава, част и поклоњење, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова. Амин.

МОЛИТВА 5

Господе, Господе, Ти све држиш на пречистом длану своме; Ти све нас дуго трпиш, и тугујеш због наших зала; опомени се милосрђа свога и милости своје; посети нас добротом својом, и дај нам да твојом благодаћу и у остало време данашњег дана избегнемо различне замке нечистивог, и благодаћу Свесветог Духа твога сачувај живот наш безбедним од искушења. Милошћу и човекољубљем Јединородног Сина

DEACON: Master, give the blessing.

The Priest making with the Gospel book the sign of the Cross over the antimension shall say:

Blessed is the kingdom of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, now and for ever: world without end.

READER: Amen.

O come, let us worship and bow down before our King and our God.

O come, let us worship and bow down before Christ our King and our God.

O come, let us worship and bow down before the very Christ our King and our God.

Fourth Prayer

O thou to whom the holy Powers sing with unending hymns and unceasing doxologies, fill our mouths with thy praise, that we may magnify thy holy name. And grant unto us part and inheritance with all those that fear thee in truth and keep thy commandments, through the intercessions of the holy Theotokos and of all thy Saints.

For to thee belong all glory, honor, and worship, to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit, now and ever, and unto ages of ages. Amen.

Fifth Prayer

O Lord, Lord, who upholdest all things in the most pure hollow of thy hand, who art long-suffering toward us all, and repentest thee at our wickedness, remember thy compassion and thy mercy. Look upon us with thy goodness; grant unto us also by thy grace, through the remainder of the present day, to avoid the divers subtle snares of the Evil One, and keep our lives unassailed, through the grace of thine all-holy Spirit. Through the mercy and love of man of thine only-begotten Son, with whom thou art blessed, together with thine all-

твога, са којим си благословен, са Свесветим и благим и животворним твојим Духом, сада и увек и у векове. Амин

МОЛИТВА 6

Боже велики и чудесни, Ти све и сва управљаш неисказаном добротом и обиљем промисла; Ти си нам и овоземаљска добра даровао, и преко већ ! дарованих добара јемчиш нам обећано Царство; Ти си нам помогао да се и у протекло време „данашњега дана уклонимо од свакога зла; даруј нам да и преостало време проведемо беспрекорно пред светом славом твојом, славећи Тебе, јединог доброг и човекољубивог Бога нашег. Јер си Ти Бог наш, и Теби славу уносимо, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова. Амин.

МОЛИТВА 7

Боже велики и вишњи, Ти једини имаш бесмртност; Ти живиш у светлости неприступној; Ти си сву твар премудрошћу саздао; Ти си одвојио светлост од таме, и сунце поставио да влада дању а месец и звезде да владају ноћу; Ти си удостојио нас грешне да и овога часа са исповешћу изађемо пред лице твоје и да и принесем овечерње славословље; Ти сам, човекољубиви Господе, учини да молитва наша изађе као кадило пред лице твоје, и прими је као мирис миомира; подари нам мир ове вечери и ове ноћи; обуци нас у оружје светлости; избави нас од страха ноћног и од свега што иде по тами: и дај нам сан који си нам даровао ради одмора немоћи наше, ослобођен од сваког сањарења ђаволског, о Владика, даваоче добара, да бисмо, прожети умилењем, и на постељама нашим помињали ноћ у име твоје , и просвећивани размишљањем о заповестима твојим, устали у радости душевној ради слављења доброту твоје, доносећи молитве и мољења твоје милосрђу за грехе своје и свега народа твога, који милошћу посети,

holy, and good, and life-creating Spirit, now and ever, and unto ages of ages. Amen.

Sixth prayer

O God, great and wonderful, who with goodness indescribable and rich providence orderest all things, and grantest unto us earthly goods, who hast given us a pledge of the promised kingdom through the good things already granted unto us, and hast made us to shun all harm during that part of the present day which is past, grant that we may also fulfill the remainder of this day blamelessly before thy holy glory, and hymn thee, our God, who alone art good and lovest man.

For thou art our God, and unto thee do we send up glory, to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit, now and ever, and unto ages of ages. Amen.

Seventh prayer

O great and most high God, who alone hast immortality, and dwellest in light unapproachable, who hast fashioned all creation in wisdom, who hast divided the light from the darkness, and hast set the sun to rule the day and the moon and stars to rule the night, who hast also vouchsafed unto us sinners at this present hour to come before thy presence with confession and to present unto thee our evening doxology, do thou thyself, O Lord, Lover of man, direct our prayer as incense before thee, and accept it for an odor of sweet fragrance, and grant that our present evening and coming night be peaceful. Clothe us with the armor of light. Deliver us from the fear of night, and from everything that walketh in darkness, and grant that the sleep that thou hast given for the repose of our infirmity may be free from every fantasy of the Devil. Yea, O Master of all, Leader of the good, may we, being moved to compunction upon our beds, remember thy name in the night. And, enlightened by the exercise of thy commandments, may we rise up in joyfulness of soul to the glorification of thy goodness, and offer supplications and prayers unto thy tenderness of heart, for our own sins and those of all thy people, whom do thou look upon in mercy, through the intercessions of the holy Theotokos.

For thou art a good God who lovest man, and unto thee do we send up

молитвама Свете Богородице. Јер си благ и човекољубив Бог, и Теби славу уносимо, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова.

Псалм 103

БЛАГОСИЉАЈ, душо моја, Господа. Господе, Боже мој, узвеличао се јеси веома. У славу и величанство обукао се јеси, светлошћу као хаљином одеваш се, простиреш небо као кожу, Који водама покриваш висине његове. Поставио си облаке за подножје Своје, ходиш на крилима ветрова. Који чиниш Анђеле Своје духовима, и служитеље Своје пламеном огњеним. Земљу утемељујеш на тврђи њеној, неће се поколебати до века; бездан је као хаљина огртач њен, и на горама воде се заустављају. (Оне) беже од заповести Твоје, и уздрхте од гласа грома Твога. Узлазе на планине и силазе у долине, на место које си им одредио. Границу си поставио коју неће прећи, нити ће се вратити да поплаве земљу. Ти изводиш изворе у долинама, између планина протичу воде. (Оне) напајају све звери пољске, очекују је јелени за жеђ своју. Птице небеске крај њих се настањују, и између стена чују се гласи (њихови). Напајаш горе са висина Својих, наситиће се земља од плодова дела Твојих. Проузрасташ траву за стоку, и зелен на службу људима, да произведу хлеб из земље, и вино весели срце човека; да уљем улепша лице своје, и хлеб срце човека укрепљује. Наситиће се (влажом) дрвеће пољско, и Ливански кедри које си засадио. Тамо ће птице гнезда (своја) свити, родино обиталиште предводи их. Горе високе дао си јеленима, стена је прибежиште зечевима. Створио си месец за времена, сунце познаје залазак свој. Простиреш таму, и настаје ноћ, у њој излазе све звери шумске, лавићи што ричу и грабе, и себи храну од Бога траже. А кад се сунце роди, сакупљају се, и одлазе да легну у оборе своје. Тад излази човек на дело своје, и на посао свој до вечера. Како су величанствена дела Твоја, Господе! Све си премудрошћу створио; испуни се земља творевине Твоје. Ово је море велико и пространо, тамо

glory, to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit, now and ever, and unto ages of ages. Amen.

THE INTRODUCTORY PSALM 103 [104]

Bless the Lord, O my soul. O Lord my God, Thou art very great; Thou hast clothed Thyself with praise and honour: who dost robe Thyself with light as a garment; spreading out the heavens as a curtain. Who covers His chambers with waters; who makes the clouds his chariots: who walks on the wings of the wind. Who makes His angels spirits, and His ministers a flaming fire. Who establishes the earth on her sure foundation: it shall not be moved forever. The deep, as it were a garment, is His covering: the waters shall stand on the hills. At Thy rebuke they shall flee; at the voice of Thy thunder they shall be alarmed. They go up to the mountains, and down to the plains, to the place which Thou hast founded for them. Thou hast set a bound which they shall not pass, neither shall they turn again to cover the earth. He sends forth His fountains among the valleys: the waters shall run between the mountains. They shall give drink to all the wild beasts of the field: the wild asses shall take of them to quench their thirst. By them shall the birds of the sky lodge: they shall utter a voice out of the midst of the rocks. He waters the mountains from His chambers: the earth shall be satisfied with the fruit of thy works. He makes grass to grow for the cattle, the green herb for the service of men, to bring bread out of the earth; and wine makes glad the heart of man, to make his face cheerful with oil: and bread strengthens man's heart. The trees of the plain shall be full of sap; even the cedars of Lebanon which He has planted. There the sparrows will build their nests; and the house of the heron takes the lead among them. The high mountains are a refuge for the stags, and the rock for the rabbits. He appointed the moon for seasons: the sun knows his going down. Thou didst make darkness, and it was night; in it all the wild beasts of the forest will be abroad: even young lions roaring for prey, and to seek meat for themselves from God. The sun arises, and they shall be gathered together, and shall lie down in their dens. Man shall go forth to his work, and to his labour till evening. How great are Thy works, O Lord! In wisdom hast Thou wrought them all: the earth is filled with Thy creation. So is this great and wide sea: there are things creeping innumerable, small animals and great. There go the

су гмизавци којима броја нема, животиње мале и велике. Тамо лађе пловe, и кит онај којег си створио да се игра у њему. Све од Тебе очекује, да им дајеш храну на време (своје), кад им дадеш, они се окупљају. Када отвориш руку Твоју, све и сва се испуњује добротом. А када лице Твоје окрене, смуте се (и колебају); кад им одузмеш дах њихов они нестају, и у прах се свој враћају. Кад им пошаљеш Духа Твога, опет се изграђују, и (тако) обнављаш лице земље. Нека је довека слава Господња, радоваће се Господ делима Својим. Он Који погледа на земљу, и чини да се тресе; Који се дотиче гора, и оне се диме. Певају Господу у животу моме, псалмопојаћу Богу моме докле постојим. Њему ће мио бити разговор мој, и ја ћу се радовати Господу (своме). Нека нестану са земље безбожници, и безаконици да их више не буде. Благосиљај, душо моја, Господа.

Слава, И Сада:

Алилуја, Алилуја, Алилуја, слава Теби, Боже. **(3 пута, без поклона.)**

Господе помилуј. **(3 пута.)**

Ђакон: У миру Господу се помолимо.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: За вишњи мир и спасење душа наших,
Господу се помолимо.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: За мир свега света, за непоколебљивост светих
Божјих Цркава и сједињење свих, Господу се
помолимо.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: За овај свети храм и за оне који са вером,
побожношћу и страхом Божјим улазе у њега,

ships; and this dragon whom Thou hast made to play in it. All wait upon Thee, to give them food in due season. When Thou hast given it them, they will gather it; and when Thou hast opened Thine hand, they shall be filled with good. But when Thou hast turned away Thy face, they shall be troubled: Thou wilt take away their breath, and they shall fail, and return to their dust. Thou shalt send forth Thy Spirit, and they shall be created; and Thou shalt renew the face of the earth. Let the glory of the Lord be for ever: the Lord shall rejoice in His works; who looks upon the earth, and makes it tremble; who touches the mountains, and they smoke. I will sing to the Lord while I live; I will sing praise to my God while I exist. Let my meditation be sweet to Him: and I will rejoice in the Lord. Let the sinners fail from off the earth, and transgressors, so that they shall be no more. Bless the Lord, O my soul.

The sun knows his going down, Thou didst make darkness, and it was night. How great are Thy works, O Lord! In wisdom hast Thou wrought them all.

Glory be to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit, now and for ever: world without end. Amen.

Alleluia. Alleluia. Alleluia. Glory be to Thee, O God. [3]

Our hope, glory be to Thee, O Lord.

Deacon: In peace let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For the peace from above, and the salvation of our souls, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For the peace of the whole world, the good estate of the holy churches of God, and the union of all, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For this holy temple, and for them that with faith, reverence, and the fear of God enter herein, let us pray to the Lord.

Господу се помолимо.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: За преосвештеног епископа нашег (име), за часно презвитерство, у Христу ђаконство, за сав клир и верни народ, Господу се помолимо.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: За благоверни и христољубиви род наш и за све православне хришћане, да им Господ Бог помогне и да одоле сваком непријатељу и противнику, Господу се помолимо.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: За ово село, за свако село, град, крај и оне који вером живе у њима, Господу се помолимо.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: За благодворење ваздуха, за изобиље плодова земаљских и времена мирна, се помолимо.

Господу

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: За оне који плове, за путнике, болеснике, паћенике и сужње, и за њихово спасење, Господу се помолимо.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: Да нас избави од сваке невоље, гнева, опасности и тескобе, Господу се помолимо.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: Заштити, спаси, помилуј и сачувај нас Боже, благодаћу Твојом.

Народ: Господе помилуј.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For our Great Lord and Father, His Holiness, Patri arch N.; for our lord the Very Most Reverend Metro politan N.; ; for our lord the Most Reverend (Archbishop or Bishop N.); for the venerable priest hood, the deaconate in Christ, for all the clergy and people, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For this land, its authorities and armed forces, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For the God-preserved Serbian Land and its Ortho dox people both in the homeland and in the diaspo ra, and for their salvation, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: That He may deliver His people from enemies both visible and invisible, and confirm in us oneness of mind, brotherly love and piety, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For this city (or this town, or this holy monastery), for every city and country, and the faithful that dwell therein, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For seasonable weather, abundance of the fruits of the earth, and peaceful times, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For travellers by sea, land and air; for the sick, the suffering, the imprisoned, and for their salvation, let us pray to the Lord.

Ђакон: Поменувши пресвету, пречисту,
преблагословену, славну Владичицу нашу
Богородицу и Приснодјеву Марију са свима
Светима, сами себе и једни друге и сав живот
свој Христу Богу предајмо.

Народ: Теби Господе.

Свештеник говори молитву првог антифона:

ГОСПОДЕ Боже наш, чија је моћ недосежна и слава
несхватљива, чија је милостнеизмерна и човекољубље
неисказано, Ти Сам, Владико, по своме милосрђу, погледајна
нас и на овај свети храм, и покажи нанамa и на овима који се
с нама моле, твојубогату милост и доброту.

Свештеник: Јер Теби приличи свака слава, част и
поклоњење, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада
и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

Чтец: И чита се: први Антиифон 18. катизме /
псалам 123;/ Јер кад Господ не би био с нама...

Само у среду пете недеље поста 7. Катизма: псалам 48:

СЛУШАЈТЕ ово сви народи, чујте сви који живите у васељени;
земнородни и синови људски, заједно богати и сиромa. Уста
ће моја говорити мудрост, и поучење срца мога разумност.
Принућу причу ухо моје, отворићу уз псалтир загонетку
моју. Зашто се бојим у зли дан? Безакоње пете (непријатеља)
мојих опколи ме. Ви који се уздате у силу своју, и који се
мноштвом богатства свога хвалите! Брат неће избавити; хоће
ли избавити човек? Неће дати Богу откуп за себе, и цену
откупа душе своје, и намучи се до века, и живеће до краја; јер
неће видети пропасти, када види мудраце умируће. Заједно
неразуман и безуман пропадају, и оставиће туђинцима

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: That we may be delivered from all tribulation,
wrath, and necessity, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Help us, save us, have mercy on us, and keep us, O
God, by Thy grace.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Calling to remembrance our most holy, most pure,
most blessed, glorious Lady Theotokos and Ever-
Virgin Mary with all the saints, let us commit our
selves and one another and all our life unto Christ
our God.

Choir: To Thee O Lord.

The Prayer of the First Antiphon

O Lord, compassionate and merciful, long-suffering and of great mercy,
give heed to our prayer, and attend to the voice of our supplication.
Work upon us a sign for good. Guide us in thy way, that we may walk in
thy truth. Gladden our hearts that we may fear thy holy name. For thou
art great and workest wonders. Thou alone art God, and among the
gods there is none like unto thee, O Lord, powerful in mercy, and good
in might, to help and to comfort and to save all those who hope in thy
holy name.

Priest: For unto Thee is due all glory, honour and worship;
to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit,
now and ever, and unto the ages of ages.

Choir: Amen.

And the Reader shall the reading the first stasis of the 18 Kathisma of
the Psalter. Psalms 119-123 [120-124]

богатство своје. И гробови њихови куће су им до века, станови њихови из нараштаја у нараштај. Назваше именима својим земље своје. И човек у части будући, не разумеде, изједначи се са стоком неразумном и постаде јој сличан. Овај је пут њихов саблазан њима, и после тога устима својим хвалиће се. Као овце стављени су у ад, смрт ће их напасати; и ујутро ће праведни владати њима, и помоћ њихова овештаће у аду, из славе своје избачени бише. Али ће Бог избавити душу моју из руке адове, када ме прихвати. Не бој се кад се човек разбогати када се умножи слава дома његова; јер када умре неће узети (са собом) све, нити ће поћи са њим слава његова. Јер душа његова благосиљаће се за живота његова; (а) хвалиће Те (тек) кад му добро учиниш. Отићи ће до рода отаца својих, до века неће видети светлост. И човек у части будући, не разумеде, изједначи се са стоком неразумном, и постаде јој сличан.

Псалм 119

КА ГОСПОДУ, кад ме снађе невоља, завапих, и услиша ме. Господе, избави душу моју од уста неправедних, и од језика лажљивога. Шта ће ти се дати и шта ће ти се додати према језику подмукломе? Стреле моћнога су наоштрене, као угљевље пустињско. Авај мени! Јер се боравак мој продужи, настаних се у насељима Кидарским. Дуго (гу) борављаше душа моја. Са мрзитељима мира бејаш миран; када им говорих, нападаху ме залуду.

Псалм 120

Подигох очи моје ка горама, одакле ће доћи помоћ моја. Помоћ је моја од Го-спода, Створитеља неба и земље. Не дај но-зи твојој да се спотиче, нити да задрема чувар твој. Гле, неће задремати, нити ће заспа-ти чувар Израилев. Господ

If the Presanctified Lamb is kept on the holy table, its transferal to the prothesis table is usually done as follows:

The priest takes the Presanctified Lamb from the artophorion, and lays it with great reverence on the holy diskos. And, having censed the star-cover and the first veil, he covers the holy Bread, saying nothing. (This is done during the singing of the first antiphon.)

After this, preceded by the deacon with a lighted candle, the priest censes the holy table in cross-form thrice. (This is done during the singing of the second antiphon.) And, having made a profound reverence before the holy Gifts, the priest places the holy diskos on his head, and preceded by the deacon with a candle and the censer, bears them to the prothesis table. (This is done during the singing of the third antiphon.)

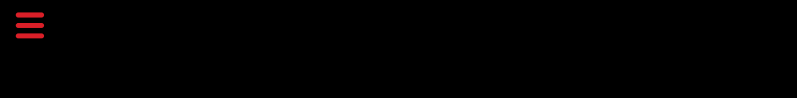
Then he pours wine together with water into the holy cup as usual, saying nothing. And taking the censer, he censes the veils, and he covers the diskos and the cup saying nothing, not even the prayer of oblation, but only: Through the prayers of our holy Fathers, Lord Jesus Christ our God, have mercy on us.

PSALM 119 [120]

In my distress, I cried unto the Lord, and he heard me. Deliver my soul, O Lord, from lying lips, and from a deceitful tongue. What shall be given unto thee? Or what shall be done unto thee, thou false tongue? Sharp arrows of the mighty, with coals of juniper. Woe is me, that I sojourn in Mesech, that I dwell in the tents of Kedar! My soul hath long dwelt with him that hateth peace. I am for peace: but when I speak, they are for war.

PSALM 120[121]

I will lift up mine eyes unto the hills, from whence cometh my help. My help cometh from the Lord, which made heaven and earth. He will not suffer thy foot to be moved: he that keepeth thee will not slumber. Behold, he that keepeth Israel shall neither slumber nor sleep. The Lord is thy keeper: the

ће те сачувати, Господ је заштита твоја на десној руци твојој. Дању те сунце неће опећи, нити месец ноћу. Господ ће те сачувати од сваког зла, сачуваће душу твоју Господ. Господ ће сачувати улазак твој, и излазак твој, од сада и до века.

Псалм 121

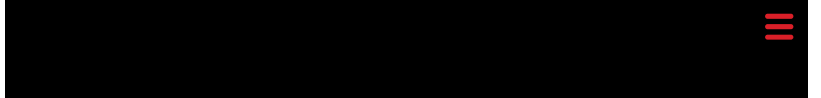
ОБРАДОВАХ се онима који ми рекоше: У дом Господњи пођимо! Стојаху ноге нашена вратима твојим, Јерусалиме. Јерусалим је изидан као град,сливен у једну зграду. Јер тамо изиђоше племена,племена Господња, сведочанство Израилево,да се исповедају Имену Господњем. Јер тамо су постављени престоли за суд,престоли у дому Давидовом. Тражите оно што је за мир Јерусалимов,и изобиље (нека је) онима који те љубе. Нека буде мир у тврђави твојој,и изобиље у кулама твојим. Ради браће моје и ближњих мојих,говорих мир за тебе. Ради дома Господа Бога нашег, исках добара теби.

Псалм 122

ТЕБИ подигох очи своје,Који живиш на небу. Гле, као очи слугу у руке господара својих,као очи слушкиње у руке госпође своје,тако су очи наше (окренуте) ка Господу Богу нашем,докле се не смидује на нас. Помилуј нас, Господе, помилуј нас,јер се веома испунисмо понижења; нарочито се испуни душа нашапоруге од уживача,и понижења од гордељиваца.

Псалм 123

ДА ГОСПОД не беше с нама,нека каже Израил; да Господ не беше с намакада устадоше људи на нас, онда би нас живе прогуталикада се разгневи јарост њихова на нас; онда би нас вода потопила,поток би прошла душа наша; онда би душа наша прошлаводу бездану. Благословен Господ, Који нас не дадеза лов зубима њиховим. Душа наша као птица избави сеод замке ловачке;замка се сакруши, и ми се избависмо.

Lord is thy shade upon thy right hand. The sun shall not smite thee by day, nor the moon by night. The Lord shall preserve thee from all evil: he shall preserve thy soul. The Lord shall preserve thy going out and thy coming in from this time forth, and even for evermore.

PSALM 121 [122]

I was glad when they said unto me, Let us go into the house of the Lord. Our feet shall stand within thy gates, O Jerusalem. Jerusalem is builded as a city that is compact together: Whither the tribes go up, the tribes of the Lord, unto the testimony of Israel, to give thanks unto the name of the Lord. For there are set thrones of judgment, the thrones of the House of David. Pray for the peace of Jerusalem: they shall prosper that love thee. Peace be within thy walls, and prosperity within thy palaces. For my brethren and companions' sakes, I will now say, Peace be within thee. Because of the house of the Lord our God I will seek thy good.

PSALM122 [123]

Unto thee lift I up mine eyes, O thou that dwellest in the heavens. Behold, as the eyes of servants look unto the hand of their masters, and as the eyes of a maiden unto the hand of her mistress; so our eyes wait upon the Lord our God, until that he have mercy upon us. Have mercy upon us, O Lord, have mercy upon us: for we are exceedingly filled with contempt. Our soul is exceedingly filled with the scorning of those that are at ease, and with the contempt of the proud.

PSALM 123 [124]

If it had not been the Lord who was on our side, now may Israel say; If it had not been the Lord who was on our side, when men rose up against us: then they had swallowed us up quick, when their wrath was kindled against us: then the waters had overwhelmed us, the stream had gone over our soul: then the proud waters had gone over our soul. Blessed be the Lord, who hath not given us as a prey to their teeth. Our soul is escaped as a bird out of the snare of the

Помоћ је наша у Име Господа,Створитеља неба и земље.

Слава и Сада:

Алилуја, Алилуја, Алилуја, слава Теби, Боже. **(3 пута, без поклона.)**

Господе помилуј. **(3 пута.)**

Ђакон: Опет и опет, у миру, Господу се помолимо.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: Заштити, спаси, помилуј и сачувај нас Боже, благодаћу Твојом.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: Поменувши пресвету, пречисту, преблагословену, славну Владичицу нашу Богородицу и Приснодјеву Марију са свима Светима, сами себе и једни друге и сав живот свој Христу Богу предајмо.

Народ: Теби Господе.

Свештеник говори молитву другог антифона:

Господе, немој нас у јарости твојој прекорити, нити нас у гневу своје покарати, него поступи с нама по снисходљивости својој, лекару и исцелитељу душа наших. Упути нас пристаништу воље твоје; просвети очи срца наша на познање истине твоје; и даруј нам миран и безгрешан остатак данашњег дана и свеколико време живота нашега, молитвама Свете Богородице и свих Светих твојих.

fowlers: the snare is broken, and we are escaped. Our help is in the name of the Lord, who made heaven and earth.

Glory to the Father and to the Son and to the Holy Spirit, both now and ever, and unto the ages of ages. Amen.

Alleluia, alleluia, alleluia. Glory to Thee, O God. **Thrice.**

Lord, have mercy. **Thrice.**

Deacon: Again and again, in peace let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Help us, save us, have mercy on us, and keep us, O God, by Thy grace.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Calling to remembrance our most holy, most pure, most blessed, glorious Lady Theotokos and Ever-Virgin Mary with all the saints, let us commit our selves and one another and all our life unto Christ our God.

Choir: To Thee, O Lord.

Prayer of the Second Antiphon

O Lord, in thy displeasure rebuke us not, neither chasten us in thy wrath, but deal with us according to thy tenderness, O Physician and Healer of our souls. Guide us unto the haven of thy will. Enlighten the eyes of our hearts unto the knowledge of thy truth, and grant unto us that the remainder of the present day and the whole time of our life may be peaceful and sinless, through the intercessions of the holy Theotokos and of all the Saints.

Свештеник: Јер је Твоја моћ и Твоје је царство и сила и слава, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова.
Народ: Амин.

Чита се други Антифон 18. катизме /псалам 128/
Множицеју брашасја...

Само у среду пете недеље 7. Катизма псалам 50:

Помилуј ме, Боже, по великој милости Својој, и обиљу милосрђа Свога очисти безакоње моје. Опери ме добро од безакоња мога, и од греха мога очисти ме. Јер безакоње моје ја знам, и грех је мој стално преда мном. Теби јединоме сагреших, и зло пред Тобом учиних. Да се оправдаш у речи-ма Својим, и победиш кад будеш судио. Гле, у безакоњу зачет бих, и у гресима роди те мати моја. Гле, истину љубиш, и јављаш ми непознатости и тајне премудрости Твоје. Покропи ме исопом, и очистићу се; умиј ме, и бићу бељи од снега. Дај ми да слушам радост и весеље, да се обрадују кости потрвене. Одврати лице Твоје од грехова мојих, и сва безакоња моја очисти. Срце чисто саздај у мени, Боже, и Дух прав обнови у утроби мојој. Не одбаци ме од лица Твога, и Духа Твога Светога не одузми од мене. Дај ми радост спасења Твога, и Духом племенитим учврсти ме. Научићу безаконике путевима Твојим, и безбожници ће се обратити к Теби. Избави ме од крви, Боже, Боже спасења мога, обрадоваће се језик мој правди Твојој. Господе, отвори усне моје, и уста моја казиваће хвалу Твоју. Јер да си хтео жртве, ја бих Ти принео; за жртве паљенице не мариш. Жртва је Богу дух скрушен; срце скрушено и унижено Бог неће одбацити. По благовољењу Своме, Господе, чини добро Сиону, и нека се подигну зидове јерусалимски. Тада ћеш благоволити жртву правде,

Priest: For Thine is the dominion, and Thine is the kingdom, and the power, and the glory: of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, now and ever, and unto the ages of ages.

Choir: Amen.

And the reader shall read the second stasis of the Kathisma: Psalms 124-128 [125-129]

приносе и жртве свеспаљенице, тада ће принети на жртвеник Твој теоце.

Псалм 124

КОЈИ се уздају у Господа као гора су Сион; неће се поколебати до века који живи у Јерусалиму. Горе су око њега, а Господ је око народа Свога од сада и до века. Јер неће оставити Господ штап грешника на наслеђе праведних, да не би праведни пружили руке своје на безакоње. Учини добро, Господе, добрим и правима срцем а оне који скрећу у поквареност обациће Господ са чинитељима безакоња. Мир на Израиља!

Псалм 125

КАДА враћаше Господ робље Сионско, бејасмо утешени. Тада се испунише радошћу уста наша и језик наш весеља. Тада рекоше у народима: Велике ствари учини Господ са њима. Велике је ствари учинио Господ са нама, постасмо развеселиени. Поврати, Господе, робље наше као потоке југовини. Који су сејали у сузама, пожњеће у радости. Идући иђаху и плакаху, бацајући семе своје; а долазећи доћи ће с радошћу, узимајући руковети своје

Псалм 126

АКО ГОСПОД не сазида дом, узалуд се труде зидари; ако Господ не сачува град, узалуд не спава чувар. Узалуд вам је да раните; устајете после седења ви који једете хлеб бола, кад (Он) љубљенима својима даде сан. Ево наслеђе Господње су синови, награда плода утробе. Као што су стреле у руци јакога, тако су синови онемоћалих (родитеља). Блажен је који испуни жељу своју од њих; они се неће постидети кад говоре непријатељима својим на вратима (града).

PSALM 124 [125]

They that trust in the Lord shall be as mount Zion, which cannot be removed, but abideth for ever. As the mountains are round about Jerusalem, so the Lord is round about his people from henceforth even for ever. For the rod of the wicked shall not rest upon the lot of the righteous; lest the righteous put forth their hands unto iniquity. Do good, O Lord, unto those that be good, and to them that are upright in their hearts. And as for such as turn aside unto their crooked ways, the Lord shall lead them forth with the workers of iniquity: but peace shall be upon Israel.

PSALM 125 [126]

When the Lord turned again the captivity of Zion, we were like them that dream. Then was our mouth filled with laughter, and our tongue with singing: then said they among the heathen, The Lord hath done great things for them. The Lord hath done great things for us; whereof we are glad. Turn again our captivity, O Lord, as the streams in the south. They that sow in tears shall reap in joy. He that goeth forth and weepeth, bearing precious seed, shall doubtless come again with rejoicing, bringing his sheaves with him.

PSALM 126 [127]

Except the Lord build the house, they labour in vain that build it: except the Lord keep the city, the watchman waketh but in vain. It is vain for you to rise up early, to sit up late, to eat the bread of sorrows: for so he giveth his beloved sleep. Lo, children are an heritage of the Lord: and the fruit of the womb is his reward. As arrows are in the hand of a mighty man; so are children of the youth. Happy is the man that hath his quiver full of them: they shall not be ashamed, but they shall speak with the enemies in the gate.

Псалм 127

БЛАЖЕНИ сви који се боје Господа, који ходе путевима Његовим. Трудове плодова својих јешћеш; блажен си, и добро ће ти бити. Жена твоја као лоза плодна у одајама дома твога; синови твоји као младице маслинове око трпезе твоје. Ето тако ће се благословити човек који се боји Господа. Благословиће те Господ са Сиона, и видећеш добра Јерусалимова у све дане живота свога. И видећеш синове синова својих. Мир на Израиљу!

Псалм 128

МНОГО пута нападаху ме од младости моје, нека рече Израиљ; много пута нападаху ме од младости моје, и не надјачаше ме. На леђима мојим радише грешници, продужише безаконје своје. Господ Праведни сасече вратове грешника. Нека се посраме и поврате назад сви који мрзе Сион. Нека буду као трава на крову, која, пре но што се истргне, осуши се; којом не испуни руку своју жетелац, и наручје своје сабирач руковети; и не рекоше пролазници: Благослов Господњи на вас, благослови смо вас у Име Господње.

Слава и Сада:

Алилуја, Алилуја, Алилуја, слава Теби, Боже. **(3 пута, без поклона.)**

Господе помилуј. **(3 пута.)**

Ђакон: Опет и опет, у миру, Господу се помолимо.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: Заштити, спаси, помилуј и сачувај нас Боже, благодаћу Твојом.

PSALM 127 [128]

Blessed is every one that feareth the Lord; that walketh in his ways. For thou shalt eat the labour of thine hands: happy shalt thou be, and it shall be well with thee. Thy wife shall be as a fruitful vine by the sides of thine house: thy children like olive plants round about thy table. Behold, that thus shall the man be blessed that feareth the Lord. The Lord shall bless thee out of Zion: and thou shalt see the good of Jerusalem all the days of thy life. Yea, thou shalt see thy children's children, and peace upon Israel.

PSALM 128 [129]

Many a time have they afflicted me from my youth, may Israel now say: Many a time have they afflicted me from my youth: yet they have not prevailed against me. The plowers plowed upon my back: they made long their furrows. The Lord is righteous: he hath cut asunder the cords of the wicked. Let them all be confounded and turned back that hate Zion. Let them be as the grass upon the housetops, which withereth afore it groweth up: Wherewith the mower filleth not his hand; nor he that bindeth sheaves his bosom. Neither do they which go by say, the blessing of the Lord be upon you: we bless you in the name of the Lord.

Glory be to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit; now, and for ever: world without end. Amen.

Alleluia [3] Glory be to Thee, O God. [3]

Kyrie eleison. [3]

Glory be to the Father and to the Son and to the Holy Spirit.

Deacon: Again and again, in peace let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Help us, save us, have mercy on us, and keep us, O God, by Thy grace.

Народ: Господе помилуј.
 Ђакон: Поменувши пресвету, пречисту,
 преблагословену, славну Владичицу нашу
 Богородицу и Приснодјеву Марију са свима
 Светима, сами себе и једни друге и сав
 живот свој Христу Богу предајмо.
 Народ: Теби Господе.
 Свештеник: Јер је Твоја моћ и Твоје је царство и сила и
 слава, Оца и Сина и Светога Духа, сада и
 увек и у векове векова.
 Народ: Амин.

И чита се трећи Антифон 18. катизме /псалм 132 и 133: Гле,
 што је тако добро или красно.../

Само у среду пете недеље 7. Катизма: псалм 54:

ЧУЈ, Боже, молитву моју, и не презри мољења мога. Погледај
 на ме и услиши ме. Ожалостих се размишљањем мојим и
 смутих се од вике непријатеља, и од тлачења грешника; јер
 навалише на ме безакоње, и у гњеву прогањаху ме. Срце се
 моје смути у мени, и страх смртни нападе на ме. Страх и
 трепет дође на ме, и покри ме тама. И рекох: Ко ће ми дати
 крила као голубу, и полетећу и починућу. Гле, удаљих се
 бежећи, и настаних се у пустињи. Чеках Бога, Који ме
 спасава од малодушности и од буре. Потопи (их), Господе, и
 подели језике њихове; јер видех безакоње и свађу у граду.
 Дању и ноћу опкољавају га на зидовима његовим, и безакоње
 и мука је посред њега, и неправда; и не оскуде од тргова
 његових лихварство и превара. Јер ако би непријатељ ругао
 ми се, претрпео бих; и ако би мрзитељ говорио на ме

Choir: Lord, have mercy.
 Deacon: Calling to remembrance our most holy, most pure,
 most blessed, glorious Lady Theotokos and Ever-
 Virgin Mary with all the saints, let us commit our
 selves and one another and all our life unto Christ
 our God.
 Choir: To Thee, O Lord.
 Priest: For Thine is the dominion, and Thine is the king-
 dom, and the power, and the glory: of the Father,
 and of the Son, and of the Holy Spirit, now and ev-
 er, and unto the ages of ages.
 Choir: Amen.

And the reader shall read the third stasis of the Kathisma: Psalms
 129-133 [130-134]

велеречиво, сакрио бих се од њега. Него ти, човече, истодушни,господару мој и познаниче мој, који се заједно са мном наслађиваше јелима,у дом Божији хођасмо једнодушно. Нека дође смрт на њих,и нека сиђу у ад живи;јер је лукавство у насељима њиховим усред њих. А ја к Богу завапих,и Господ услиша ме. Вечером и јутром и у подне казиваћу,и јављаћу, и услишиће глас мој. Избавиће у миру душу моју од оних који ми се приближују,јер их много беше против мене. Услишиће Бог и понизиће их,Он Који постоји пре векова. Јер нема у њих промене, јер се не убојаше Бога; пружише руку своју на узвраћање,оскврнише завет Његов. Разделише се од гњева лица Његовог,и приближише се срца њихова;умекшаше се речи њихове већма од масла,а оне су (уствари) стреле. Пренеси на Господа бригу своју, и Он ће те прехранити;неће дати довека посртања праведнику. А Ти ћеш их, Боже, низвести у јаму пропасти.Људи крвници и лукавинеће саставити ни половину дана својих.А ја се, у Тебе уздам, Господе.

Псалм 129

ИЗ ДУБИНЕ вичем Теби, Господе, Господе, услиши глас мој.Нека буду уши Твоје пажљивена глас мољења мога. Ако на безакоња будеш гледао, Господе,Господе, ко ће опстати? Јер је у Тебе очишћење. Ради Имена Твога потрпех Те, Господе;потрпе душа моја на реч Твоју. Поузда се душа моја на Господа,од страже јутарње до ноћи;од страже јутарње да се узда Израил на Господа. Јер је у Господа милост,и много је у Њега избављење, и Он ће избавити Израиљаод свих безакоња његових.

Псалм 130

ГОСПОДЕ, не понесе се срце моје,нити се узнесоше очи моје,нити ходих међу великима,нити у удивљенима изнад мене. Еда ли не мишљах смирено,него уздигох душу мојукао

PSALM 129 [130]

Out of the depths have I cried unto thee, O Lord. Lord, hear my voice: let thine ears be attentive to the voice of my supplications. If thou, Lord, shouldest mark iniquities, O Lord, who shall stand? But there is forgiveness with thee, that thou mayest be feared. I wait for the Lord, my soul doth wait, and in his word do I hope. My soul waiteth for the Lord more than they that watch for the morning: I say, more than they that watch for the morning. Let Israel hope in the Lord: for with the Lord there is mercy, and with him is plenteous re-demption. And he shall redeem Israel from all his iniquities.

PSALM 130 [131]

Lord, my heart is not haughty, nor mine eyes lofty: neither do I exercise myself in great matters, or in things too high for me. Surely I have behaved and quieted myself, as a child that is weaned of his mother: my soul is even as a weaned child. Let Israel hope in the Lord from henceforth and for ever.

(дете) одојено ка матери својој, докле не узвратиш души мојој.
Нека се узда Израил на Господа од сада и до века!

Псалм 131

ОПОМЕНИ СЕ, Господе, Давида, и све кротости његове, како се закле Господу, заветова се Богу Јаковљевом: Ако ћу ући у насеље дома свога, ако ћу узаћи на одар постеље своје, ако ћу дати сан очима мојими трепавицама мојим дремаћеи починак образима мојим, докле не нађем место Господу, насеље Богу Јаковљевом. Ево, чусмо за њега (=за ковчег Господњи) у Ефрати, нађосмо га на пољима дубраве (Каријат-Јаримске). Ући ћемо у насеља Његова, поклонимо се на месту где стајаху ноге Његове. Устани, Господе, у починак Твој, Ти и Ковчег Светиње Твоје. Свештеници ће се Твоји обући у правду, и преподобни Твоји обрадоваће се. Ради Давида слуге Твогане одврати лице од Помазаника Твога. Закле се Господ Давиду истином, и неће се одрећи ње: Од плода утробе твоје посадићу на престолу твоме, ако сачувају синови твоји завет Моји сведочанства Моја ова, која ћу их научити, и синови њихови, до века, седеће на престолу твоме. Јер је изабрао Господ Сион, изволео га је за обиталиште Себи: Он је почивалиште Моје у век века, овде ћу се настанити, јер њега изабрах. Лов (=храну) његов благосиљајући благословићу, и сиромаше његове наситићу хлебовима; свештенике његове обући ћу у спасење, и преподобни његови радошћу обрадоваће се. Тамо ћу уздигнути моћ Давиду, припремићу светилник Помазанику моме. Непријатеље његове обући ћу у срамоту, а на њему ће процветати Светиња моја.

Псалм 132

ГЛЕ, шта је добро, или шта је красно, него да браћа живе заједно? Као миро на главу, које силази на браду, браду Аронову, које силази на крајеве одежде његове; као роса Аермонска, која силази на горе Сионске. Јер тамо заповеди

PSALM 131 [132]

Lord, remember David, and all his afflictions: How he swore unto the Lord, and vowed unto the mighty God of Jacob; Surely I will not come into the tabernacle of my house, nor go up into my bed; I will not give sleep to mine eyes, or slumber to mine eyelids, Until I find out a place for the Lord, an habitation for the mighty God of Jacob. Lo, we heard of it at Ephratah: we found it in the fields of the wood. We will go into his tabernacles: we will worship at his footstool. Arise, O Lord, into thy rest; thou, and the ark of thy strength. Let thy priests be clothed with righteousness; and let thy saints shout for joy. For thy servant David's sake turn not away the face of thine anointed. The Lord hath sworn in truth unto David; he will not turn from it; of the fruit of thy body will I set upon thy throne. If thy children will keep my covenant and my testimony that I shall teach them, their children shall also sit upon thy throne for evermore. For the Lord hath chosen Zion; he hath desired it for his habitation. This is my rest for ever: here will I dwell; for I have desired it. I will abundantly bless her provision: I will satisfy her poor with bread. I will also clothe her priests with salvation: and her saints shall shout aloud for joy. There will I make the horn of David to bud: I have ordained a lamp for mine anointed. His enemies will I clothe with shame: but upon himself shall his crown flourish.

PSALM 132 [133]

Behold, how good and how pleasant it is for brethren to dwell together in unity! It is like the precious ointment upon the head, that ran down upon the beard, even Aaron's beard: that went down to the skirts of his garments; As the dew of Hermon, and as the dew that descended upon the mountains of

Господ благослов,и живот до века.

Псалм 133

ЕВО САДА благосиљајте Господасве слуге Господње,који стојите у Храму Господњем,у дворовима дома Бога нашега. У ноћима уздигните руке своје ка Светињи,и благословите Господа. Благословиће те Господ са Сиона,Који је створио небо и земљу.

Слава и Сада:

Алилуја, Алилуја, Алилуја, слава Теби, Боже. **(3 пута, без поклона.)**

Господе помилуј. **(3 пута.)**

Ђакон: Опет и опет, у миру, Господу се помолимо.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: Заштити, спаси, помилуј и сачувај нас Боже, благодаћу Твојом.

Народ: Господе помилуј.

Ђакон: Поменувши пресвету, пречисту, преблагословену, славну Владичицу нашу Богородицу и Приснодјеву Марију са свима Светима, сами себе и једни друге и сав живот свој Христу Богу предајмо.

Народ: Теби Господе.

Zion: for there the Lord commanded the blessing, even life for evermore.

PSALM 133 [134]

Behold, bless ye the Lord, all ye servant of the Lord, which by night stand in the house of the Lord. Lift up your hands in the sanctuary, and bless the Lord. The Lord that made heaven and earth bless thee out of Zion.

Glory to the Father and to the Son and to the Holy Spirit, both now and ever, and unto the ages of ages. Amen.

Alleluia, alleluia, alleluia. Glory to Thee, O God. **Thrice.**

Lord, have mercy. **Thrice.**

Deacon: Again and again, in peace let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Help us, save us, have mercy on us, and keep us, O God, by Thy grace.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Calling to remembrance our most holy, most pure, most blessed, glorious Lady Theotokos and Ever Virgin Mary with all the saints, let us commit our selves and one another and all our life unto Christ our God.

Choir: To Thee, O Lord.

Свештеник говори молитву трећег антифона:

Господе Боже наш опомени се нас грешних и непотребних слугу твојих, када призивамо свето и обожавано име твоје, и не постиди нас који очекујемо милост твоју, него нам, Господе, даруј све што иштемо за спасење, и удостој нас да Те волимо, и да Те се бојимо од свег срца нашега, и у свему творимо вољу твоју.

Свештеник: Јер је Твоја моћ и Твоје је царство и сила и слава, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

Појци певају:

Господе, Теби зовем, услиши ме; чуј глас мољења мога, када вапим теби. Услиши ме, Господе.

Свештеник прима кадионицу и окади свети Хлеб (освећен на прошлој Литургији) и свети Престо унаоколо. Затим метанише три пута пред светим Хлебом, па кад се почну певати стихови: "Положи, Господе...", стави свети дискос са светим Хлебом себи на главу држећи га обема рукама, и идући полагао око светог Престола, преноси га пажљиво и побожно на Предложење. Ћакон иде испред свештеника са свећом и кади, појци и народ певају тихо стихове, и сав народ и појци тада клекну на земљу. Свештеник стави свети дискос на Предложење, улије у свети путир вино и воду, и покрива дискос и путир покривачима, кадећи их, али не говорећи ништа, изузев на крају, при стављању воздуха: "Молитвама светих Отаца наших, Господе Исусе Христе Боже наш, помилуј нас. Амин." Окадивши Пређеосвећене Дарове на Предложењу, свештеник се враћа светом Престолу, савија антиминос, а ћакон кади свети Престо, олтар и сав храм. Кад се запева: "Слава...", отварају се царске двери, и на: "И сада и увек..." свештеник и ћакон чине Вход са

Prayer of the Third Antiphon

O Lord our God, remember us thy sinful and unprofitable servants when we call upon thy holy (, venerable) name, and put us not to shame in our expectation of thy mercy, but grant us, O Lord, all our petitions which are unto salvation, and make us worthy to love and fear thee with all our hearts, and to do thy will in all things.

Priest: For Thine is the dominion, and Thine is the kingdom, and the power, and the glory: of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, now and ever, and unto the ages of ages.

Choir: Amen.

Lord, I have cried unto Thee, hearken unto me. Harken unto me, O Lord. Lord, I have cried unto Thee, hearken unto me; attend to the voice of my supplication, when I cry unto Thee. Harken unto me, O Lord.

кадионицом. Ако се на Литургији чита Јеванђеље, а то бива на празник Обретења главе Св. Јована Претече, на дан Светих Четрдесет Мученика, на храмовни празник, као и у прва три дана Велике недеље, онда се Вход врши са Јеванђељем. За време входа, свештеник чита молитву: "У вече, и ујутро, и у подне хвалимо..."

Затим - /сав народ у цркви клечи/.

Нека се уздигне молитва моја, као кад пред лице Твоје; уздицање руку мојих -жртва вечерња. Услиши ме, Господе.

Појци настављају појање стихира из Триода и Минеја и Слава и ниње. Вход са кадионицом /са јеванђељем само на дан 24. фебруара, 9. марта и Страсне седмице/.

И стихови по реду:

Постави, Господе, стражу устима мојим, и двор ограда око усана мојих.

Не допусти срце моје у речи лукаве, да измишља изговоре за грехе.

Са људима који чине безакоња, а нећу се дружити са изабранима њиховим.

Покараће ме праведник са милошћу, и из-обличиће ме; а уље грешника да не намести главу моју.

Јер је и молитва моја против воље њихове - расуше се низ камење моћници њихови.

Чуће речи моје као угодне; као што се грумен земље просу по земљи, расуше се ко-сти њихове до пакла.

Let my prayer be set forth as incense before Thee, the lifting up of my hands as an evening sacrifice. Hearken unto me, O Lord.

And the rest of the verses are read down to the beginning of the stichoi, i.e. the point at which the stichera are inserted.

Set, O Lord, a watch before my mouth, and a door of enclosure round about my lips.

Incline not my heart unto words of evil, to make excuse with excuses in sins.

With men that work iniquity; and I will not join with their chosen.

The righteous man will chasten me with mercy and reprove me; as for the oil of the sinner, let it not anoint my head.

For yet more is my prayer in the presence of their pleasures; swallowed up near by the rock have their judges been. They shall hear my

(6) If Thou shouldest mark iniquities, O Lord, O Lord, who shall

Јер Теби, Господе, Господе, управих очи моје; у Тебе се уздах,
не одбаци душу моју.

Сачувај ме од мреже коју ми поставише, и од замке оних који
чине безакоња.

Пашће у мрежу своју грешници, а ја једини остадох докле не
прођох.

На 10 стихире:

Изведи из тамнице душу моју, да бих исповедао Име Твоје.

Мене чекају праведници докле ми не узвратиш.

На 8: (Псалом 129)

Из дубине вичем Теби, Господе, Господе, услиши глас мој.

Да буду уши Твоје пажљиве на глас мољења мојега.

На 6:

Ако на безакоња будеш гледао, Господе, Господе, ко ће опстати?
Јер је у Тебе очишћење.

Ради Имена Твога очекивах Те, Господе; очекиваше душа моја Реч
Твоју, поузда се душа моја у Господа.

На 4:

Од страже јутарње до ноћи, од страже јутарње да се узда Израилъ
на Господа.

Јер је у Господа милост, и много је у Њега избављење, и Он ће
избавити Израиља од свих безакоња његових.

Слава, И сада: (Богородичан, Догматик).

(И Вход).

stand? For with Thee there is forgiveness.

- (5) For Thy name's sake have I patiently waited for Thee, O Lord; my soul hath patiently waited for Thy word, my soul hath hoped in the Lord.
- (4) From the morning watch until night, from the morning watch let Israel hope in the Lord.
- (3) For with the Lord there is mercy, and with Him is plenteous redemption; and He shall redeem Israel out of all his iniquities.
- (2) O praise the Lord, all ye nations; praise Him, all ye peoples.
- (1) For He hath made His mercy to prevail over us, and the truth of the Lord abideth forever.

Glory to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit.

Sticheron (Doxasticon) from the Menaion, if there is one. If there is a feast of the Lord or of the Theotokos: "Glory... Both now..." and the Theotokion of the feast.

Both now and ever, and unto the ages of ages. Amen.

And the Theotokion.

МОЛИТВА ВХОДА

Увече, и ујутро, и у подне хвалимо, благосиљамо, благодаримо и молимо се Теби, Владика свих и свега, човекољубиви Господе: управи молитву нашу као кадило преда Те, и не допусти да срца наша скрену у рђаве речи или у рђаве помисли, него нас избави од свих који лове „душе наше, јер су очи наше уперене у Тебе, Господе, Господе, и у Тебе се надамо, немој нас посрамити, Боже наш. Јер Теби приличи свака слава, част и поклоњење, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова. Амин.

Ђакон: Благослови, владико, свети Вход.

Ђакон: Премудрост, смерно стојмо!

Чтец:

Исусе Христе, Светлости тиха, свете славе бесмртнога Оца Небескога, Светога, Блаженога; дочекавши залазак сунца и видевши светлост вечерњу, певамо Оца, Сина и Светога Духа Бога; достојан си да у сва времена будеш слављен гласовима радосним, Сине Божији, Ти живот дајеш; зато Те свет слави.

Ђакон: Пазимо!

Свештеник: Мир свима.

Ђакон: Премудрост!

PRIEST [or Deacon]: Let us give heed.

And the reader shall read the Lesson. And having finish the Lesson he shall announce the Prokheimenon for the second lesson and then he [or the Deacon] shall say aloud:

At thy bidding.

Whereupon the Priest, holding a lighted candle and the censer in his right hand and standing before the holy altar facing towards the east shall make the sign of the Cross and exclaim:

Wisdom. Stand steadfast.

And passing through the holy doors he shall face the Icon of Christ and say:

The Light of Christ.....

And facing the people and blessing them with the candle and censer he shall say:

Чтец: Прокимен. **(Чита прву паримију)**

Ђакон: Пазимо!

Чтец: (Пева други прокимен)

Ђакон: Заповедите!

Чтец и сав народ у храму клекну. Свештеник обема рукама узима свећњак са запаљеном свећом и кадионицом, окрене се светом Престолу и чинећи свећњаком крст, говори гласно:

Свештеник: "Премудрост, смерно стојмо!"

Затим се окрене на запад народу и говори гласно:

Свештеник: "Светлост Христова просвећује све."

И оставља свећњак са кадионицом опет на царске двери, а чтец и сав народ устају.

Чтец: **(Чита другу паримију)**

Ако се сутра слави празник или свети који има бденије или полијелеј, читају се овде и паримије празнику или светоме. По завршетку паримија свештеник, гласно:

Свештеник: "Мир ти!"

Ђакон: Премудрост!

Чтец:

Нека узиће молитва моја као кадио преда Те, уздизање руку мојих као принос вечерњи.

За то време свештеник узме кадионицу са свећњака и кади предњу страну светог Престола. Сав народ у храму клечи. После тога чтец клекне, а појци десне певнице и народ на десној страни храма устану и певају исто: "Нека узиће...", па опет клекну.

Lighteth every man.

The Reader shall announce the second Lesson.

The reading is from the Book of Proverbs [or Job]

PRIEST [or Deacon]: Wisdom. Let us attend.

And after the reading:

PRIEST: Peace unto thee [that readeth].

READER: And unto thy spirit.

PRIEST [or Deacon]: Wisdom.

And taking up the censer and standing before the Holy Altar the Priest shall cense whilst singing:

Let my prayer be set forth before Thee as incense; and the lifting up of my hands as the evening sacrifice.

And the choir shall repeat this four times, but before each the Priest shall announce the verse from each side of the Holy Altar censing each side as he goes.

Lord, I cry unto Thee: make haste unto me. Make haste unto me, O Lord

Lord, I cry unto Thee: make haste unto me; give ear unto my voice, when I cry unto Thee. Make haste unto me, O Lord.

Let my prayer be set forth before Thee as incense; and the lifting up of my hands as the evening sacrifice.

Set a watch, O Lord, before my mouth; keep the door of my lips.

Свештеник кади јужну страну светог Престола, а чтец, певачи леве певнице и сав народ на левој страни храма клече. Чтец устане и говори стих први.

Чтец:

Господе, к Теби вапим, услиши ме; почуј глас мољења мојега када завапим Теби.

Појци и народ леве стране устају и певају: "Нека узиђе...", па опет клекну. Свештеник кади источну страну светог Престола, а чтец, певачи десне певнице и сав народ на десној страни храма клече. Чтец устане и говори стих други.

Чтец:

Постави, Господе, стражу језику моме, и оградџи уста моја.

Појци и народ десне стране устају и певају: "Нека узиђе...", па опет клекну. Свештеник кади северну страну светог Престола, а чтец, певачи леве певнице и сав народ на левој страни храма клече. Чтец устане и говори стих трећи.

Чтец:

Не дај срцу моме да застрани на зле помисли, да не измишља изговоре за грехе.

Појци и народ леве стране устају и певају: "Нека узиђе...", па опет клекну. Свештеник одлази светом Предложењу, окади Пређеосвећене Дарове, затим кади и Горње место, а сав народ клечи. Свештеник тада оставља кадионицу па кад се заврши певање, клекне пред свети Престо и пева: "Нека узиђе молива моја као кадило преда Те." Затим свештеник устаје и чини три метаније, а сав народ наставља песму, устајући: "Уздизање руку мојих као принос вечерњи."

Ако се на Литургији чита Апостол и Јеванђеље, иде следеће.

Let my prayer be set forth...

Incline not my heart to any evil thing, to practice wicked works with men that work iniquity, and let me not eat of their dainties. Let my prayer be set forth...

And censuring the Prothesis:

Glory be to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit.

Now and for ever: world without end. Amen.

Let my prayer be set forth...

And standing again before the Holy Altar facing east the Priest shall sing:

Let my prayer be set forth,

And passing through the Holy Doors and facing the Icon of Christ he shall sing:

Before Thee as incense;

And censuring the rest of the Iconostasis and the people the choir shall take up the rest of the hymn singing:

And the lifting up of my hands as the evening sacrifice.

If the Liturgy of the Presanctified is offered to celebrate the commemoration of a certain saint's day or in Holy week the reader shall announce the Apostle reading.

READER: The Prokheimenon of the Apostle reading.

PRIEST [or Deacon]: Let us give heed.

READER: The verse to the Apostle reading.

PRIEST [or Deacon]: Wisdom.

Ђакон: Пазимо!
Свештеник: Мир свима.
Чтец: И духу твоме.
Ђакон: Премудрост!
Чтец: Прокимен глас.. (каже који је глас прокимена и гласно прочита прокимен)
Народ: (Отпева прокимен по гласу који је назначен)
Ђакон: Пазимо!
Чтец: Чита Апостол (а ђакон за то време кади Олтар, Иконостас и присутни народ у храму)

После Апостола Свештеник: Мир ти (читачу)!

Чтец: И духу твоме.
Ђакон: Премудрост!
Чтец: Алилуја. (трипут)
Народ: Алилуја. (трипут)

Затим ђакон узима Свето Јеванђеље и моли од свештеника благослов за читање Јеванђеља.

Ђакон: Благослови, Владико, благовјеститеља (име јеванђелисте).
Свештеник: "Бог, молитвама светог..."
Ђакон: Амин.

Затим излази кроз Царске двери носећи Јеванђеље, и говори.

Ђакон: Премудрост, смерно стојмо; чујмо Свето Јеванђеље.
Свештеник: Мир свима.

READER: The reading is from the Epistle of St. [.....] to the [.....]

PRIEST [or Deacon]: Let us heed.

And on the completion of the Apostolic reading the Priest shall bless the reader saying:

PRIEST: Peace unto thee [that readest].

READER: And unto thy spirit.

And the choir shall sing the Alleluia with the appointed verses whilst the Priest [or Deacon] censens in the customary way.

PRIEST : Wisdom. Stand steadfast. Let us hear the Holy Gospel.

Peace unto all.

CHOIR: And unto thy spirit.

PRIEST [or Deacon]: The reading is from the Holy Gospel accoring to St. [.....]

PRIEST: Let us give heed.

CHOIR: Glory be to Thee, O Lord, glory be to Thee.

And after the Gospel reading the choir shall say:
Glory be to Thee, O Lord, glory be to Thee.

And after the reading of the Gospel the Priest shall bless the Deacon saying:

PRIEST: Peace unto thee [that dost preach the good tidings].

- Народ: И духу твојме.
- Ђакон: Читање Светог Јеванђеља од (име јеванђелисте чије се Јеванђеље чита)
- Народ: Слава теби, Господе, слава теби.
- Свештеник: Пазимо!
- Ђакон чита Свето Јеванђеље, а по завршетку читања свештеник каже.
- Свештеник: Мир теби благовеститељу!
- Затим ђакон стаје на уобичајено место и говори јектенију.
- Ђакон: Рецимо сви из све душе, и од свега ума свога, рецимо.
- Народ: Господе, помилуј.
- Ђакон: Господе Сведржитељу, Боже отаца наших, молимо Ти се, услиши и помилуј.
- Народ: Господе, помилуј.
- Ђакон: Помилуј нас, Боже, по великој милости својој, молимо Ти се, услиши и помилуј.
- Народ: Господе, помилуј. (трипут)
- Ђакон: Још се молимо за благоверни христољубиви род наш и за све Православне Хришћане.
- Народ: Господе, помилуј. (трипут)
- Ђакон: Још се молимо за најсветијега Патријарха (или високопреосвештенога Митрополита, или преосвештеног Епископа) нашег (име), и за сву у Христу браћу нашу.
- Народ: Господе, помилуј. (трипут)

The holy doors are closed, and the deacon says the litany:

- Deacon: Let us all say with all our soul and with all our mind, let us say:
- Choir: Lord, have mercy.
- Deacon: O Lord Almighty, the God of our fathers, we pray thee, hearken and have mercy.
- Choir: Lord, have mercy.
- Deacon: Have mercy on us, O God, according to thy great mercy, we pray thee, hearken and have mercy.
- Choir: Lord, have mercy. thrice
- Deacon: Again we pray for pious Orthodox Christians.
- Choir: Lord, have mercy. (thrice)
- Deacon: Again we pray for our [lord, the Most Blessed] Metropolitan N., for our [lord, the Most Reverend] Archbishop of N., (and/or for our [lord, the Right Reverend] Bishop of N.), and for all our brethren in Christ.
- Choir: Lord, have mercy. (thrice)

Ђакон: Још се молимо за браћу нашу, свештенике,
 ђаконе, и за сво у Христу братство наше.

Народ: Господе, помилуј. (трипут)

Ако је манастир: Још се молимо за настојатеља ове свете обитељи
(име), и за сво у Христу братство његово.

Народ: Господе, помилуј. (трипут)

Ђакон:

Још се молимо за блажене и незаборавне свете патријархе
Православне, за благочестиве царе и благоверне царице, за
осниваче овога светог храма (ако је манастир: свете обитељи ове),
и за све до сада преминуле Православне оце и браћу нашу који
овде почивају, и за Православне свуда.

Народ: Господе, помилуј. (трипут)

Ђакон:

Још се молимо за оне који плодове доносе и добро творе у светом
и свечасном храму овом, за оне који се труде, који певају, и за
присутни народ, који очекује од Тебе велику и богату милост.

Народ: Господе, помилуј. (трипут)

Свештеник говори Молитву усрдног мољења:

Господе, Боже наш, прими ово усрдно мољење од слугу твојих и
помилуј нас по обиљу милости твоје, и ниспошљи милосрђе твоје
на нас и на сав народ твој, који чека од Тебе богату милост.

Deacon: Again we pray for the President of the United
States, and for all civil authorities', and for the
armed forces.

Choir: Lord, have mercy. (thrice)

Deacon: Again we pray for our brethren, the priests, the hier
omonks, the hierodeacons, and for all our brother
hood in Christ

Choir: Lord, have mercy. (thrice)

Deacon: Again we pray for the blessed and ever-memorable
most holy Orthodox Patriarchs, the founders of this
holy church (or Monastery), and for all our fathers
and brethren, the Orthodox departed before, who
lie here and everywhere.

Choir: Lord, have mercy. (thrice)

Deacon: Again we pray for those who bear fruit and do good
works in this holy and revered temple, for those
who labor and those who sing, and for the people
present who await of thee a great and rich mercy.

Choir: Lord, have mercy.

Prayer of Fervent Supplication

O Lord our God, accept this fervent supplication of thy servants, and
have mercy on us according to the multitude of thy mercies, and
send down thy compassions upon us and upon all thy people, who
await of thee a rich mercy.

Свештеник:

Јер си милостив и човекољубив Бог, и Теби славу узносимо, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

Ђакон: Оглашени, помолите се Господу.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Верни, помолимо се за оглашене.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Да их Господ помилује.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Да их научи речи истине.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Да им открије Јеванђеље правде.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Да их присаједини својој светој, саборној и апостолској Цркви.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Спаси, помилуј, заштити и сачувај их, Боже, благодаћу твојом.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Оглашени, главе своје Господу приклоните.

Народ: Теби, Господе.

Exclamation

For thou art a merciful God who lovest man, and unto thee do we send up glory, to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit, now and ever, and unto ages of ages.

Choir: Amen.

Then the deacon says this litany:

Deacon: Pray ye unto the Lord, ye catechumens.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Ye faithful, pray for the catechumens.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: That the Lord may have mercy on them.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: That He may instruct them in. the word of truth.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: That He may reveal unto them the Gospel of righteousness.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: That He may unite them unto His holy Catholic and Apostolic Church.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Save them, have mercy on them, help them, and keep them, O God, by thy grace.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Bow your heads unto the Lord, ye catechumens.

Choir: To thee, O Lord. Prayer for the Catechumens

Свештеник чита молитву за оглашене, пред распростирање антими́нса:

Боже, Боже наш, Творче и Саздатељу свцју и свега, који желиш да се сви спасу и да дођу у познање истине, погледај на слуге твоје оглашене и избави их од древне заблуде и од лукавштине нечастивога, и позови их у живот вечни, просвећујући им душе и тела и убрајајући их у словесно твоје стадо, које носи свето име твоје.

Свештеник:

Да и они с нама славе пречасно и величанствено име твоје, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

Само до среде четврте недеље Поста се говори:

Ђакон:

Ви који сте оглашени изиђите; оглашени, изиђите; ви који сте оглашени изиђите; нико од оглашених да не остане. А ви који сте верни, опет и опет у миру Господу се помолимо.

Од среде четврте недеље поста па све до Велике среде се говори:

Ђакон:

Ви који сте оглашени, изиђите; оглашени, изиђите; ви који сте за Просвећење, приступите; помолите се ви који сте за Просвећење.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон:

Верни, помолимо се Господу за браћу која се спремају за свето Просвећење, и за њихово спасење.

O God our God, the Creator and Maker of all things, who willest that all men should be saved, and should come to the knowledge of the truth, look upon thy servants the catechumens and deliver them from their former delusion and from the wiles of the adversary. And call them unto life eternal, enlightening their souls and bodies and numbering them with thy rational flock, which is called by thy holy name. Exclamation:

That with us they also may glorify thine all-honorable and magnificent name, of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, now and ever, and unto ages of ages.

Choir: Amen.

And the priest spreads out the antimension.

Deacon:

As many as are catechumens, depart. Catechumens, depart. As many as are catechumens, depart. Let no catechumen remain. As many as are of the faithful, again and again in peace, let us pray to the Lord.

The above dismissal is said only until Wednesday of the fourth week of the Fast. Beginning with Wednesday of Mid-fast, after the priest says That with us they also may glorify . . . , the following petitions are said by the deacon:

As many as are catechumens, depart. Catechumens, depart. As many as are preparing for illumination, draw near. Pray, ye who are preparing for illumination.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon:

Ye faithful, for the brethren who are making ready for holy illumination and for their salvation, let us pray to the Lord.

Народ: Господе, помилуј.
Ђакон: Да их Господ Бог наш утврди и укрепи.
Народ: Господе, помилуј.
Ђакон: Да их просвети просвећењем богопознања и побожности.
Народ: Господе, помилуј.
Ђакон:
Да их у погодно време удостоји бање поновног рођења, отпуштења грехова и одеће бесмртности.
Народ: Господе, помилуј.
Ђакон: Да их препороди водом и Духом.
Народ: Господе, помилуј.
Ђакон: Да им дарује савршенство вере.
Народ: Господе, помилуј.
Ђакон: Да их приборји своме светом и изабраном стаду.
Народ: Господе, помилуј.
Ђакон: Спаси, помилуј, заштити и сачувај их, Боже, благодаћу твојом.
Народ: Господе, помилуј.
Ђакон: Ви који сте за Просвећење, главе своје приклоните Господу.
Народ: Теби, Господе.

Choir: Lord, have mercy.
Deacon: That the Lord our God may establish and strengthen them.
Choir: Lord, have mercy.
Deacon: That He may enlighten them with the light of knowledge and piety.
Choir: Lord, have mercy.
Deacon:
That He may vouchsafe unto them in due time the laver of regeneration, the forgiveness of sins, and the robe of incorruptibility.
Choir: Lord, have mercy.
Deacon: That He may beget them with water and the Spirit.
Choir: Lord, have mercy.
Deacon: That He may bestow upon them the perfection of the faith.
Choir: Lord, have mercy.
Deacon: That He may number them with His holy and elect flock.
Choir: Lord, have mercy.
Deacon: Save them, have mercy on them, help them, and keep them, O God, by thy grace.
Choir: Lord, have mercy.
Deacon: As many as are preparing for illumination, bow your heads unto the Lord.
Choir: To thee, O Lord. Prayer for Those who are Making Ready for Holy Illumination

Свештеник говори молитву за оне који се припремају за свето Просвећење:

Покажи, Господе, лице своје онима који се спремају за свето Просвећење и жуде да стресу са себе нечистоту греха; озари им разум; утврди их у вери; укрепи их у нади; усаврши их у љубави; покажи их као драгоцене удове Христа твога, Који је дао себе у откуп за душе наше.

Свештеник:

Јер си Ти просвећење наше, и Теби славу узносимо, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

Ђакон:

Ви који сте за Просвећење, изиђите; који сте за Просвећење, изиђите; ви који сте оглашени, изиђите; нико од оглашених да не остане; А ви који сте верни, опет и опет у миру Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон:

Заштита, спаси, помилуј и сачувај нас, Боже, благодаћу твојом.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Премудрост!

А одавде па надаље, у току целог светог Поста свештеник горвори прву молитву верних:

Боже велики и прослављени, Ти си нас животворном смрћу Христа твога преселио из трулежности у нетрулежност; Ти сва наша чула ослободи од умртвљености страстима, поставивши им за доброг управитеља унутарњи разум; и око наше нека буде далеко од сваког рђавог гледања, слух наш - недоступан празним речима, а

Reveal, O Master, thy countenance to those who are preparing for holy illumination and who long to put away the pollution of sin. Enlighten their minds. Secure them in the faith. Establish them in hope. Perfect them in love. Show them to be honorable members of thy Christ, who gave himself as a deliverance for our souls.

Exclamation:

For thou art our Illumination, and to thee do we send up glory, to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit, now and ever, and unto ages of ages.

Choir: Amen.

Deacon:

As many as are preparing for illumination, depart; ye who are preparing for illumination, depart; as many as are catechumens, depart. Let no catechumen remain. As many as are of the faithful, again and again in peace let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon:

Help us, save us, have mercy on us, and keep us, O God, by thy grace.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Wisdom.

First Prayer of the Faithful

O God, great and praiseworthy, who by the lifecreating death of thy Christ, hast translated us from corruption to incorruption, do thou free all our senses from deadly passions, set over them as a good guide the understanding that is within us. And let our eyes abstain

језик чист од непристојних разговора. Господе, очисти усне наше које Те славе; учини да се руке уздржавају од злих дела, а да творе само оно што је Теби угодно утврди благодаћу твојом све наше удове и разум.

Свештеник:

Јер Теби приличи свака слава, част и поклоњење, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

Ђакон: Опет и опет у миру Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: За вишњи мир и спасење душа наших, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: За мир свега света, за непоколебљивост светих Божијих Цркава, и сједињење свих, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: За овај свети храм, и за оне који са вером, побожношћу и страхом Божијим улазе у њега, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Да нас избави од сваке невоље, гњева, опасности и нужде, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Заштити, спаси, помилуј и сачувај нас, Боже, благодаћу твојом.

Народ: Господе, помилуј.

from every evil sight, our hearing be inaccessible to idle words, and our tongues be purged of unseemly speech. Make clean our Lips which praise thee, O Lord; make our hands refrain from base deeds, and to work only that which is wellpleasing to thee, fortifying our members and minds by thy grace.

The priest exclaims:

For to thee belong all glory, honor and worship, to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit, now and ever, and unto ages of ages.

Choir: Amen.

Deacon: Again and again in peace let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For the peace from above and for the salvation of our souls, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For the peace of the whole world, for the good estate of the holy churches of God, and for the union of all men, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For this holy house, and for those who with faith, reverence and fear of God enter therein, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For our deliverance from all tribulation, wrath, danger, and necessity, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Help us, save us, have mercy on us, and keep us, O God, by thy grace.

Choir: Lord, have mercy.

Ђакон: Премудрост!

Свештеник говори молитву верних другу:

Владико свети, преблаги, молимо Тебе богатога у милости: буди милостив нама грешнима и учини нас достојнима примити Јединородног Сина твог и Бога нашег, Цара славе. Јер, ево, његово пречисто Тело и животворна Крв овога часа улазе, невидљиво праћени од мноштва Небеске Војске, да буду предложени на овој тајанственој Трпези. Даруј нам да их се неосуђено причестимо; да ~! бисмо, просвећујући њима очи разума нашега, постали синови светлости и дана.

Свештеник:

По дару Христа твога, са којим си благословен, са пресветим и благим и животворним твојим Духом, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

Народ:

Сада Небеске Силе с нама невидљиво служе: јер ево улази Цар славе; ево већ принесена тајанствена Жртва долази, свечано праћена. Са вером и љубављу приступимо, да причасници вечнога живота постанемо. Алилуја, Алилуја, Алилуја.

За то време ђакон улази у олтар и кади свету Трпезу, свето Предложење, свештеника, свете двери, иконе и народ, говорећи притом 50. псалам. Затим свештеник и ђакон стану пред свети Престо и говоре тихо: "Сада Небеске Силе..."(трипут), клањајући се, па целивају крст и свети Престо и одлазе Пређеосвећеним Даровима на светом Предложењу. Свештеник се клања три пута, говорећи тихо: "Боже, очисти ме грешнога...", кади свете Дарове, узима воздух и стави га на плећа ђакону (ако не служи ђакон - себи на плећа), узме у десну руку свети дискос и стави га себи на главу у леву руку узме свети путир, и кад народ запева: "Ево већ принесена тајанствена Жртва..." излазе на северне двери, и тако чине Вход.

Second Prayer of the Faithful

O Master, holy and exceeding good, we implore thee, who art rich in mercy, be gracious to us sinners, and make us worthy of the reception of thine only-begotten Son and our God, the King of glory. For, behold, his immaculate Body and life-creating Blood, entering at this present hour, are about to be set forth on this mystical table, by multitudes of heavenly hosts invisibly escorted. Grant us to partake of them without condemnation, that through them our mental sight may be illumined and we may become children of the light and of the day.

The priest exclaims:

Through the gift of thy Christ, with whom thou art blessed, together with thine all-holy, and good, and lifecreating Spirit, now and ever, and unto ages of ages.

Choir: Amen.

And they sing:

Now the Powers of heaven with us invisibly do worship. For, behold, the King of glory doth enter. Behold, the mystical sacrifice all accomplished is escorted in. Let us with faith and longing draw near that we may become partakers of life eternal. Alleluia. Alleluia. Alleluia.

While this is being sung, the deacon enters the sanctuary on the north side, opens the holy doors, and censes the holy table, the holy prothesis, and the priest. And standing together, they say Now the Powers of heaven . . . thrice

And having made three prostrations, they go to the prothesis, and the priest takes the aer, and lays it on the shoulder of the deacon; then he takes the holy diskos with the Divine Mysteries in his right hand, and holds it on his own head; he takes the chalice containing the wine in his left hand.

The deacon, with the censer only, goes ahead, censuring frequently. As they go, they say nothing. And, having entered, the priest places the Mysteries as usual on the holy table, and he takes the veils from the holy Gifts and covers them with the aer, saying nothing over them. He only censes them.

Ђакон иде напред и кади свештеника, а он, ништа не говорећи, тихо и са страхом Божијим иде за њим; и улазе у свети олтар.

За то време сав народ у храму клечи. Кад уђу у олтар, народ устаје и пева: "Са вером и љубављу приступимо..."

Свештеник ставља свети дискос на свети Престо према својој левој, а свети путир према својој десној руци, скида покриваче, узима воздух, кади га и покрива њиме свете Дарове, ништа не говорећи. Онда свештеник и ђакон метанишу три пута пред светим Престолом, говорећи молитву светог Јефрема Сирина:

"Господе и Владару живота мога, дух лењости, мрзовоље, властољубља и празнословља не дај ми. Дух целомудрености, смиреноумља, трпљења и љубави, даруј мени, служи твоме. О, Господе Царе, даруј ми да сагледам своје грехове, и да не осуђујем брата свога, јер си благословен у векове векова. Амин."

Истовремено метанишу и сви присутни у храму. Ђакон стаје на уобичајено место и говори:

Ђакон: Допунимо молитву своју Господу.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: За предложене и Пређеосвећене часне Дарове, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон:

Да човекољубиви Бог наш, примивши их у свој свети и наднебески и умни Жртвеник, као мирис миомира духовнога, ниспошље нам за то божанску благодат, и дар Светога Духа, помолимо се.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Да нас избави од сваке невоље, гњева, опасности и нужде, Господу се помолимо.

Then according to current practice, we again say:

O Lord and Master of my life, the spirit of idleness, of meddling (faintheartedness or despondency in Slavonic), of love of power, and of idle words, grant me not. reverence

But the spirit of continence, of humility, of patience, and of love, do thou grant unto me thy servant. great reverence

Yea, O Lord and King, grant me to perceive mine own offenses, and not to judge my brother; for blessed art thou unto ages of ages. Amen. great reverence

Then the holy doors are closed, and the curtain is drawn usually half-way.

Then the deacon, taking the priest's leave, goes out to the usual place and says these petitions:

Deacon: Let us complete our evening prayer unto the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For the precious Gifts which have been set forth and presanctified, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon:

That our God, who loveth man, receiving them upon His holy, most heavenly, and ideal altar, for an odor of spiritual fragrance, will send down upon us in return His divine grace and the gift of the Holy Spirit, let us pray.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: For our deliverance from all tribulation, wrath, danger, and necessity, let us pray to the Lord.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Заштити, спаси, помилуј и сачувај нас, Боже, благодаћу твојом.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Сво вече савршено, свето, мирно и безгрешно, од Господа молимо.

Народ: Подај, Господе.

Ђакон: Анђела мира, верног вођу, чувара душа и тела наших, од Господа молимо.

Народ: Подај, Господе.

Ђакон: Опроштај и отпуштење грехова и сагрешења наших, од Господа молимо.

Народ: Подај, Господе.

Ђакон: Добро и корисно душама нашим. и мир свету, од Господа молимо.

Народ: Подај, Господе.

Ђакон: Остало време живота свога у миру и покајању да проведемо, од Господа молимо.

Народ: Подај, Господе.

Ђакон: Крај живота нашега да буде хришћански, без бола, непостидан, миран, и да добар одговор дамо на Страшном Христовом суду, молимо.

Народ: Подај, Господе.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Help us, save us, have mercy on us, and keep us, O God, by thy grace.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: That the whole evening may be perfect, holy, peaceful, and sinless, let us ask of the Lord.

Choir: Grant this, O Lord.

Deacon: An angel of peace, a faithful guide and guardian of our souls and bodies, let us ask of the Lord.

Choir: Grant this, O Lord.

Deacon: Pardon and forgiveness of our sins and offenses, let us ask of the Lord.

Choir: Grant this, O Lord.

Deacon: All things good and useful for our souls and peace for the world, let us ask of the Lord.

Choir: Grant this, O Lord.

Deacon: That we may end the remaining time of our life in peace and repentance, let us ask of the Lord.

Choir: Grant this, O Lord.

Deacon: A Christian ending to our life, painless, unashamed, peaceful, and a good defense before the fearful judgment seat of Christ, let us ask.

Choir: Grant this, O Lord.

Deacon: Asking for the unity of the faith and the communion of the Holy Spirit, let us commend ourselves and each other and all our life unto Christ our God.

Choir: To thee, O Lord.

Бакон:

Измоливши јединство вере и заједницу Светога Духа, сами себе и једни друге, и сав живот свој Христу Богу предајмо.

Народ: Теби, Господе.

Свештеник, након полагања светих Дарова на свети Престо,

моли се тихо:

Боже неизрецивих и невидљивих тајни, у Тебе су тајанствене ризнице мудрости и знања Ти си нам открио вршење ове службе, и поставио нас грешне, по великом човекољубљу твоме, да Ти приносимо дарове и жртве за грехе наше и за народна незнања. Ти сам невидљиви Царе, који твориш велика и недокучива, славна и дивна дела којима нема броја, погледај на нас недостојне слуге твоје који стојимо пред овим светим Жртвеником као пред херувимским твојим Престолом, на коме Јединородни Син твој и Бог наш, почива кроз страшне Тајне ове што су пред нама; и ослободивши нас и верни народ твој од сваке нечистоте, освети душе и тела свих нас освећењем неодоуимљивим: да чистом савешћу, непостиђена образа, просвећена срца причешћујући се овим божанственим Светиљама, и бживотворавани њима, сјединимо се са самим Христом твојим, истинитим Богом нашим који је рекао: Ко једе моје Тело и пије моју Крв у мени обитава и ја у њему, - те да бисмо, Господе, када се усели и настани Логос твој у нама, постали храм пресветог и обожаваног Духа твога, избављени од сваке ђаволске лукавштине која дејствује у нашем делању, или у нашим речима, или у нашем разуму, и да тако добијемо обећана нам блага са свима Светима који Ти од памтивека угодише.

Свештеник:

И удостој нас, Владико, да смело и неосуђено смемо призивати Тебе небескога Бога Оца и говорити.

The priest prays:

O God of unutterable and unseen Mysteries, with whom are the hidden treasures of wisdom and knowledge, who hast revealed the service of this liturgy to us, who hast set us sinners, through thy great love of man, to offer to thee gifts and sacrifices for our sins and for the ignorance of the people, do thou thyself, O invisible King, who doest things great and inscrutable, glorious and marvelous, which cannot be numbered, look upon us, thine unworthy servants, who stand at, this holy altar as at thy Cherubimic throne, upon which resteth thine only-begotten Son and our God, in the dread Mysteries that are set forth, and having freed us all and all thy faithful people from uncleanness, sanctify all our souls and bodies with the sanctification which cannot be taken away, that partaking with a clean conscience, with faces unashamed, with heart illumined, of these divine, sanctified Things, and by them being given life, we may be united to thy Christ Himself, our true God, who hath said, Whoso eateth my flesh and drinketh my blood abideth in me, and I in him, that thy Word, O Lord, dwelling within us and sojourning among us, we may become a temple of thine all-holy and adorable Spirit, redeemed from every diabolical wile, wrought either by deed, or word, or thought, and may obtain the good things promised to us, with all thy Saints, who always have been well-pleasing to thee.

And vouchsafe, O Master, that with boldness and without condemnation we may dare to call upon thee, the heavenly God and Father, and to say:

Народ:

Оче наш који си на небесима, да се свети име твоје, да дође царство твоје, да буде воља твоја и на земљи као на небу; хлеб наш насушни дај нам данас; и опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим; и не уведи нас у искушење, но избави нас од злога.

Свештеник:

Јер је твоје царство и сила и слава, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

Свештеник: Мир свима.

Народ: И духу твоме.

Ђакон: Главе своје Господу приклонимо.

Народ: Теби, Господе.

Свештеник приклони главу и моли се тихо:

Боже, једини добри и милосрдни, који на висинама обитаваш и на смирене гледаш, погледај самилосним оком својим на народ твој, и чувај га, и удостој све нас да се неосуђено причестимо овим животворним Тајнама твојим, јер Теби приклонисмо главе своје очекујући од Тебе богату милост.

Свештеник:

Благодаћу и милосрђем и човекољубљем Јединороднога Сина твога, са којим си благословен, са пресветим и благим и животворним твојим Духом, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

People:

Our Father, who art in heaven, hallowed be thy name; thy kingdom come; thy will be done on earth as it is in heaven. Give us this day our daily bread, and forgive us our debts as we forgive our debtors; and lead us not into temptation, but deliver us from evil. The priest exclaims:

The priest prays:

For thine is the kingdom, and the power and the glory, of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, now and ever, and unto ages of ages.

Choir: Amen.

Priest: Peace be to all.

Choir: And to thy spirit.

Deacon: Let us bow our heads unto the Lord.

The priest, bowing his head, prays:

O God, who alone art good and tenderhearted, who dwellest on high, who lookest upon the humble, look with the eye of thy tenderheartedness upon all thy people and keep them. Make us all worthy without condemnation to partake of these thy life-creating Mysteries, for unto thee have we bowed our heads, awaiting from thee thy rich mercy.

Exclamation:

Through the grace and compassion and love of man of thine only-begotten Son, with whom thou art blessed, together with thine all-holy, and good, and life-creating Spirit, now and ever, and unto ages of ages.

Choir: Amen.

Свештеник се моли тихо:

Чуј Господе Исусе Христе Боже наш, из светог обиталишта свог и са престола славе Царства свог, и дођи да нас освешташ, Ти, који са Оцем седиш горе, и овде си невидљиво с нама; и удостој нас да нам својом моћном руком предаш пречиста Тело своје и пречасну Крв, а преко нас и свему народу.

Онда се свештеник и ђакон клањају трипут, говорећи:

Боже, очисти.ме грешнога

Ђакон: Пазимо!

Тада свештеник с великим страхом Божијим и побожношћу пружи руку испод воздуха, којим су покривени свети Дарови, дотакне се руком животворног Хлеба, не подижући га, и говори гласно:

"Пређеосвећене Светиње светима".

За то време сав народ у храму клечи и уставши пева:

"Један је свет, један Господ Исус Христос, у славу Бога Оца. Амин."

И одмах се пева Причастен:

"Окусите и видите, јер је благ Господ. Алилуја, Алилуја, Алилуја."

За то време свештеник скида воздух са светог диска и путира, као и звездицу, а ђакон ушавши у олтар, говори тихо:

"Разломи владико свети Хлеб"

Свештеник разлама свети Агнец на четири дела и говори:

"Ломи се и раздробљава Јагње Божје, Које се ломи а не разделяје, увек се једе и никад не нестаје, но освећује оне који се причешћују"

Онда узме део ИС, начини њиме крсни знак над светим путиром и ставља га у њега, ништа не говорећи. Ђакон налије крстолико топлоту у свети путир, ништа не говорећи. И причешћује се светим

The priest prays:

Attend, O Lord Jesus Christ our God, from thy holy dwelling place and from the glorious throne of thy kingdom, and come to sanctify us, O thou who sittest together with the Father above, and who art invisibly present here with us. And vouchsafe, by thy strong hand, to impart to us thine immaculate Body and thy precious Blood, and through us, to all thy people.

After the prayer, the priest and the deacon make three references saying:

O God, cleanse thou me a sinner.

The priest, the Divine Gifts being covered, puts his hand under the aer and touches the life-creating Bread with great reverence and fear. And the deacon says:

Let us attend.

The priest exclaims: The Presanctified Holy Things are for the holy.

Choir:

One is holy, One is Lord, Jesus Christ, to the glory of God the Father. Amen.

The curtain is drawn. Then the priest lays aside the holy aer.

The deacon enters the sanctuary, and, standing close to the priest, says:

Break, Master, the holy Bread.

The priest breaks it, with great heed, into four parts, saying:

Broken and divided is the Lamb of God, which is broken and not disunited, which is ever eaten and never consumed, but sanctifieth those who partake thereof.

And he puts a portion into the chalice, saying nothing. Then the deacon pours warm water into the chalice, saying nothing, and stands a little apart. And the choir sings the koinonikon:

Тајнама са страхом и побожношћу, претходно се помоливши молитвом пред причест:

"Верујем Господе и исповедам..."

Свештеник предајући ђакону свети Хлеб, говори тихо:

"Теби ђакону (име) даје се часно и пресвето и пречиста Тело и Крв Господа и Бога и Спаса нашега Исуса Христа, на отпуштење грехова твојих и на живот вешни"

Узимајући и сам свето Причешће, говори:

"Часно и пресвето и пречисто Тело и Крв Господа и Бога и Спаса нашега Исуса Христа даје се мени недостојном свештенику (име), на отпуштење грехова мојих ти на живот вечни."

Ако свештеник служи сам, без ђакона, он сада не пије из светог путира. Ако пак служи са ђаконом, свештеник сада узме свети путир и пије из њега, ништа не говорећи. Ђакон пије из светог путира после заамвоне молитве, употребљавајући свете Дарове. И припремају свете Дарове за причешће верних, стављајући преостале честице у свети путир.

O taste and see how good the Lord is. Alleluia. Alleluia. Alleluia.

If readings from the Apostle and Gospel for a saint or for the temple are prescribed, then also the other koinonikon is sung. The priest says: Deacon, draw near. And the deacon approaches, making a devout reverence and asking forgiveness, and he says: Lo, I draw near to our immortal King and God. And: Impart unto me, Master, the precious and holy Body and Blood of our Lord and God and Savior Jesus Christ.

The priest, taking a portion of the holy Mysteries, gives it to the deacon, saying:

To thee, the deacon, Name, is imparted the precious and holy and immaculate Body and Blood of our Lord and God and Savior Jesus Christ, unto forgiveness of thy sins and unto life eternal.

And the deacon, having kissed his hand, withdraws and stands behind the holy table, and bowing his head, he prays, like the priest, saying,

I believe, O Lord... and the rest.

Similarly, the priest, taking a portion of the holy Mysteries, says:

The precious and all-holy Body and Blood of our Lord and God and Savior Jesus Christ is imparted unto me, the priest, (Name), unto forgiveness of my sins and unto life eternal. Amen. And bowing his head, he prays, saying:

I believe, O Lord, and I confess, that thou art truly the Christ, the Son of the living God, who didst come into the world to save sinners, of whom I am first. And I believe that this is thine own immaculate Body, and that this is thine own precious Blood. Wherefore, I pray thee, have mercy on me, and pardon my trespasses, voluntary and involuntary, in word, or in deed, in knowledge and in ignorance, and make me worthy without condemnation to partake of thine immaculate Mysteries unto forgiveness of sins and unto life eternal. Then:

Of thy mystical Supper, O Son of God, accept me today as a communicant, for I will not speak of thy mystery to thine enemies, neither will I give thee a kiss as did Judas, but like the thief will I confess thee, remember me, O Lord, in thy kingdom.

Not unto judgment nor unto condemnation be my partaking of thy holy Mysteries, O Lord, but unto healing of soul and body.

Онда ђакон, примивши свети путир из руку јереја, показују га са двери народу говорећи:

"Са страхом Божјим, и вером приступите."

Народ:

Благосиљаћу Господа у свако време; прослављање Њега је у устима мојим.

Тада приступају верни и примају божанске Тајне. После светог Причешћа, свештеник благосиља народ.

Свештеник: Спаси, Боже, народ твој и благослови наслеђе твоје.

Народ: Хлеб небесни и чашу живота окусите и видите, јер је благ Господ. Алилуја, Алилуја, Алилуја.

And thus they partake of the holy Mysteries with fear and all wariness.

Then the priest, taking the sponge, wipes his hand, saying:

Glory to thee, O God. thrice.

And having kissed the sponge, he lays it in its place. Then taking the holy chalice with the veil in both hands, he drinks from it, saying nothing. Then he wipes his mouth and the holy chalice with the veil, which is in his hands, and sets the holy chalice on the holy table. And having taken the antidoron, he washes his hands and lips. And the deacon does not drink from the cup at this time, but after the Prayer behind the Ambo, and after consuming the remaining particles of the holy Mysteries.

If a priest serves alone without a deacon, then, after having partaken of the holy Mysteries, he does not drink from the cup, nor does he take the antidoron, but only after the completion of the Liturgy and after consuming the holy Mysteries.

The deacon, then, taking the holy diskos, brings it up over the holy chalice and puts the Holy Things into it, and, having made three reverences, he opens the holy doors, and taking the holy chalice, says:

With fear of God and faith and love, draw near. The choir sings:

People:

I will bless the Lord at all times; his praise will be continually in my mouth. [O taste the Bread of heaven and the Cup of life and see how good the Lord is. Alleluia. Alleluia. Alleluia.]

Then there is the communion of the faithful as at the Liturgy of John Chrysostom.

Then the priest says:

Save, O God, thy people, and bless thine inheritance.

And the priest, having censed the Holy Things, gives the censer to the deacon, and, having taken the holy diskos, he sets it on the deacon's head, and the deacon, taking it with reverence, shall look out the doors

Свештеник кади свете Дарове, даје ђакону свети дискос, сам узима свети путир,

и говори тихо: "Благословен. Бог наш.."

Свештеник: Свагда, сада и увек и у векове векова.

Народ:

Амин. Нека се испуне уста наша хвале твоје, Господе, да певамо славу твоју, јер си нас удостојио да се причестимо светим твојим, божанским, бесмртним и животворним Тајнама; сачувај нас у твојој светињи, да се сав дан поучавамо правди твојој. Алилуја, Алилуја, Алилуја.

Ђакон оставља свети дискос на Предложење, а свештеник свети путир, онда ђакон стаје на своје место.

Ђакон:

Примнвши божанске, свете, пречисте, бесмртне, небесне и животворне, страшне Христове Тајне, стојећи смерно, достојно заблагодаримо Господу.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Заштити, спаси, помилуј и сачувај нас, Боже, благодаћу твојом.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон:

Измоливши сав дан савршен, свет, миран и безгрешан, сами себе и једни друге и сав живот свој Христу Богу предајмо.

Народ: Теби, Господе.

saying nothing, and go forth to the prothesis and shall set it down.

The priest, having made a reverence, takes the holy chalice, and, turning toward the doors, looks toward the people,

saying secretly: Blessed is our God,

And exclaiming:

Always, now and ever, and unto ages of ages. And he takes the Holy Things to the prothesis.

Choir: Amen.

Let our mouths be filled with thy praise, O Lord, that we may hymn thy glory, for thou hast made us worthy to partake of thy holy, immortal and life-creating (immaculate in Greek) Mysteries. Preserve us in thy holiness, that all the day long we may meditate on thy righteousness. Alleluia. Alleluia. Alleluia.

The deacon says:

Attend! Having received the divine, holy, immaculate, immortal, heavenly, and life-creating dread Mysteries of Christ, let us worthily give thanks unto the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon: Help us, save us, have mercy on us, and keep us, O God, by thy grace.

Choir: Lord, have mercy.

Deacon:

Having asked that the whole evening be perfect, holy, peaceful, and sinless, let us commend ourselves and each other and all our life unto Christ our God.

Choir: To thee, O Lord.

Свештеник говори тихо молитву благодарности после Причешћа:

"Благодаримо Теби, Богу Спаситељу свих, за сва добра која си нам дао, и за причешће светим Телом и Крвљу Христа твога, и молимо Ти се, Владико човекољубиви: сачувај нас под окриљем крила Твојих и дај нам да се до последњег даха свога достојно причешћујемо Светиљама твојим на просвећење душе и тела, на наслеђе Царства небескога."

Онда осењује Јеванђељем антиминос.

Свештеник:

Јер си Ти освећење наше, и Теби славу узносимо, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

Свештеник: У миру изиђимо.

Народ: У име Господње.

Ђакон: Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Свештеник стаје иза амвона и говори заамвону молитву.

Свештеник:

Господе Сведржитељу, Ти си сву твар премудрошћу створио, и неисказаним твојим промислом и великом добротом увео нас у пречасне дане ове - на очишћење душа и тела, на уздржање од страсти, на наду васкрсења; Ти си у четрдесети дан уручио богонаписане таблице угоднику твоме Мојсију, даруј и нама, благи Господе, да се добрим подвигом подвизавамо, да ток Поста завршимо, веру неокрњену сачувамо, главе невидљивих змија сатремо, да се победитељи греха јавимо, и да неосуђено достигнемо поклонити се и светом Васкрсењу. Јер је благословено и прослављено дивно и величанствено име твоје, Оца и Сина и

The priest prays secretly:

We give thanks unto thee, O Savior, God of all, for all the good things thou hast granted unto us, and for the communion of the holy Body and Blood of thy Christ, and we pray thee, O Master, who lovest man, keep us under the shelter of thy wings. And grant that even unto our last breath we may worthily partake of thy holy Things, unto illumination of soul and body, unto inheritance of the kingdom of heaven.

Exclamation:

For thou art our sanctification, and unto thee do we send up glory, to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit, now and ever, and unto ages of ages.

Choir: Amen.

Priest: Let us depart in peace.

Choir: In the name of the Lord.

Deacon: Let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Prayer behind the Ambo, said aloud:

O Almighty Master, who in wisdom hast fashioned all creation, who through thine ineffable providence and great goodness hast led us to these all-revered days for purification of souls and bodies, for restraint of passions, and for hope of the resurrection, who during the forty days didst put into the hands of thy servitor Moses the tables in letters divinely inscribed, grant unto us also, O Good One, to fight the good fight, to complete the course of the fast, to preserve the faith undivided, to crush the heads of invisible serpents, to be shown to be conquerors of sins, and, without condemnation also to attain unto and to worship the holy resurrection. For blessed and glorified is thine allhonorably and magnificent name, of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, now and ever, and unto ages of ages.

Светога Духа, сада и увек и у векове векова.

Народ:

Амин. Нека је име Господње благословено од сада и довека.
(трипут)

Свештеник и ђакон улазе у свети олтар, и отишавши Предложењу, свештеник говори молитву: "Господе Боже наш, Ти си нас увео..."
Онда ђакон употребљава свете Дарове, а свештеник изишавши раздаје народу од нафоре. За то време чтец говори.

Чтец: Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова. Амин.

Чтец:

Псалам 33:

БЛАГОСИЉАЋУ Господа у свако време,(Алеф).хвала је Његова свагда у устима мојим. Господом ће се хвалити душа моја; (Бет).нека чују кротки и обрадују се. Узвеличајте Господа са мнош, (Гимел).и узвишујмо Име Његово заједно. Тражих Господа, и услиша ме,(Далет).и од свих невоља мојих избави ме. Приступите Њему и просветлите се,(Хе).и лица ваша неће се постидети. Овај ништи заваци, и Господ га услиша,(Зајин).и од свих невоља његових спасе га. Поставиће се оружан Анђео Господњи(Хет).око оних који Га се боје, и избавиће их. Окусите и видите да је добар Господ.(Тет).Благо човеку који се нада у Њега. Бојте се Господа сви свети Његови,(Јод).јер нема оскудице онима који Га се боје. Богати осиромаше и огладнеше,(Каф).а они који траже Господа неће се лишити ниједнога добра. Ходите чеда, послушајте мене, (Ламед).страху Господњем научићу вас. Који је човек који жели живота,(Мем).који љуби да види дане добре? Уздржи језик свој од зла,(Нун).и уста твоја да не говоре лаж. Уклони се од зла, и чини добро;(Самек).тражи мира и иди за њим. Очи су Господње на праведнима,(Пе).и уши Његове на молитву њихову. Лице пак

Choir: Amen.

Blessed be the name of the Lord, henceforth and forever more. thrice
Glory... Now and. .. and

Psalm 33

will extol the Lord at all times; his praise will always be on my lips. I will glory in the Lord; let the afflicted hear and rejoice. Glorify the Lord with me; let us exalt his name together. I sought the Lord, and he answered me; he delivered me from all my fears. Those who look to him are radiant; their faces are never covered with shame. This poor man called, and the Lord heard him; he saved him out of all his troubles. the angel of the Lord encamps around those who fear him, and he delivers them. Taste and see that the Lord is good; blessed is the one who takes refuge in him. Fear the Lord, you his holy people, for those who fear him lack nothing. The lions may grow weak and hungry, but those who seek the Lord lack no good thing. Come, my children, listen to me; I will teach you the fear of the Lord. Whoever of you loves life and desires to see many good days, keep your tongue from evil and your lips from telling lies. Turn from evil and do good; seek peace and pursue it. The eyes of the Lord are on the righteous, and his ears are attentive to their cry; but the face of the Lord is against those who do evil, to blot out their name from the earth. The righteous cry out, and the Lord hears them; he delivers them from all their troubles. The Lord is close to the brokenhearted and saves those who are crushed in spirit. The righteous person may have many troubles, but the Lord delivers him from them all; he protects all his bones, not one of them will be broken. Evil will slay the wicked; the foes of the righteous will be con-

Господње је на чинитеље зла,(Ајин).да истреби са земље спомен њихов. Завапише праведници, и Господ их услиша,(Саде).и од свих невоља њихових избави их. Близу је Господ скрушених срцем, (Коф).и смирене духом спасиће. Многе су невоље праведних, (Реш).и од свих њих избавиће их Господ. Чува Господ све кости њихове,(Шин).ниједна од њих неће се сатрти. Смрт је грешника зла, (Тав).и који мрзе праведника превариће се. Избавиће Господ душе слугу Својих, .и неће се преварити сви који се уздају у Њега.

[Свештеник пошто разда антидор, благосиља народ.](#)

Свештеник:

Нека благослов Господњи дође на вас, Његовом благодаћу и човекољубљем, свагда, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

[Свештеник даје уобичајени Отпуст.](#) Тада свештеник и ђакон свлаче свештене одежде и говоре захвалне молитве после светог Причешћа.

[Затим: "Сада отпушташ у миру..."](#), "Трисвето", "Оче наш...", и по возгласу тропар и кондак светог Григорија Двојеслова.

ТРОПАР СВЕТОГ ГРИГОРИЈА ДВОЈЕСЛОВА, глас 4:

Правило вере, образац кротости, учитеља уздржања објави Те стаду твојему истина самих ствари; тога ради стекао си смирењем висину, сиромаштвом богатство; Оче Григорије, моли Христа Бога да се спасу душе наше.

КОНДАК, глас 3:

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу. Оче Григорије, ти си се показао сличан Пастиреначалнику Христу, руководећи монахе ка Небеском Царству, и учећи стадо Христово његовим заповестима; а сада се с њима радујеш и веселш у небеским насељима.

demned. The Lord will rescue his servants; no one who takes refuge in him will be condemned.

[Prayer said when the Holy Things are Consumed:](#)

O Lord our God, who hast led us to these most solemn days, and hast made us communicants of thy dread Mysteries, join us to thy reasonable flock, and show us to be heirs of thy kingdom, now and ever, and unto ages of ages. Amen.

And the priest comes out, and standing in the usual place, distributes the antidoron. And then he says:

The blessing of the Lord and His mercy be upon you through His grace and love of man always, now and ever, and unto ages of ages.

Choir: Amen.

Priest: Gory to thee, O Christ God, our Hope, glory to thee.

Choir: Glory... Now and... Lord, have mercy. thrice Bless.

Priest:

May Christ our true God, through the intercessions of his all-immaculate Mother, and of our father among the Saints, Gregory Dialogus, (and the rest according to the day of the week, and also the saint of the temple and of the day) and of all the saints, have mercy on us and save us, forasmuch as He is good and loveth man.

This dismissal is given up to Passion Week, during which the proper dismissal is said. After the dismissal, the prayers of thanksgiving are said.

Then: Lord, now lettest thou... the Trisagion, and after Our Father ...

И сада и увек и у векове векова. Амин.

БОГОРОДИЧЕН, глас 6:

"Непостидна заштитнице Хришћана...", Господе помилуј. (12 пута)

"Часнију од Херувима...", "Слава...", "И сада..."

Онда умију руке, и поклонивши се заједно, излазе благодарећи Богу за све.

Priest: For thine is the kingdom .

The troparion, tone 4:

A canon of faith, an icon of meekness, and a teacher of abstinence hath the truth of thy deeds shown thee to be to thy flock. Thus didst thou by humility obtain exaltation, by thy poverty riches. O Father Gregory, intercede with Christ God to save our souls.

Glory... Now and . . . ,

Theotokion:

O Protection of Christians that is not put to shame, unchanging Mediation before the Creator, despise not the voice of the sinners' prayer, but in that thou art good, come quickly to help us who call upon thee in faith, make speed to intercede and make haste to supplicate, O Theotokos, who dost ever protect those that honor thee.

[End of the Divine Liturgy of the Presanctified Gifts](#)

ЧІНЗ БЖЭСТВЕННЫА ЛІТЪРГІН ПРЕЖДЕУСЦІЕННЫХЪ.

ЧІНЗ

БЖЭСТВЕННЫА ЛІТЪРГІН

ПРЕЖДЕУСЦІЕННЫХЪ

Чинъ бжѣственныхъ литургій преждевѣщенныхъ.

Во сѣю и великъю четыредесятницѣ, ѣгда имать вѣнникъ сотворити преждевѣщеннѣю, въ прокомидіи въ недѣлю, творитъ ѿкоже обычно. И по сѣже рѣзати пѣрвый хлѣбъ, и жрѣти, и прокодатъ, рѣжетъ и дрѣгъ хлѣбы, глагола на единомъ коемждо еи: Въ воспоминаніе: Гѣкѡ ѡвчѣ: и, Жрѣтсѣ: и, Ѣдинъ ѡ вѣнникъ: Тѣже вливѣетъ во сѣю чашѣ вѣно и бодѣ, глагола обычнаѣ, и покрывѣетъ ѿ вѣнними покрѡвцы, и кадитъ, глагола мѣтѣлѣ предложеніѣ. И тѣкъ начинѣетъ бжѣственнѣю литургию, и исполнѣетъ ю ѿкъ обычно.

Ѣгда же имать назнѣменати хлѣбы, по призываніи дѣа сѣгѡ, глаголетъ: Сотвори хлѣбъ оубо еи: Ѣдинственичѣ, ѿкъ Ѣдинъ ѣтъ хрѣтосъ: ѡ хлѣбы еи, множественимыи членѡми, не глаголати.

И ѣгда имать вознести, возношѣетъ въ вѣлѣ, и раздроблѣетъ приносимый пѣрвый хлѣбъ, и полагѣетъ частицѣ во сѣю чашѣ, и вливѣетъ и теплотѣ ѿкъ обычан.

Тѣже взѣмъ сѣю лжицѣ десною рѣкою, ѡмочѣетъ ю во сѣи крѡви. Лѣвою же рѣкою ѣмлетъ кийждо хлѣбъ, и нанѡситъ сѣю лжицѣ, со сѡю крѡвѣю, ѡмочѣннѣю, и прикалѣетсѣ сѣю сѡмѣ хлѣбѣ крѣтоообрѣзну, во странѣ, на нейже начертѣсѣ крѣтъ, подѣ магкостію. И полагѣетъ и въ хлѣбѡносецѣ.

Тѣже ѣмлетъ и дрѣгъ, и творитъ тѣкоже на единомъ коемждо, и спрѣтѡвлетъ ихъ вѣрѣхъ въ хлѣбѡносецѣ.

Тѣже вѣнникъ молитсѣ ѿкъ обычно, и причѣлѣетсѣ ѿкъ обычно, и исполнѣетъ бжѣственное вѣнниковѣство по оубиненномѣ.

Ѣгда же имать вѣнниковѣствовать преждевѣщеннѣю, вшедъ во сѣнцѣ ѡблѣчитсѣ во вѣнническѣю ѡдеждѣ, назнѣмендѣи, и цѣлѣдѣи токъмѡ, ничтѡже приглагола, рѣзѣтѣ: Гѣлѣ помѡлимсѣ, надѣ единою коемждо ѡдеждѣю.

И взѣмъ дѣакѡвъ крѣмѣ и хѡдитъ, и стѣвъ на ѡбычномъ мѣстѣ, возглашѣетъ: Бѣгѡсловѣ вѣко.

Вѣнникъ же возглашѣетъ:

Бѣгѡсловѣно оубѡ ѡцѣ, и сѣа, и сѣгѡ дѣа, нынѣ и присно, и во вѣки вѣкѡвъ.

И ѡбѣ ѣкклисѣархъ: Приидите, поклонимсѣ: трижды. И глаголетъ предначинѣтельный псалѡмъ.

Вѣнникъ же глѣтъ мѣтѣвы свѣтѣльничныхъ, сѣрѣчь вѣсѣрнѣѣ, съ четвѣртыѣ молитѣвы, занѣ три пѣрвыѣ по ѣктеніѣхъ глаголетсѣ.

По исполненіи же псалмѣ, глѣтъ дѣакѡвъ ѣктенію.

И по возгласѣ, стѣхѡсловитсѣ: Ко гѣлѣ внегдѣ скорѣѣти ми: вывѣсмыи и поклонѡмъ на ѡлнѣдѣ. На коемждо же ѡнтѣфонѣ вывѣетъ ѣктеніѣ мѣлѣѡ ѡ дѣакѡна: и возгласъ ѡ вѣнника. Начѣншѣѣ же стѣхѡсловію, ѡхѡдитъ вѣнникъ ко сѡбѣ предложеніе: и взѣмъ преждевѣщеннѣ хлѣбъ ѡ хлѣбѡносецѣ, полагѣетъ и со бѣгоговѣннѣемъ мнѡгимъ во сѣи дѣкѡсъ, вложивъ во сѣю чашѣ вѣно и бодѣ обычно, ничтѡже глагола. И взѣмъ кадилъницѣ, кадитъ свѣздѣицѣ и покрѡвы: и покрѣвъ ѿ ничтѡже ѡнѡдѣ глагола, ниже мѣтѣлѣ предложеніѣ, но токъмѡ:

Мѣтѣвами сѣихъ ѡцѣ нашихъ, гѣи ииѣ хрѣтѣ еѣже нашъ, помѣлѣи насѣ.

Преждевѣвѣщенна ко ѣтъ, и совершенна сѣѡ жѣртѣѣ.

По кадилѣтѣ же, Гѣи воззѡвѣхъ: ко гласѣ самогласѣна дне. Постѣвнимъ стѣхѡвъ .. и повторѡемъ самогласѣенъ: тѣже мѣнченъ: и три подѡвѣны трѣѡдѣ: и три мнѣнѣ, повторѡюще Ѣдинъ. Сѣѡѣ, и нынѣ, бѣгѡрѡдиченъ. Вхѡдъ безѣ ѣвѣліѣ. Ѣгда же имать четѣтсѣ ѣвѣліе, въ прѣзднѡваніе хрѣлма, илѣ сѣгѡ, тогда вхѡдъ творитъ со ѣвѣліемъ.

Діако́нъ: Премѣдростѣ, прѣстѣ.

И поѣтъ: Свѣтъ тѣхѣи:

Діако́нъ: Вѣнчѣмъ.

Сщѣнникъ: Миръ вѣмъ.

Діако́нъ: Премѣдростѣ.

Чтѣецъ: прокіменъ, и вытѣ. Вторый прокіменъ. И поемъ возглашаетъ діако́нъ: Повелѣте. Сщѣнникъ же, вземъ ѡбѣма рѣкѣма кадильницѣ и свѣщникъ со свѣщѣю, стоитъ предъ еѡю трапѣзю, зрѣ къ востокѣмъ, и назнаменѣа крѣтъ, глаголетъ: Премѣдростѣ, прѣстѣ.

Тѣже ѡбратѣа на западъ къ народѣ, глаголетъ:

Свѣтъ хрѣтовъ просвѣщаетъ вѣхъ.

Чтѣецъ: Прѣстѣ чтѣніе. Діако́нъ: Вѣнчѣмъ. И прѣстѣ.

И по исполненіи, глаголетъ сщѣнникъ: Миръ тѣ. Діако́нъ: Премѣдростѣ.

Чтѣецъ поетъ: Да исправнѣа мѣтва моѣ, ѣкѡ кадѣло предъ тобѡю, воздѣаніе рѣкѣ моѣю, жѣртѣа вѣчѣрнаѣ.

И по пѣніи чтѣцѣ, ли́къ поетъ тоѣже.

Тѣже, чтѣецъ стѣхъ ѣ: Гдѣ, воззвѣхъ къ тебѣ, ѡглыши мѣ, вонми гласъ моленіѣа моѣгѡ, внигда воззвѣти ми къ тебѣ.

Ли́къ: Да исправнѣа:

Чтѣецъ, стѣхъ б: Положи гдѣ, хранѣніе ѡгтѡмъ моимъ, и двѣрь ѡгражденіѣа ѡ ѡгтѣхъ моихъ.

Ли́къ: Да исправнѣа:

Чтѣецъ, стѣхъ г: Не ѡклонѣ ердѣце моѣ въ словеса ѡбѣсѣтѣѣа, нещевѣати вниѣ ѡ грѣсѣхъ.

Ли́къ: Да исправнѣа:

И пакѣ чтѣецъ поетъ: Да исправнѣа мѣтва моѣ, ѣкѡ кадѣло предъ тобѡю.

И ли́къ поетъ: Воздѣаніе рѣкѣ моѣю:

Подоблетъ вѣдати, ѣгда чтѣецъ поетъ: Да исправнѣа мѣтва моѣ, ѣкѡ кадѣло предъ тобѡю: всѣ людѣ ещѣи во храмѣ и во ѡлтарѣ, стоѣтъ на колѣнахъ молащѣа. Ѣгда же начнетъ: Воздѣаніе рѣкѣ моѣю: востаютъ. На прѣстѣхъ же стѣхъ, да исправнѣа, пѣніѣ, ѣгда котѡрый ли́къ поетъ, и всѣ страна стоитъ: второй же ли́къ и страна народа колѣна приклонѣютъ. Іерей же стоѣ во ѡлтарѣ предъ еѡю трапѣзю, прѣѣв кадильницѣ съ дѣмѣамомъ, и кадѣтъ: послѣдѣ же на да исправнѣа, ѡдѣѣ кадильницѣ и еѣмъ іерей приклонѣтъ колѣна молащѣа. И по исполненіи творимъ поклѡны трѣ.

Тѣже діако́нъ глаголетъ ѣктеніѡ: и прѡчѣа. Въ великѣи же вхѡдъ, Нѣнѣ еѣлы нѣныѣ: Мѣтва херѣвѣскаѣ не глаголетѣа. Но кадѣ сщѣнникъ, глаголетъ патѣеѣтѣный псалѡмъ. И по прѡнехожденіи еѣхъ дарѡвъ, исполнѣмѣ: Нѣнѣ еѣлы невѣсныѣ: полагаемъ поклѡны трѣ, ѡкрѡвѣнѣ ещѣе. Взѣмлетъ же сщѣнникъ покрѡвы ѡ еѣхъ дарѡвъ, и покрѡвѣетъ ѣ воздѣхомъ. Ѣгда же ѣмѣтъ вознестѣ еѣи хѣвѣ, не ѡкрѡвѣетъ еѣа: но ѣщѣ покрѡвѣнныѣмъ еѣсѣтѣнныѣмъ ещѣмыѣ дарѡмъ, вноетъ сщѣнникъ рѣкѣ своѡ, со стѣрахѡмъ многѣмъ, и приклѣетѣа еѣсѣтѣннѡмъ хѣвѣ со еѣгоѡвѣнѣемъ и стѣрахѡмъ. Глаголющѣ діако́нъ: Вѣнчѣмъ. Возглашаетъ сщѣнникъ: Прѣдѣсщѣнѣа еѣа еѣмъ. и прѡчѣа по чѣнѣ, совершатъ еѣю лѣтѣргѣю, ѣкѡ на рѣдѣ ѡкѣзано.

Вонѣцъ.

Изѡвлѣніе ѡ нѣкѣихъ исправленіѣхъ въ слѣженіи прѣдѣсщѣнныѣ лѣтѣргѣи.

Подоблетъ вѣдати, ѿкъ въ преждесващенныхъ литургіихъ поэмъ:
Нынѣ силы нѣныа: сщеникхъ и дѣаконхъ ѡхѡдатъ въ предложѣніе. И
взѣмъ сщеникхъ воздѣхъ, полагаѣтъ на рамо дѣаконъ: сый же дѣкоизъ
сзъ бжѣстственнымъ тѣлнмъ прѣемлетъ деснѣцею, и поствавлетъ на
главѣ своѡ, потѣръ же сзъ вѣномъ, взѣмъ въ шѣнцѣ своѡ, при пѣрсехъ
негѣтъ. Дѣаконъ же сзъ каднѣльницею тобѣю предхѡдѣ каднѣтъ чѣстѡ:
нѣдѣше же ничтѡже глаголютъ. Въ причащѣніи же, по сѣже рещи:
Преждесщѣннаа сѡа сѡмъ. Сщеникхъ ѡлагѣтъ сый воздѣхъ, дѣаконъ
же вхѡднѣтъ во сый Ѡлтѣрь, и стѣвъ блнзъ сщеника, глаголетъ:

Раздровѣ блѣко сый хлѣбъ.

Сщеникхъ раздровлетъ сѣгѡ со многнмъ вниманіемъ, на четѣри
чети, глагола:

Раздровлетѣа и раздѣлетѣа ѡгнецъ бжѣи, раздровлѣемый и
нераздѣлѣемый, всегдѣ нѣдѡмый и никогдѣже нѣжданѣемый, но
причащѣющыаѡ ѡсщѣлѣи.

И благѣтъ чѣстнцѣ въ потѣръ, ничтѡже глагола: и дѣаконъ влнбѣтъ
теплѡтъ въ потѣръ, ничтѡже глагола, и стоитъ мѣлѡ подѣлѣ.
Сщеникхъ же глаголетъ: Дѣаконѣ причѣпнѣ: И причѣдъ дѣаконъ.
творитъ поклѡнъ блгоговѣннѡ, просѣл процѣнѣл, и глаголетъ:

Сѣ причѡждѣ къ беземѣртномѣ црѣю: и, Преподѣждѣ мнѣ, блѣко, чѣтноѣ и
сѡѣ тѣло и кровъ гдѣ и бѣа и сѣа нѣшегѡ иѣса хрѣтѣа.

Сщеникхъ взѣмъ сѡихъ т.ннъ сдннѣ чѣстнцѣ, даѣтъ дѣаконѣ, глагола:

Илѣкъ, сщеникодѣаконѣ преподаѣтъа четнѡѣ и сѡѣ и прѣчнѣтѡѣ тѣло и
кровъ гдѣ и бѣа и сѣа нѣшегѡ иѣса хрѣтѣа, во ѡствалѣніе грѣхѡвъ сѣгѡ,
и въ жнзнь вѣчнѣю.

И цѣловѣвъ дѣаконъ подающѣю сѣмѣ рѣкѣ, ѡхѡднѣтъ и стоитъ созадѣ
сѡа трапѣзы, и приклонѣвъ главѣ, молнтѣа ѿкъ и сщеникхъ.

Подобнѣ взѣмъ и сщеникхъ сдннѣ чѣстнцѣ сѡихъ т.ннъ, глаголетъ:
чѣтноѣ и прѣсѡѣ тѣло и кровъ гдѣ и бѣа и сѣа нѣшегѡ иѣса хрѣтѣа,
преподаѣтъа мнѣ, илѣкъ, сщеникѣ, во ѡствалѣніе грѣхѡвъ моѡхъ, и
въ жнзнь вѣчнѣю.

И приклонѣвъ главѣ, молнтѣа глагола: Вѣрѣю гдѣи, и исповѣдѣю: и
вѣчернъ твоѣл тѣлнмъ: и да не въ сдѣзъ, илѣи во ѡсѣждѣніе: [всѣ до
концѣ.]

И тѣкъ причащѣющыаѡ сѡихъ т.ннъ, со стрѣхомъ и вѣщѣемъ
ѡтѣвѣрѣніемъ. Тѣже взѣмъ сщеникхъ гдѣл, ѡтнрѣтъ рѣкѣ, глагола:
Сѡава тебѣ бжѣ: трнѣжды. И цѣловѣвъ гдѣл, положнѣтъ на мѣтѡ.
Тѣже взѣмлетъ сый потѣръ сзъ покрѡвцемъ ѡбѣма рѣкама, пѣтъ иѣ
негѡ, ничтѡже глагола: тѣкъ ѡсѣтнѣ, и сый потѣръ ѡтнрѣтъ
покрѡвцемъ иже въ рѣкахъ, и поствалѣтъ сѣгѡ на сѣю трапѣзѣ. И
прѣемъ анѡфорѣ ѡмывѣлетъ рѣкнѣ и ѡсѣтнѣ, и стѣвъ мѣлѡ ко стнрнѣ,
глаголетъ мѣтѣл блгодарѣнѣа: Блгодарнѣмъ тѣа сѣа всѣхъ бѣа: до концѣ.

Дѣаконъ же тогдѣ иѣ чѣши не пѣтъ, но по замѣвѡннѣи молнтѣл, и
по потрѣелѣніи ѡствѣшнхѣа чѣстнцъ сѡихъ т.ннъ.

[Иѣще же сѡжнѣтъ сдннъ иерѣи безъ дѣакона, и тоѡ по причащѣніи сѡихъ
т.ннъ, иѣ чѣши не пѣтъ, но по совершѣніи литургіи, и по потрѣелѣніи
сѡихъ т.ннъ. Иѡ аѣще и сщенико сѣтъ влѡжѣніемъ чѣстнцы вѣно, но не
прѣсѣцѣстѣвенно въ кровъ бжѣстѣвеннѣю, понѣже надъ ннмъ словѣл сщѣнѣа
не чѣтѡмѣа здѣ, ѿкъ бывѣтъ въ литургіихъ васіла вѣлнкатѡ, и
иѡанна златѡствѣтѡ.]

Дѣаконъ же взѣмъ сый дѣкоизъ, наднѡснѣтъ вѣрхѣ сѣгѡ потѣрѣа, и
спрѣтлетъ сѡа, ничтѡже глагола, и поклѡнѣвъ трнѣжды, ѡвѣрзѣтъ
црѣкал вратѣа.

И взѣмъ дѣаконъ вѣрѣма иѣхѡднѣтъ, и стѣвъ на ѡбѣчнѡмъ мѣстѣл,
возглашѣтъ:

Діако́нз: Бл҃гоговѣнѣ вѣко.

Сщ҃енникъ же возглаголюетъ:

Бл҃гоговѣно цр҃тво о́ца, ѿ сѣна, ѿ е́гоу дх҃а, нынѣ ѿ пр҃исноу, ѿ во
вѣки вѣкѡвъ.

И́же е́ккленіа́рхъ:

Прѣидѣте, поклонѣмѣ цр҃евнѣ на́шемѣ бг҃ѣ.

Прѣидѣте, поклонѣмѣ ѿ припадѣмъ хр҃тѣ, цр҃евнѣ на́шемѣ бг҃ѣ.

Прѣидѣте, поклонѣмѣ ѿ припадѣмъ самоу хр҃тѣ, цр҃евнѣ ѿ бг҃ѣ на́шемѣ.

Поклоны трѣ.

Бл҃гоговѣнѣ дх҃шѣ моу гд҃а: гд҃и бже моу, возвелѣчилѣ еси́ сѣлѡ, во
нѣповѣданіѣ ѿ възвелѣпотѣ ѡблѣчилѣ еси́. ѡдѣлѣлѣ свѣтомъжѣ ѣкѡ
рѣзю, протѣрѣлѣ нѣо ѣкѡ ко́жѣ. Покрѣвлѣлѣ водѣми прѣвыспрѣннаѣ
сво., полагаѣлѣ ѡблаки (с. *) на возхо́ждѣніѣ своѣ, хо́дѣлѣ на крѣлѣ
вѣтрѣню. Творѣлѣ аг҃лы сво. дх҃и ѿ слѣгнѣ сво. пла́мень ѡгненнѣи.
ѡсновѣлѣ зѣмлю на тѣвѣрднѣ е́а, не прѣклонѣтелѣ въз вѣкѣ вѣка.
нѣздана, ѣкѡ рѣза ѡдѣлѣлѣ е́а, на горѣхъ стѣлѣлѣтѣ воды. ѡ
запрѣцѣнѣлѣ твоегѡ покѣгнѣлѣтѣ, ѡ глѣа грѡма твоегѡ ѡубѡдѣтелѣ.
возхо́дѣлѣтѣ горы, ѿ ннѣхо́дѣлѣтѣ полѣ въз мѣсто, е́же ѡсновѣлѣ еси́
нѣмъ. Прѣдѣлѣ положѣлѣ еси́, е́гѡже не прѣидѣлѣтѣ, ннѣже ѡвѣратѣтелѣ
покрѣтитѣ зѣмлю. Поылаѣлѣ нѣсто́чникѣ въз дѣерѣхъ, поыредѣлѣ горѣ
прѣидѣлѣтѣ воды. Напѣлѣлѣтѣ вѣ. свѣрнѣ е́льнѣмъ, ждѣлѣтѣ ѡна́грнѣ въз
жа́ждѣ своѡ. На тѣхъ птнѣцы нѣнѣмъ прѣвнѣтѣлѣтѣ, ѡ средѣ ка́менѣа
дадѣлѣтѣ глѣз. Напѣлѣлѣ горы ѡ прѣвыспрѣннѣхъ сво́ихъ, ѡ плодѣ (с. *)
дѣлѣлѣ тво́ихъ насытитѣ зѣмля. Прозѣвлѣлѣ траѣлѣ скотѡмъ, ѿ слѣкѣ
на слѣжеѣ челѡвѣкѡмъ, ннѣзвѣтитѣ хлѣбѣ ѡ зѣмлі. И́же вѣно́ вѣелѣлѣтѣ
сѣрдѣ челѡвѣка, ѡмѣститѣ лицѣ е́лѣемъ, ѿ хлѣбѣ сѣрдѣ челѡвѣка
ѡкрѣпитѣ. Насытитѣ дреблѣ польскѣ, кѣдрнѣ лѣванѣтнѣ, ннѣже е́си
наса́дѣлѣ. Тѣмъ птнѣцы вознѣздѣлѣтѣ: е́рѡдѣево жнѣлицѣ

прѣводѣлѣтелѣтѣтѣ ѿ мнѣ. Горѣ възѡкѣа е́ленѣмъ, ка́менѣ
прѣвѣжнѣцѣ зѣлѣцѣмъ. Сотворѣлѣ е́сть лѣнѣ во времѣна, со́лнцѣ
познѣ зѣпадѣ своѡ. Положѣлѣ е́си́ тѣмѣ, ѿ възѣтѣ но́цѣ, въз нѣнѣже
прѣидѣлѣтѣ вѣнѣ свѣрѣе дѣвѣрѣннѣи: ѡкѡмнѣ рыкаѡщнѣи

**Сщ҃енникъ же глѣтѣ мѣтѣвы свѣтѣльннѣмъ, сѣрѣчь вѣчѣрнѣа, е́з
четѣрѣтѣа молѣтѣвы, занѣ трѣ е́рѣвыа по е́ктеніа́хъ глаголютѣа.**

По нѣсполнѣннѣи же ѡла́мѣ, глѣтѣ діако́нз е́ктеніа́.

Діако́нз: Мнѣромъ гд҃ѣ помѡлимѣа.

Лѣкѣ: Гд҃и помнѣлѣи.

Діако́нз: ѡ свѣшнѣмъ мнѣрѣ, ѿ спѣсѣннѣи дх҃шѣ на́шнѣхъ, гд҃ѣ
помѡлимѣа.

Лѣкѣ: Гд҃и помнѣлѣи.

Діако́нз: ѡ мнѣрѣ вѣегѡ мѣра, бл҃гогѡво́аннѣи сѣхъ вѣнѣхъ
цр҃кѣнѣи, ѿ соеднѣннѣи вѣрѣхъ, гд҃ѣ помѡлимѣа.

Лѣкѣ: Гд҃и помнѣлѣи.

Діако́нз: ѡ сѣмъ хрѣмѣ сѣмъ, ѿ е́з вѣрою, бл҃гоговѣннѣемъ ѿ
стѣрѣхомъ вѣнѣмъ вхо́дѣщнѣхъ во́нѣ, гд҃ѣ помѡлимѣа.

Лѣкѣ: Гд҃и помнѣлѣи.

Діако́нз: ѡ сѣнѣшемъ прѣвнѣтелѣтѣвѣдѡщѣмъ сѣно́дѣ, [ѿ
ѡ мнѣрополѣтѣ на́шемъ, ннѣкѣ, е́гѡже
ѡблаѣтѣ,] четнѣмъ прѣвѣнѣтерѣтѣ, во хр҃тѣ
діако́нѣтѣ, ѡ вѣемъ прнѣтѣ ѿ лѡдѣхъ. гд҃ѣ
помѡлимѣа.

Лѣкѣ: Гд҃и помнѣлѣи.

Діако́нз: ѡ бл҃гочѣстѣвѣннѣшемъ, сѣмѡдѣрѣжѣннѣннѣшемъ,

вєлікомѣ гдѣрѣ нашємѣ императорѣ нїколатѣ
лєксандровичѣ вєлѣ рωсїи: ѿ ѡбрѡдѣтѣ ѡгѡ,
бл҃гочєстївѣнѣншєй гдѣрнѣ, императрїцѣ лєксандрѣ
дєбѡдѡровнѣ, ѿ матєрн ѡгѡ, бл҃гочєстївѣнѣншєй
гдѣрнѣ императрїцѣ марїи дєбѡдѡровнѣ гдѣ
помѡлнмєл.

Лїкѣ: Гдѣ помнїлѣнї.

Дїаконѣ: Ѡ наєлѣдннѣтѣ ѡгѡ, бл҃говѣрноє гдѣрѣ, цєєлєвнѣтѣ н
вєлікомѣ кнѣзѣ гєѡргїи лєксандровнѣ, н ѿ вєємѣ
цѣлєтѣвѡщємѣ дѡмѣ: ѿ вєєн палѣтѣ н вѡннєтѣтѣ
нѣхѣ гдѣ помѡлнмєл.

Лїкѣ: Гдѣ помнїлѣнї.

Дїаконѣ: Ѡ поєовнѣтн н поєорїтн под' нѡзѣ нѣхѣ вєлѣкѡ
вєлѣтѣ, гдѣ помѡлнмєл.

Лїкѣ: Гдѣ помнїлѣнї.

Дїаконѣ: Ѡ грдѣтѣ єємѣ, [ѡщє вѣ мѡнастѣрѣтѣ: Ѡ єлѣн ѡбїтєлн
єєн.] вєлѣкомѣ грдѣтѣ, єтєрнѣ, н вѣтєрѡю жнєвѡщнѣхѣ вѣ
ннѣхѣ, гдѣ помѡлнмєл.

Лїкѣ: Гдѣ помнїлѣнї.

Дїаконѣ: Ѡ бл҃гѡрєчѣтєрєнїи вѡздѡхѡвѣ, ѿ нѣзѡбєнїлїи плѡдѡвѣ
зємннѣхѣ, н вєрємєнѣхѣ мїрннѣхѣ, гдѣ помѡлнмєл.

Лїкѣ: Гдѣ помнїлѣнї.

Дїаконѣ: Ѡ плѣвѡщнѣхѣ, пѡтєшєтѣвѡщнѣхѣ, нєдѡгѡщнѣхѣ,
єтєрѣждѡщнѣхѣ, плѣнєнннѣхѣ, н ѿ спѣєнїи нѣхѣ. гдѣ
помѡлнмєл.

Лїкѣ: Гдѣ помнїлѣнї.

Дїаконѣ: Ѡ нѣзѡбѣтнєлѣ нѣмѣ ѿ вєлѣкѣи єєѡрєн, гнѣбѣ н
нѣждѣ, гдѣ помѡлнмєл.

Лїкѣ: Гдѣ помнїлѣнї.

Дїаконѣ: Злєтѡпн, спѣєнї, помнїлѣнї, н єѡхєрѣннѣ нѣєзѣ вѣжє, тѣѡєїѡ
єлѣгѡдѣтїѡ.

Лїкѣ: Гдѣ помнїлѣнї.

Дїаконѣ: Прєєдѡю, прєчѣтѡю, прєєл҃гѡєлѡвєннѡю, єлѣбнѡю влѣцѡ
нѣшѡ вѣцѡ н прнєнѡдѣлѡ мїрїѡ єѡ вєлѣмн єлѣмн
помѡнѡвѣшє, єлѣмн єєвє, н дрѡгѣдрѡгѣ, н вєєлѣ жнєвѡтѣ
нѣшѡ хрїстѡ вѣлѣ прєдѣдѣннѣмѣ.

Лїкѣ: Тєбѣ гдѣ.

Єцїєнннѣкѣ жє вѡзглѡшѣєтѣ:

Гдѣкѡ подѡбѣєтѣ тѣбѣ вєлѣкѣлѣ єлѣвѣ, чєєтѣ н поєлѡнєнїє, ѡцѡ, н єнѡ, н
єѡмѡлѡ дѣлѡ, ннѣтѣ н прнєнѡ, н вѡ вѣкѣи вѣкѡвѣз.

Млѣтѣлѣ пєрѡвѡю ѡнтїфѡнѣ:

Гдѣ цїєдѣрнї н мнїѡєтнєвнї, долгѡтєрпѣлнє н мнѡгѡмнїѡєтнєвє, вѣдѡшн
млѣтѡ нѣшѡ, н вѡнннѣ глѣєлѡ мѡлєнїѡ нѣшєгѡ: єѡтѡвѡрнѣ єзѣ нѣмн
знѣмєнїє вѡ бл҃гѡ, нѣстѣвнѣ нѣєзѣ нѣ пѡтѣ тѡѡнѣ, єжє хѡдїтн вѡ нѣтннѣ
тѡѡєїѡ: вѡзвєєлнѣ рѣцѣ нѣшѡ, вѡ єжє вѡлѣтнєлѣ нѣмєнє тѡѡєгѡ єлѣгѡ:
знѣнє вєлїнѣ єєнѣ, н тѡвѡрѡнѣ чѡдєєлѣ, тѡѡ єєнѣ єгѣ єдннѣ, н нѣчєтѣ подѡбєнѣ
тѡѡєлѣ вѣ вѡзѣлѣхѣ гдѣ: єнѣлєнѣ вѣ мнїѡєтнѣ, н бл҃гѣ вѣ крѣєпѡєтнѣ, вѡ єжє
помѡгѣтнѣ, н ѡтѣшѣлѣтнѣ, н спѣєлѣтнѣ вє. ѡтѡвѡнѡщнѣлѣ вѡ нѣмѣ єѡє тѡѡє.

Дїаконѣ: Пѣкнѣ н пѣкнѣ мїрѡмѣ гдѣ помѡлнмєл.

Лїкѣ: Гдѣ помнїлѣнї.

Діако́нз: Застѹпнѣ, спасѣнѣ, помнѣнѣ, ѡ сохранѣнѣ насѣзъ бѣже, твоеѡу благода́тїю.

Лѣнкз: Гдѣ помнѣнѣ.

Діако́нз: Преѣдо, преѣтдо, преѣлгоеловѣнндо, елѣвндо елѣцдо
нашдо ецдо ѡ пренодоѣлдо мрїю со вѣемн елѣмн
поманѣвше, елѣмн себѣ, ѡ дрѣгздрѣга, ѡ вѣеь жнво́тз
нашз хрѣтдо егдо предаднмз.

Лѣнкз: Тебѣ гдѣ.

Возгласѣ:

Гдѣкѡ твоеѡ держава, ѡ твоеѡ єсть црѣтво, ѡ ела, ѡ слава, ѡ цѣла, ѡ ела,
ѡ елаго дѣла, нынѣ ѡ прїенѡ, ѡ во вѣкн вѣкѡвз.

Молїтва втораго интїфона:

Гдѣ, да не ѡроутїю твоеѡу ѡелнчїшн насѣз, ннжѣ гнѣвомз твоѡмз
накажешн насѣз: но сотвори єз намн по млѣтн твоеѡй, вращдо ѡ
нцѣлнчїтелю дѣшз нашнхз, наставлѣл насѣз ко прїстѣннцѣ хрѣтѣнїѡ
твоегѡ, проєвѣтї ѡчн ердѣцз нашнхз, єз познѣнїе твоеѡ естнны, ѡ
дѣрѣнѣ намз прѡчїе наєтоѡцагѡ днѣ, мнрнѡе ѡ безгрѣшноє, ѡ вєє
врѣма жнво́тѡ нашегѡ, млѣтвалн елѣ ецѣ, ѡ вѣхз елѣхз твоѡхз.

Діако́нз: Пѣкн ѡ пѣкн мнромз гдѣ помѡлнмѡ.

Лѣнкз: Гдѣ помнѣнѣ.

Діако́нз: Застѹпнѣ, спасѣнѣ, помнѣнѣ, ѡ сохранѣнѣ насѣзъ бѣже, твоеѡу благода́тїю.

Лѣнкз: Гдѣ помнѣнѣ.

Діако́нз: Преѣдо, преѣтдо, преѣлгоеловѣнндо, елѣвндо елѣцдо
нашдо ецдо ѡ пренодоѣлдо мрїю со вѣемн елѣмн
поманѣвше, елѣмн себѣ, ѡ дрѣгздрѣга, ѡ вѣеь жнво́тз
нашз хрѣтдо егдо предаднмз.

Лѣнкз: Тебѣ гдѣ.

Возгласѣ:

Гдѣкѡ твоеѡ держава, ѡ твоеѡ єсть црѣтво, ѡ ела, ѡ слава, ѡ цѣла, ѡ ела,
ѡ елаго дѣла, нынѣ ѡ прїенѡ, ѡ во вѣкн вѣкѡвз.

Лѣнкз: Я́мннѡ.

Млѣтва третїаго интїфона:

Гдѣ бѣе насѣз, поманѣ насѣз грѣшннхз ѡ непотрѣбннхз рѣз твоѡхз,
внегдѡ прнзывѣтн намз еѡе ѡ покланѣемѡе я́ма твоеѡ, ѡ не поєрамн
насѣз ѡ члѡнѡ мнлѡстн твоеѡ: но дѣрѣнѣ намз гдѣ, вє. лѣже ко сплѣнїю
проєнїѡ, ѡ сподоєн насѣз лѡєнїтн ѡ коѡтнєѡ теєѡ ѡ вєєгѡ ердѣца
нашегѡ, ѡ творїтн во вѣхз бѡлю твоеѡ.

Діако́нз: Пѣкн ѡ пѣкн мнромз гдѣ помѡлнмѡ.

Лѣнкз: Гдѣ помнѣнѣ.

Діако́нз: Застѹпнѣ, спасѣнѣ, помнѣнѣ, ѡ сохранѣнѣ насѣзъ бѣже, твоеѡу благода́тїю.

Лѣнкз: Гдѣ помнѣнѣ.

Діако́нз: Преѣдо, преѣтдо, преѣлгоеловѣнндо, елѣвндо елѣцдо
нашдо ецдо ѡ пренодоѣлдо мрїю со вѣемн елѣмн
поманѣвше, елѣмн себѣ, ѡ дрѣгздрѣга, ѡ вѣеь жнво́тз

нѡшѡ хрѣтѣ бгѣ предадѡмъ.

Лѣкѡ: Тевѣ гдѣ.

Возглаголю:

Ѣкѡ твоѡ держава, ѡ твоѡ ѣсть црѣтво, ѡ сила, ѡ слава, ѡ цѡл, ѡ сѡла, ѡ сѡгѡ дха, нынѣ ѡ прѣнѡ, ѡ во вѣки вѣкѡвѡвъ.

Лѣкѡ: Ѣминь.

Тѡже, чтѣцѡ стѣхѡ ѡ:

Гдѣ, воззвахѡ къ тебѣ, ѡубыши мѡ, вонми глѡсѡ молѣнѡ моегѡ, внигдѡ воззваѣти ми къ тебѣ.

Ѣ дѡконѡ кадитѡ по чинѡ: ѡ вхѡдѡ из кадилъницыю.

Млѣтва вхѡда:

Вечерѡ ѡ зѡдѣра ѡ полдѣне, хвалѡмъ, блгословѡмъ, блгодарѡмъ ѡ мѡлимъ ти ѡ вѡко вѣхѡ, ѡспрѡви млѣтѡ нѡшѡ Ѣкѡ кадилѡ предѡ твоѡю, ѡ не ѡклонѡ срѣцѡ нѡшнѡвъ въ словѣѡ ѡлѡ въ помышлѣнѡ лѡкѡвѣтѡвѡ: но ѡзѡви нѡсѡ ѡ вѣхѡ лѡвѡщнѡвъ дѡшы нѡшѡ, Ѣкѡ къ тебѣ, гдѣ гдѣ, ѡчи нѡши, ѡ на тѡ ѡповѡхѡмъ, да не ѡсрамѡши нѡсѡ бже нѡшѡ. Ѣкѡ подѡвѡлетѡ тебѣ вѡкѡвѡ слава, чѣсть ѡ поклонѣнѡ, ѡ цѡл, ѡ ѡбѡл, ѡ ѡбѡл дхѡ, нынѣ ѡ прѣнѡ, ѡ во вѣки вѣкѡвѡвъ. Ѣминь.

По концѣ же стѣхѡвѡ, глѡголетѡ дѡконѡ, ѡлѡ ѡцѣнѡмъ возглаголю: Прѡдѡроетѡ, прѡсѣти. Ѣ поѡтѡ лѣки: Свѣтѣ тѣхѡ:

Дѡконѡ: Вѡнмѡмъ.

Сѡцѣнѡмъ. Мѡрѡ вѣѡмъ.

Дѡконѡ: Прѡдѡроетѡ.

Чтѣцѡ, прѡкѡмѡ, ѡ бытѡ:

Дѡконѡ: Пѡкѡлѣтѣ.

Ѣ по ѡсполнѣнѡ сѡгѡ, держѡ ѡцѣнѡмъ свѣщнѡмъ ѡ свѣщѣю ѡ из кадилъницыю ѡбѡма рѡкѡма, глѡголетѡ возглаголю, зрѡ къ вѡсѡтѡкѡмъ:

Сѡцѣнѡмъ Прѡдѡроетѡ, прѡсѣти.

Тѡже ѡвѡратѣѡ на зѡпадѡ къ нарѡдѡ, глѡголетѡ:

Свѣтѣ тѣхѡ сѡла сѡла, вѡземѣртѡгѡ ѡцѡ нѣнѡгѡ, сѡгѡ блжѣнѡгѡ, ѡнѣ хрѣтѣ: прѡшѣдѡше на зѡпадѡ ѡлѡнѡ, вѡдѣвѡше свѣтѡ вѡчѣрнѡ, поѡмъ ѡцѡ, сѡла ѡ сѡгѡ дха, бгѡ. дѡсѡтѡнѡвъ ѣсѡ во вѡ. вѡременѡ пѣтѡ бытѡ глѡбы прѣнѡми, сѡе бжѡи, жѡвѡтѡ дѡлѡ: тѣѡмъже мѡрѡ тѡ слѡбитѡ.

Ѣ чтѣцѡ глѡголетѡ парѡмѡ, ѡце во ѡтѣрѡ дѣнѡ комѡ ѡмѡтѡ бытѡ вѡдѣнѡ, ѡлѡ полѡелѣнѡ, чѡдѣтѡ парѡмѡ прѡздѡнѡмъ ѡлѡ ѡбѡл. По да ѡспрѡвитѡ же, глѡголетѡ дѡконѡ ѣктѣнѡ. [Ѣце прѡздѡндѣтѡ ѡбѡл, ѡлѡ хрѡмовѡ прѡздѡнѡмъ прѡлѡчѡтѡ въ пѡсѣтѡнѡ днѡ, тѡгдѡ глѡголетѡ дѡконѡ ѡлѡ ѡрѣнѡ: вѡнмѡмъ. ѡ чтѣцѡ прѡкѡмѡ ѡлѡ, ѡ чтѣтѡ ѡлѡ, ѡ ѡлѡлѡвѡ поѡтѡ, ѡ чтѣнѡ ѣлѡ, тѡже ѣктѣнѡ ѡлѡ:]

Дѡконѡ: Рѡцѡмъ вѡ ѡ вѡсѡ дѡшѡ, ѡ ѡ вѡсѡ помышлѣнѡ нѡшегѡ рѡцѡмъ.

Лѣкѡ: Гдѣ помѡлѡ.

Діаконы: Гдн вєдєржїтєлю, бже оцѣ нашнхъ, мѡлнмъ тн еа, оубльшн н помнлѣнн.

Лїкз: Гдн помнлѣнн.

Діаконы: Помнлѣнн насъ бже, по велїцѣнн млчн твоєнн, мѡлнмъ тн еа, оубльшн н помнлѣнн.

Лїкз: Гдн помнлѣнн, **трїжды.**

Діаконы: Вцє мѡлнмєа ѡ єлгочєстнѣншємъ, єа модєржєвнѣншємъ, велїкомъ гдрѣ нашємъ імператорѣ нїколѣѣ александровнѣ вєєа рωσιν: ѡ дєржѣвѣ, побѣдѣ, прєбывѣнїн, мїрѣ, здравїн, спєсєнїн єгѡ, н гдѣ бгѣ нашємѣ нанплѣє поспѣшнїтн н погєбїтн ємѣ во вѣѣхъ, н покорїтн под нѡзѣ єгѡ вєєакогє вєрѣнн н єдпоєтѣтѣ.

Лїкз: Гдн помнлѣнн, **трїжды.**

Млѣтва прнлѣжнагѡ молєнїа:

Гдн бже нашъ, прнлѣжноє єєє молєнїє прїнмн ѡ твоєнхъ рєкъ н помнлѣнн насъ по мнѡгєчєтѣ млчн твоєа, н цєдрѡты твоє. ннзпоєлн на нѣ, н на вє. лѡдн твоє., чїюцѣя ѡ тєбє богѣтыа млчн.

Діаконы: Вцє мѡлнмєа ѡ єдрѣгѣ єгѡ, єлгочєстнѣншєн гдрнѣ імператрїцѣ александрѣ дєѡдѡровнѣ: ѡ мѣтєрн єгѡ, єлгочєстнѣншєн гдрнѣ імператрїцѣ марїн дєѡдѡровнѣ: ѡ нєлѣдннѣ єгѡ, єлговѣрномъ гдрѣ цєєарєвнѣ н велїкомъ кнѣзѣ гєѡргїн александровнѣ, н ѡ вєємъ цѣрєчєдѡцємъ дѡмѣ.

Лїкз: Гдн помнлѣнн, **трїжды.**

Діаконы: Вцє мѡлнмєа ѡ єлншємъ правнѣтєлѣчєдѡцємъ єнѡдѣ, [нцє под мнѣрополїгомъ, прнгллѡлєтѣ: н ѡ мнѣрополїгѣ нашємъ, нлїкъ, єгѡже ѡєлєтѣ,] н вєєн ко хрїтѣ єрѣтн нашєн.

Лїкз: Гдн помнлѣнн, **трїжды.**

Діаконы: Вцє мѡлнмєа ѡ вєємъ нхъ хрїтолєнїєомъ вѡннєтѣѣ.

Лїкз: Гдн помнлѣнн, **трїжды.**

Діаконы: Вцє мѡлнмєа ѡ єрѣтїахъ нашнхъ, єцїєннцѣхъ, єцїєннѡмѡнѣѣхъ, н вєємъ во хрїтѣ єрѣтєтѣ нашємъ.

Лїкз: Гдн помнлѣнн, **трїжды.**

Діаконы: Вцє мѡлнмєа ѡ єлжєннхъ н прнєнѡлѡмѣтнхъ єлншнхъ патрїѣрѣхъ правєєлѡвнхъ, н єлгочєстнѣншъ црѣхъ, н єлговѣрнхъ црїцѣхъ, н єздѣтєлєхъ єлѡ ѡєнїтєлн єєа, н ѡ вѣѣхъ прєждєпѡчїєншъ оцѣхъ н єрѣтїахъ, злѣ лєжѣщнхъ, н повєєдѣ правєєлѡвнхъ.

Лїкз: Гдн помнлѣнн, **трїжды.**

Діаконы: Вцє мѡлнмєа ѡ плѡдѡнѡєлѣщнхъ, н дѡєрѡдѣющнхъ во єлѣмъ н вєєчєтнѣмъ хрѣмѣ єємъ, трѣждѣющнхъ, поѡщнхъ н прєдєтѡєлѣщнхъ лѡдєхъ, ѡжндѣющнхъ ѡ тєбє велїкѣа н богѣтыа млчн.

Лїкз: Гдн помнлѣнн, **трїжды.**

Возглѡшєнїє:

Нѣкѡ млчнєкъ н члїкѡлѡєєцъ бгѣ єєн, н тєбѣ єлѡвѣ возылѣємъ, оцѣ, н єнѣ, н єѡмѣ дхѣ, нынѣ н прїєнѡ, н во вѣкн вѣкѡвѣ.

Лїкз: Нмннѣ.

Пáкн дiáкoнз глaгóлeтз ѿктeнiн:

- дiáкoнз: Помолитeсa ѡглaшeннiн гд̄вн.
- лiнкз: Гд̄н помiлѡи.
- дiáкoнз: Вѣрнiн ѡ ѡглaшeннѡхз помóлнмeсa, дa гд̄ь помiлѡeтз нѡхз.
- лiнкз: Гд̄н помiлѡи.
- дiáкoнз: Ѡглaшiтз нѡхз слóвoмз истинны.
- лiнкз: Гд̄н помiлѡи.
- дiáкoнз: Ѡкрѡeтз нмз ѿвiтe прáвды.
- лiнкз: Гд̄н помiлѡи.
- дiáкoнз: Сoединитз нѡхз слѡвiн своeи собóрнѡи н iпiлѡстѡи цeрквн.
- лiнкз: Гд̄н помiлѡи.
- дiáкoнз: Спacи, помiлѡи, зacтѡпнi н coхрaни нѡхз бжe, твoeиo блгoдiтiю.
- лiнкз: Гд̄н помiлѡи.
- дiáкoнз: Ѡглaшeннiн, глaвѡи вáшa гд̄вн приклонитe.
- лiнкз: Тeбѣ гд̄н.

Молiтвa ѡ ѡглaшeннѡхз, прeждe слгвo вoзнoшeнiа:

Бжe бжe нáшз, coздáтeлю н coдѣтeлю вcѣхз, нжe вcѣмз хoтáи спacитeсa н вz рáздѡмз истинны прiнтнi, прiзри нa рaбѡи твo. ѡглaшeннѡ, н нзбáвн нѡхз дрeвнiа прeлecтнi н кóзнeи coпрoтiвнaгв: н призови нѡхз вz жiзнь вѣчнѡю, прoсвѣщáл нѡхз дѡшѡи н тѣлeсá, н

coпрoтiвiтá нѡхз слoвeнoмѡ твoeмѡ стáдѡ, нa нeмжe нмa твoe слóвe нaрнцáтeсa.

Вoзглáшeнo:

дa н тiн eз нáмн слáвaтз прeчiтнoe н вeлнкoлѣпoe нмa твoe, Ѡцá, н сiнá, н слгвo дх̄л, нынѣ н приcнo, н вo вѣкн вѣкѡвz.

лiнкз: Иiмiнь.

дiáкoнз: Ѳлицѡи ѡглaшeннiн, нзвiдiтe: ѡглaшeннiн нзвiдiтe. ѡлицѡи ѡглaшeннiн, нзвiдiтe, дa нн ктѡ ѡ ѡглaшeннѡхз, ѿлицѡи вѣрнiн, пáкн н пáкн мiрoмз гд̄ѡ помóлнмeсa.

лiнкз: Гд̄н помiлѡи.

[зрн] Сi. тóчiю глaгóлoтeсa дáжe дo трeтiтá н чeтвeртѡи eдмiцѡи пocтá: ѡ eрeдѡи жe eрeдoпocтнѡи, пo ѿжe рeцiнi eцieнннкѡ: дa н тiн eз нáмн слáвaтз: глaгóлoтeсa н eи. дiáкoнeтвa ѡ дiáкoнa, нa прeждeшeцieннѡхз тóчiю лiтѡргiахз, áцe н прáзднeмѡи дeнѡ, крoмѣ cвeшчeннiкѡ н нeдѣлѡ.

дiáкoнз: Ѳлицѡи ѡглaшeннiн, нзвiдiтe: ѡглaшeннiн, нзвiдiтe: ѿлицѡи кз прoсвѣщeнiю, нзвiдiтe. помолитeсa нжe кз прoсвѣщeнiю.

лiнкз: Гд̄н помiлѡи.

дiáкoнз: Вѣрнiн, ѡ нжe кo слóвѡ прoсвѣщeнiю гoтѡвaщнѡи eрáчтiахз, н спaceнiн нѡхз, гд̄ѡ помóлнмeсa.

лiнкз: Гд̄н помiлѡи.

- Діако́нз: Ї́йкѡ да гдѣ́ бгѣ́ на́шз оꙋтѣвѣрднѣ́тз нѣ́хз н оꙋкрѣпнѣ́тз.
- Лнѣ́кз: Гдѣ́н помнѣ́лѣ́ннѣ́.
- Діако́нз: Прове́ѣтнѣ́тз нѣ́хз прое́вѣще́ннѣ́емз рѣ́зѡма н бѣ́гоче́стїа.
- Лнѣ́кз: Гдѣ́н помнѣ́лѣ́ннѣ́.
- Діако́нз: Сподобнѣ́тз нѣ́хз во вре́ма бѣ́гопотре́бно ба́ни пакнѣ́ытїа, ѡ́ставле́нїа грѣ́хѡвз, н о́деждн негѣ́лѣ́нїа.
- Лнѣ́кз: Гдѣ́н помнѣ́лѣ́ннѣ́.
- Діако́нз: Поро́днѣ́тз нѣ́хз водо́ю н дхѡ́мз.
- Лнѣ́кз: Гдѣ́н помнѣ́лѣ́ннѣ́.
- Діако́нз: А́рзѣ́тз нѣ́мз со́верше́нїе вѣ́ры.
- Лнѣ́кз: Гдѣ́н помнѣ́лѣ́ннѣ́.
- Діако́нз: Сопрнѣ́тѣ́тз нѣ́хз со́мѡ́ своемо́ н нѣ́збра́ннѡмѡ́ стѣ́дѡ́.
- Лнѣ́кз: Гдѣ́н помнѣ́лѣ́ннѣ́.
- Діако́нз: Спа́сн, помнѣ́лѣ́ннѣ́, за́стѡ́пн н со́храннѣ́ нѣ́хз бжѣ́, твое́ю бѣ́годѣ́тїю.
- Лнѣ́кз: Гдѣ́н помнѣ́лѣ́ннѣ́.
- Діако́нз: Нѣ́же ко прое́вѣще́нїю, гла́вѣ́ ба́шѡ гдѣ́н при́клоннѣ́те.
- Лнѣ́кз: Те́бѣ́ гдѣ́н.

Моли́тва ѡ́ гото́вѡщнѣ́а ко со́мѡ́ прое́вѣще́нїю:

Ї́йвнѣ́ вѣ́ко лицѣ́ твоѡ́, на нѣ́же ко со́мѡ́ прое́вѣще́нїю гото́вѡщнѣ́а н желѣ́ющнѣ́а грѣ́хо́внѡю скве́рнѡ́ ѡ́тра́стнѣ́: ѡ́зарнѣ́ нѣ́хз помы́шленїе́, нѣ́звѣ́стнѣ́ а́ вѣ́рѣ́, оꙋтѣвѣрднѣ́ вѣ́ наде́ждн, со́вершнѣ́ вѣ́ любви́, оꙋ́ды че́стнѣ́ хрѣ́та́ тво́егѡ́ пока́жн, да́бшагѡ́ себѣ́ нѣ́збавле́нїе ѡ́ дѡ́шлѣ́хз на́шнѣ́хз.

Возгла́е́з:

Ї́йкѡ́ ты́ є́сн прое́вѣще́нїе́ на́ше, н те́бѣ́́ сла́вѡ́ возы́сла́емз, оꙋ́цѡ́, н снѡ́, н со́мѡ́́ дхѡ́́, ны́нѣ́ н прн́снѡ, н во вѣ́кн вѣ́кѡ́вз.

Лнѣ́кз: Ѳ́мннѣ́.

Діако́нз: Ё́лицы́ ко прое́вѣще́нїю, нѣ́зыднѣ́те: нѣ́же ко прое́вѣще́нїю, нѣ́зыднѣ́те. Ё́лицы́ ѡ́глаше́нннѣ́, нѣ́зыднѣ́те: да нн ктѡ́ ѡ́ ѡ́глаше́ннѣ́хз, ё́лицы́ вѣ́рннѣ́, па́кн н па́кн мн́ромз гдѣ́́ помѡ́лимсѡ́.

Лнѣ́кз: Гдѣ́н помнѣ́лѣ́ннѣ́.

А́же до за́ѣ́ а́же ѡ́́ е́реды́ е́редопо́стнѣ́а.

Моли́тва вѣ́рнѣ́хз пѣ́рва:

Нѣ́же вели́кнѣ́ н хва́льннѣ́, нѣ́же жнвѡтѡтѡрѡ́щнѡ хрѣ́та́ тво́егѡ́ сме́ртїю, вѣ́ негѣ́лѣ́нїе́ на́сѣ́ ѡ́ тѣ́лѣ́нѡ́ прее́тѡвнѣ́ннѣ́, ты́ вс. на́ша чѡ́ства стѣ́ртнѡ́гѡ́ оꙋ́мерцѡвле́нїа сво́его́дн, бѣ́гѡ́го тѣ́мз вѣ́кѡ́ внѡ́тренннѣ́ по́мыслз прн́стѡвнѣ́з: н Ѡ́ко оꙋ́бѡ да не́прїѡ́бщнѡ́ е́дѣ́тз всѡ́кагѡ́ лѡ́ка́вагѡ́ зрѣ́нїа, слѡ́хз же́ сло́весе́сѡ́мз пр.зѡ́ннѣ́мз невѡ́де́нз, а́зѡ́кз же́ да ѡ́чнѣ́тнѣ́а ѡ́ гла́гѡ́лз не́подѡ́бнѣ́хз. ѡ́чнѣ́тнѣ́ же́ на́шѡ́ оꙋ́стнѣ́ хва́лащѣ́а тѡ́ гдѣ́н, рѡ́кн на́шѡ́ со́тѡврнѣ́ сла́вѣ́хз оꙋ́бѡ ѡ́шлѡ́тнѣ́а дѣ́лннѣ́, дѣ́йствѡвѡ́тнѣ́ же́ то́чїю́ а́же те́бѣ́́ бѣ́годѡ́днѡ́а, вс. На́шѡ́ оꙋ́ды н мы́сль тво́ею́ оꙋтѣвѣ́рждѡ́а бѣ́годѣ́тїю.

Діако́нз: За́стѡ́пн, спѡ́сн, помнѣ́лѣ́ннѣ́ н со́храннѣ́ на́сѣ́ бжѣ́, твое́ю бѣ́годѣ́тїю.

Лнѣ́кз: Гдѣ́н помнѣ́лѣ́ннѣ́.

Діако́нз: Прѣ́мѡ́дрѡ́стѣ́.

Сщ҃енникъ возглашлетъ:

И҃ко подобаетъ тебе вса́ква слава, чести́ и поклонѣнїе, о́цѣ, и сн҃у,
и со́мѣ дх҃у, нынѣ́ и при́сно, и во вѣ́ки вѣ́ковъ.

Лі́къ: І́мѣнь.

Ді́аконъ: Па́ки и па́ки мѣ́ромъ гд҃у помóлимса.

Лі́къ: Гд҃и помѣ́ли.

Ді́аконъ: Ѡ́ свѣ́щнѣ́мъ мѣ́рѣ, и спасѣ́нїи дш҃шъ на́шихъ, гд҃у
помóлимса.

Лі́къ: Гд҃и помѣ́ли.

Ді́аконъ: Ѡ́ мѣ́рѣ́ всегò мѣ́ра, бл҃гого́днїи́ слѣ́хъ бж҃їихъ
цр҃квей, и соеднѣ́нїи вѣ́хъ, гд҃у помóлимса.

Лі́къ: Гд҃и помѣ́ли.

Ді́аконъ: Ѡ́ сѣ́мъ хра́мѣ́ е́мъ, и сѣ́ вѣ́рою, бл҃гоговѣ́нїемъ и
стрѣ́хомъ бж҃їимъ вхо́дѣщихъ бо́нь, гд҃у помóлимса.

Лі́къ: Гд҃и помѣ́ли.

Ді́аконъ: Ѡ́ и́збѣ́ннїи на́мъ ѿ вса́кїа́ ико́рени, гнѣ́ба и
нѣ́жды, гд҃у помóлимса.

Лі́къ: Гд҃и помѣ́ли.

Мо́литва́ втора́а вѣ́рныхъ:

Вѣ́ко́ съи́и́ пребл҃гїи́, мо́лимъ тѣ́, въ мѣ́лостн бogaтaго, мѣ́тнѣ́а бѣ́тн
на́мъ грѣ́шнымъ: и до́сто́и ны́ насъ сотвори́ подѣ́тїа́ е́дннорóднагò
твоегò́ сїа́ и б҃га́ на́шегò, цр҃ѣ́ сла́вы: е́́ бо пречѣ́сто́е́ с҃гò тѣ́ло, и
жнво́твора́цїа́ кро́вь, въ на́сто́дѣщїи́ часъ вхо́дѣ́ша, на тѣ́ннѣ́и с҃и́
предложнѣ́нїа́ хо́щетъ трапѣ́зѣ́, ѿ мно́жестѣ́а бо́ннестѣ́а нѣ́нагò
невѣ́днмò до́рнносїа́, и́хже прича́стїе́ нево́сждѣ́ннò на́мъ да́рѣ́и, да

тѣ́мн мѣ́лennымъ о́комъ ѿзрѣ́емн, с҃ино́ве́ свѣ́та́ и днѣ́ бж҃демъ.

Ді́аконъ: Застѣ́пн, спасѣ́, помѣ́ли́ и сохрaнѣ́ насъ бж҃е, тво́ею
бл҃годѣ́тїю.

Лі́къ: Гд҃и помѣ́ли.

Ді́аконъ: Премѣ́дростѣ́.

Сщ҃енникъ возглашлетъ:

По да́рѣ́ хр҃тѣ́а́ твоегò, сѣ́ нї́мже́ бл҃го́словѣ́нъ с҃и́, сѣ́ прелѣ́мъ и бл҃гнмъ
и жнво́твора́щнмъ тво́имъ дх҃омъ, нынѣ́́ и при́сно, и во вѣ́ки
вѣ́ковъ.

Лі́къ: І́мѣнь.

И́ по́етсѣ́:

Нынѣ́́ сї́лы нѣ́ныа́ сѣ́ на́мн невѣ́днмò сд҃жатъ: е́́ бо вхо́днѣ́а́ цр҃ь
сла́вы, е́́ жерѣ́тва́ тѣ́ннаа́ соверше́на до́рнносїа́: вѣ́рою́ и лю́бобїю́
прнчѣ́тнмъ, да прнчѣ́тннцы́ жнзнь вѣ́чныа́ бж҃демъ. ѡ́ннадїа́, ѡ́ннадїа́,
ѡ́ннадїа́.

Семѣ́ же пѣ́ваемъ, вхо́днѣ́а́ ді́аконъ́ сѣ́верно́ю стpанóю во сѣ́и́ о́лтарѣ́
и ка́днѣ́а́ сѣ́ю трапѣ́зѣ́, и сѣ́е́ предложѣ́нїе́ и сщ҃еннїка́, и стѣ́вшѣ́а́ вкдѣ́нѣ́,
глаго́лютъ: Нынѣ́́ сї́лы нѣ́ныа́: трї́жды. И́ поклоннѣ́вшѣ́а́ трї́жды,
ѿхо́дѣ́тъ и преносѣ́тъ сѣ́а́ да́ры по о́быва́ю: и́дѣ́ще́ же ннчѣ́сто́же
глаго́лютъ. и́ вшѣ́дѣ́а́ полага́етъ ѡ́ сщ҃еннїкѣ́ по о́быва́ю на сѣ́и́
трапѣ́зѣ́, и покpывѣ́етъ воздѣ́хомъ, ннчѣ́сто́же глаго́ла́ надъ́ нї́мн,
то́бїю́ ка́днѣ́а́ ѡ́.

Та́же ді́аконъ́ взѣ́мъ вре́мѣ́а, и́схо́днѣ́а́ на о́быва́ннò мѣ́стò, и глаго́летъ
ді́аконѣ́а:

Діако́нз: Испóлнимз вєчєрнюю мѣтвѣ́ нашѣ́ гдѣ́н.

Лі́нкз: Гдѣ́н помні́днѣ́.

Діако́нз: Ѡ́ предложє́нныхъ и́ прєждє̀вѣ́щє́нныхъ чѣ́тны́хъ дѣ́лѣ́хъ, гдѣ́ помóблнмє́.

Лі́нкз: Гдѣ́н помні́днѣ́.

Діако́нз: І́акѡ́ да члѣ́вколѣ́бєцъ бѣ́з насъ́, прїѣ́мъ ѿ́ во сь́нѣ́, и́ прєнѣ́ный, и́ мыслє́нный своѣ́ жє́ртвє́нникъ, вѣ́ вонѣ́ бл҃гѡ́уханї́а дх҃овнагѡ́, возннпóблєтѣ́ намъ́ бж҃є́ствє́ннѡ́ бл҃годѣ́ть, и́ дѣ́ръ сѣ́гѡ́ дх҃а, помóблнмє́.

Лі́нкз: Гдѣ́н помні́днѣ́.

Діако́нз: Ѡ́ и́збѣ́внчє́на намъ́ ѿ́ всѣ́хъ і́корє́н, гнѣ́ва и́ нѡ́жды, гдѣ́ помóблнмє́.

Лі́нкз: Гдѣ́н помні́днѣ́.

Сѣ́нннкъ мо́лнтє́:

И́же не́зрєчє́нныхъ и́ не́вї́днмы́хъ т.ннъ́ бж҃є́, о́у негѡ́же сѣ́ть сокрѡ́внцѣ́ прємѡ́дрѡстн и́ рѣ́зѡма о́утѣ́снѣ́: и́же сѣ́дѣ́нїє́ сѣ́дѣ́бѣ́ сє́лѡ́ ѿ́крѣ́внѣ́ намъ́, и́ положн́внѣ́ насъ́ грѣ́шны́хъ за мнóгѡє́ твое́ чл҃колѣ́тє́, во сѣ́же прнносн́тн тєбѣ́ дѣ́рѣ́ же и́ жє́ртвѣ́ ѡ́ наснхъ грѣ́сѣ́хъ, и́ ѡ́ людє́кнхъ не́вѣ́дѣ́нїнхъ: сѣ́мъ не́вї́днмы́ цр҃ю́, твѡ́рѣ́ннѣ́ велн́кѣ́а и́ не́зєлѣ́дѡвѣ́ннѣ́а, сѣ́внѣ́а же и́ и́зрѣ́днѣ́а, и́мже нѣ́сѣ́ть чнслѣ́, прнзрн́ на ны́ недѡ́стѡ́йны́а рабѣ́ твое́., и́же с.óмѡ́ сємѡ́ жє́ртвє́нннкѡ́ ѡ́кн хєрдѣ́мскѡ́мѡ́ твоемѡ́́ прєдє́стѡ́щнѣ́а прѣ́тѡ́лѡ́ на нє́мже сѣ́дннорѡ́днѣ́ твое́ снѣ́з и́ бѣ́з насъ́, прєдлє́жѣ́цнмн стрѣ́шнѣ́мн почнвѣ́тѣ́ тѣ́ннєтѣ́вн, и́ всѣ́хъ насъ́, и́ вѣ́рны́а лю́дн твое́., свѡбѡ́днѣ́вз нечнє́тѡ́тѣ́, ѡ́с.и́ всѣ́хъ насъ́ дѡ́шнѣ́ и́ тѣ́лє́сѣ́, ѡ́сѣ́нїтє́мъ неѡ́емлє́мымъ: да чнє́стѡ́ю сѡ́бѣ́стїю́, не́посрѣ́млє́ннѣ́мъ лнцѣ́мъ, прѡ́сѣ́щє́ннѣ́мъ сѣ́цє́мъ, бж҃є́ствє́нны́хъ снхъ прнчлѣ́аю́щє́а сь́нѣ́, и́ ѡ́

ннхъ ѡ́жнєѡ́тѡ́рѣ́мн, сѡєдннн́мє́а сѣ́мѡ́мѡ́ хр҃тѡ́мѡ́ твоемѡ́́, и́єтнннѡ́мѡ́ бѣ́з насъ́мѡ́, рє́кшє́мѡ́: і́аднѣ́ плѡ́ть моѡ́, и́ пї́аѣ́ крѡ́вь моѡ́, во мнѣ́ прєбывѣ́лєтѣ́, и́ ѡ́зъ́ вѣ́ нє́мъ, і́акѡ́ да всє́лѣ́шѣ́а вѣ́ насъ́, и́ хѡ́дѡ́щѡ́ слѡ́вѡ́ твоемѡ́́ гдѣ́, вѣ́дє́мъ хр҃амъ прєсѣ́гѡ́ и́ поклн́лє́магѡ́ твоегѡ́́ дх҃а, и́збѣ́влє́ннѣ́ всѣ́хъ і́а́вѡ́льскнхъ кѡ́знн, дѣ́лн́тє́мъ, и́лн́ слѡ́бѡ́мъ, и́лн́ мь́слїю́ дѣ́йствє́мє́а, и́ полѡ́чн́мъ ѡ́бѣ́тѡ́в.ннѣ́а намъ́ бл҃г.а, сѡ́ вє́рѣ́мн сь́мн твое́мн, ѡ́ вѣ́кѣ́ тєбѣ́ бл҃гѡ́дѡ́днѣ́шнмн.

Діако́нз: Злє́тѡ́пн, сплн́, помні́днѣ́ и́ сохрѣ́ннѣ́ насъ́ бж҃є́, твое́ю́ бл҃годѣ́тїю́.

Лі́нкз: Гдѣ́н помні́днѣ́.

Діако́нз: Вє́чє́рѣ́а всє́гѡ́́ сѡвє́ршє́ннѣ́а, свѣ́тѣ́а, мн́рнѣ́а и́ вє́згрѣ́шнѣ́а, о́у гдѣ́ прѡ́снмъ́.

Лі́нкз: Подѣ́н гдѣ́н.

Діако́нз: І́г҃гѣ́а мн́рнѣ́а, вѣ́рнѣ́а насѣ́вннѣ́а, хр҃анн́тє́лѣ́а дѡ́шнѣ́ и́ тѣ́лє́сѣ́ наснхъ, о́у гдѣ́ прѡ́снмъ́.

Лі́нкз: Подѣ́н гдѣ́н.

Діако́нз: Прѡ́цє́нї́а и́ ѡ́стѣ́влє́нї́а грѣ́хѡ́въ́ и́ прєгрѣ́шє́нї́н наснхъ, о́у гдѣ́ прѡ́снмъ́.

Лі́нкз: Подѣ́н гдѣ́н.

Діако́нз: Дѡ́бєрѣ́хъ́ и́ полє́зны́хъ́ дѡ́шнѣ́мъ́ насъ́мъ́, и́ мн́рѣ́а мн́рѡ́вн, о́у гдѣ́ прѡ́снмъ́.

Лі́нкз: Подѣ́н гдѣ́н.

Діако́нз: Прѡ́чє́є́ вє́рє́мѣ́а жнѡ́тѣ́а насъ́гѡ́́ вѣ́ мн́рѣ́ѣ́ и́ покѡ́лн́ннн и́кѡ́нчѣ́тн, о́у гдѣ́ прѡ́снмъ́.

Лі́нкз: Подѣ́н гдѣ́н.

Діако́нъ: Хрѣті́нскїа кончи́ны живота́ нашегѡ, безболѣзненны, непорѣдны, мірны и́ добрагѡ шѡвѣта на стращнѣмъ едѣици хрѣто́вѣ про́симъ.

Лі́къ: Подѣи́ гдѣ.

Діако́нъ: Соединѣ́нїе вѣры, и́ прича́стїе сѣгѡ дх҃а испро́сїше, сѣми себѣ, и́ дрѣздрѣга, и́ всѣхъ живото́хъ нашѡхъ хрѣтѣ́мъ преда́нимъ.

Лі́къ: Тебѣ́ гдѣ.

Сщ҃енникъ возглаго́летъ:

И́ сподо́бенъ на́съ вл҃ко, со дерзнове́нїемъ неше́дженнѡ смѣти́ призыва́ти тебѣ́ не́наго б҃га о́ца, и́ глаго́лати.

Лі́діе:

О́че нашъ, и́же еси́ на небѣ́хъ, да свѣти́тсѣ ѿма́ твоѣ, да прїидетъ цр҃ствїе́ твоѣ: да едѣтъ бо́ла твоѡ, ѿкѡ на небі́ и́ на землі́. хлѣ́бъ нашъ насѣщны́и даждь на́мъ днѣсь, и́ ѡсѣбѣнъ на́мъ до́лги наша, ѿкоже и́ мы ѡсѣбѣ́емъ должникѡ́мъ нашымъ: и́ не введи́ насъ во иску́шенїе, но и́збѣви́ насъ ѿ лѣ́ваго.

Сщ҃енникъ возглаго́летъ:

ѿкѡ твоѣ́ е́сть цр҃тво, и́ сила, и́ слава, о́ца, и́ сїа, и́ сѣгѡ дх҃а, ны́нѣ и́ прїснѡ, и́ во вѣ́ки вѣ́ковъ.

Лі́къ: ѿ́минь.

Сщ҃енникъ: Мїръ всѣ́мъ.

Лі́къ: И́ дх҃ови́ твоѡмѣ́.

Діако́нъ: Главы́ наша́ гдѣви́ прикло́нимъ.

Лі́къ: Тебѣ́ гдѣ.

Сщ҃енникъ прекло́нѣа мо́литсѣ:

И́же, е́динъи́и ел҃гїи́ и́ ел҃годѣро́бный, и́же въ высо́кихъ живы́и и́ на смре́нныхъ призрѣ́ай: прїзри́ благоде́тельнымъ о́комъ на всѣ́ лю́ди твоѡ, и́ сохрани́ и́хъ, и́ сподо́би всѣ́ ны́ неше́дженнѡ причастї́тсѣ животворѣ́щихъ твои́хъ сїхъ ч.ннъ: тебѣ́ бо́ сѡ. Подкло́нихо́мъ главы́, чїю́ще ѿ́ тебѣ́ бо́гѣтыа́ мїлостї.

Возглаго́летъ:

Ел҃годѣ́тїю и́ цедрѣ́тами и́ члѣ́воколю́бїемъ е́днноро́днагѡ сїа́ твоегѡ, сѣ́ нїмъже ел҃гословѣ́нъ е́си, сѣ́ прес.ы́мъ, и́ ел҃гїмъ, и́ животворѣ́щимъ твои́мъ дх҃омъ, ны́нѣ и́ прїснѡ, и́ во вѣ́ки вѣ́ковъ.

Лі́къ: ѿ́минь.

Сщ҃енникъ мо́литсѣ:

Вонми́, гдѣ́ и́же хрѣ́те́ е́же нашъ, ѿ́ сѣгѡ жи́лица́ твоегѡ, и́ ѿ́ прѣ́бѡла сѣ́вы цр҃ствїа́ твоегѡ, и́ прїиди́ во́ е́же ѡсѣ́ти на́съ, и́же горѣ́ о́ца́ софѣ́дѣи́, и́ за́дѣ́ на́мъ невиднѡ́мъ спрѣ́вѣлѣи́, и́ сподо́би держѣ́вною твоѣ́ю рѣ́кою́ препода́ти на́мъ прѣ́чтѡе́ тѣ́ло твоѣ́ и́ чїстѣ́ю кро́вь, и́ на́ми всѣ́мъ лю́демъ. По мѣ́тѣ́ же сщ҃енникъ и́ діако́нъ покланѣ́ютсѣ трї́жды, глаго́люще: И́же, ѡ́чїстїи́ ма́ грѣ́шнаго. Сщ҃енникъ же, покровѣ́ннымъ е́щымъ е́же́ствє́ннымъ дарѡ́мъ, вложнѣ́в рѣ́кѣ́, ка́сѣтсѣ́ животворѣ́цагѡ хлѣ́ба со е́л҃гоговѣ́нїемъ и́ стращѡ́мъ мно́гимъ.

И́ глаго́лющѣ́ діако́нъ:

Вонмемъ. Возглаго́летъ сщ҃енникъ: Прѣ́дешѣ́рїнаа́ сѣ́а сѣ́мъ.

Лі́къ: Е́динъ сѣ́:

Та́же сщ҃енникъ ѡ́лагѣ́тъ сѣ́и́и́и воздѣ́хъ, и́ творї́тъ по о́бычаю́ сѣ́ѡе́ прича́стїе́ е́же́ствє́нныхъ дарѡ́въ.

Діа́кз же поётъ кѣнонікз:

Вкѣсите ѡ видѣте, ѡкѡ бл҃гз гдѣ: ѡлнлѣѡ, ѡлнлѣѡ, ѡлнлѣѡ.

[Ѣще сѡгѡ, ѡлн хрѡма чтѣнз ѡплз ѡ ѡѡліе, ѡ дрѡгѣн кѣнонікз поётѣа, ѡже ѡѡказанз.]

По сѡмз же причащѣніи сщ҃енникз мѡлнтѣа тѡннѡ:

Бл҃годарѣмз тѡа сщ҃а всѣхз бѣа ѡ всѣхз, ѡже подѡлз ѡснѣ нѡмз бл҃гнхз, ѡ ѡ причащѣніи сѡгѡ тѣла ѡ крѡве хрѣта твоегѡ, ѡ мѡлнмз тн сѡа влѡко чѡколѡбече, сохрѡнѣ нѡсз подѣ крѡвомз крнлѡ твоеѡ, ѡ дѡждѡ нѡмз дѡже до послѣднѡгѡ нѡшегѡ ѡздыханѣа, дѡстѡйнѣ причащѣтнѣа сѡынѣ твоеѡхз, вѡ проевѣщѣнїе дѡшнѣ ѡ тѣла, вѡ црѣтѡа нѣнагѡа наелѣдїе.

Дїа́конз же спрѡтавз сѡа по ѡбычаю, ѡ взѣмз сѡынѣ потѣръ, глагѡлетъ:

Дїа́конз: Со стрѡхомз вѣїтнмз, ѡ вѣрою причѡдпїте.

Діа́кз же поётъ:

Бл҃гословлѡ гдѡа на всѡкое врѣмѡ, хвалѡ ѡгѡ во ѡртѣхз моѡхз: хлѣбз нѣнынѣ, ѡ чѡшѡ жнзннѣ вкѣсите, ѡ видѣте, ѡкѡ бл҃гз гдѣ. ѡлнлѣѡ, ѡлнлѣѡ, ѡлнлѣѡ.

Поѣмз сщ҃енникз глагѡлетъ:

Спѡснѣ бѣже лѡдн тѡе, ѡ бл҃гѣнѣ дѡстѡѡнїе твоеѡ.

Ѣ покаднѣвз сѡа, ѡдѡлетъ каднлѡ дїа́конѡ: ѡ взѣмз сѡынѣ дїсѡкоиз поствѡлѡлетъ на главѡ дїа́коню ѡ дїа́конз взѣмз ѡ со бл҃гоговѣнїемз, зрѡа внѣ вѡ двѣрнѣ, ннчтѡже глагѡла, ѡхѡднтъ ко предложѣнїю, ѡ поствѡлѡлетъ ѡ. Сщ҃енникз же поклонѣвѡа, взѣмз сѡынѣ потѣръ, ѡ ѡбѡращѣвѡа вѡ двѣрнѣ, зрѣнтъ кѡ лѡдемз, глагѡла тѡннѡ: Бл҃гословѣнз

бгѡз нѡшз: ѡ возглѡннѡ:

Всегдѡ, нынѣ ѡ прїснѡ, ѡ во вѣкнѣ вѣкѡвз.

Ѣ ѡнѡбѡтъ сѡа кѡ жѣртѡенннхз.

Діа́кз: Ѣлннѣ.

Ѣа ѡпѡлнѡтѣа ѡртѡа нѡшѡа хвалѣнїѡа твоегѡ гдѣн, ѡкѡ да поѣмз сѡлѡѡ твоеѡ, ѡкѡ спѡдѡбнлз ѡснѣ нѡсз причащѣтнѣа сѡымз твоеѡмз, бѣжѣтѡвѣннмз, безѡмѣртнмз ѡ жнѡтѡворѡщымз тѡннлмз: соблнднѣ нѡсз во твоеѡй сѡыннѣ, вѣсѡ дѣнѣ пощѡтнѣа прѡвѡѣ твоеѡй. ѡлнлѣѡ, ѡлнлѣѡ, ѡлнлѣѡ.

Дїа́конз глагѡлетъ:

Дїа́конз: Прѡстн прїнмшѣ бѣжѣтѡвеннхз, сѡлхз, прѣчѣтхз, безѡмѣртнхз, нѣннхз ѡ жнѡтѡворѡщнхз стрѡшннхз хрѣтѡвнхз тннз, дѡстѡйнѡ бл҃годарѣмз гдѡа.

Діа́кз: Гдѣн помнлѡнѣ.

Дїа́конз: Зѡстѡпнѣ, спѡснѣ, помнлѡнѣ ѡ сохрѡнѣ нѡсз бѣже, твоеѡю бл҃годѡтїю.

Діа́кз: Гдѣн помнлѡнѣ.

Дїа́конз: Вѣчѣра всѣгѡ соѡврѣннѡа, сѡа, мнрнѡа ѡ безгрѣшнѡа ѡспрѡснѣвшѣа, сѡмнѣ себѣ, ѡ дрѡгздрѡгѡа, ѡ вѣсѡ жнѡѡтъ нѡшз хрѣтѡа бгѡа прѣдѡдннмз.

Діа́кз: Тѣбѣ гдѣн.

Сщ҃енникз возглѡшѡлетъ:

Ѣкѡ тѡѡ ѡснѣ ѡсщ҃енїе нѡше, ѡ тѣбѣ сѡлѡѡ возѡзылѣемз, ѡѡѡѡ, ѡ снѡѡ, ѡ сѡмѡ дхѡѡ, нынѣ ѡ прїснѡ, ѡ во вѣкнѣ вѣкѡвз.

Діа́кз: Ѣлннѣ.

Іерей: Сз міромз нзЫдемз.

Лікз: Ѡ ѿмени гднн.

Діаконз: Гдх помолнмса.

Лікз: Гдн помнлшн.

Млтва замвонна возгашлема:

Влко веедержнтелю, нже вю тварь премддрогтн содфлавз, н нензреченнымз твоимз промыломз н многом блгостн введнй насз вз пречетннл днн сн., ко ѡчнщенню дшамз н тфлwmз, кз воздержанню стрстнн, кз надеждн вокрннл: нже четыредеcатнмн деннмн скрнжлн врдннвз, бгоначертннна пнсмнна, оугодннкѸ твоемѸ мѡисеовн, подлждь н намз блже, подвнгомз добрымз подвнзатнса, теченнє постл совершнтн, вѣрѸ нераздѣльнѸ соблюетн, главы невнднмнхз смнрз вокршнтн, покфднтелснз же грѣхл гвнтнса, н нешжденнш догтнгнтн поклоннтнса н с.омѸ вокрннню. Гакв блгословнса, н проглвнса прѣчтноє н велколѣпоє ѿма твоє, оцл, н снл, н слгѡ дхл, нынѣ н прнснѡ, н ко вѣкн вѣкѡвз.

Лікз: ѿмнн.

Бздн ѿма гднє блгословено: **тннждн.**

Слава, н нынѣ, ѡломз лг: блгословлѡ гдл:

Млтва глаголема, внєдл потребнтн с.л:

Гдн блже насшз, введнй насз ко веечтннл днн сн., н ѡбщннкн насз сотворнвз стрлшннхз твоишз тннз, совокѸпн насз словесномѸ твоемѸ стлдѸ, н наслѣдннкн покжн црвтл твоегѡ, нынѣ н прнснѡ, н ко вѣкн вѣкѡвз, ѿмнн.

Сцнннкз же нсходнтз, н стлвз на ѡвычномз мѣстѣ, раздлєтз лнтдшрз.

По скончанн же ѡломл н раздланн лнтдшрл, глаголетз:

Благословеннє гднє на влсз, тогѡ блгодлчтн н члколнбемз, веедл, нынѣ н прнснѡ, н ко вѣкн вѣкѡвз.

Лікз: ѿмнн.

Сцнннкз: Слава твееѣ хртѣ блже, оупованнє насшє, слава твееѣ.

Лікз: Слава, н нынѣ: Гдн помнлшн, **тннждн.** Блгословн.

Сцнннкз:

Хртѡсз нсчнннн блз насшз, млтвлмн прѣчтнл своєл м.ре: н прѡчлл по днн, н слгѡ, ѿмнн, сгѡже сѣть денн. Н нже ко слхз оцл насшєгѡ грнбрл двоеслобл, н вѣхз слхз, помнлєтз н сплєєтз насз, ѿкв блгз н члвѣколнбєєцз. Снцє же творнтз ѡпѸєтз до стрстннл седмнцн: ко стрстннѸ ко седмнцѸ своѷ ѡпѸєтз глаголетса. По ѡпѸєтѣ же, молнтвы блгодрннл.

Нынѣ ѡпѸцлєшн:

Сын блже, с сын крѣпкнн, с сын бєзємєртннн, помнлшн насз. Тннждн.

Слава оцѸ, н снѸ, н с омѸ дхѸ, н нынѣ н прнснѡ, н ко вѣкн вѣкѡвз. ѿмнн.

Прєє лл трѣє, помнлшн насз: гдн, ѡчнчтн грѣхн насшл: влко, прстн бєззакѡннл н шл: с сын, постн н нсцѣлн нємѡцн насшл, ѿменє твоєгѡ рлдн.

Гдн помнлшн, **тннждн.**

Слава оцѸ, н снѸ, н с омѸ дхѸ, н нынѣ н прнснѡ, н ко вѣкн вѣкѡвз. ѿмнн.

О́че на́шъ, ѿже ѣси́ на нѣбѣхъ, да свѣтѣтсѧ ѿма твоѡ, да прїидетъ црѣтѣе твоѡ: да вѣдетъ бо́ла твоѡ, ѿкъ на нѣбѣхъ и на землѣхъ. хлѣбъ на́шъ насѣщный дѣждь на́мъ днѣсь, и ѡстаѣн на́мъ долги на́ша, ѿкоже и мы ѡстаѣлемъ должникѡмъ на́шимъ: и не вѣдѣи на́съ во никѡшѣнїе, но ѡбѣди на́съ ѡ лѣкабѡмъ.

Сщ҃енникъ: ѿкъ твоѡ ѣсть црѣтво:

Тропѣрь, гл҃гъ д:

ѿже ѡ бѣ свѣше бж҃етвеннѡу бѣгодѣть воспрїемъ, славне григѡрїе, и тогѡу силѡу ѡкрѣплѣемъ, ѣвѣлики шѣтвѡвати ѡзболѣи ѣси. ѡнѡдѣже ѡ хр҃тѡ возмѣзѣе трѡдѡвъ прїѡлѣи всѣбл҃женне: ѣгоже молѣ, да спасѣтъ дѡшы на́ша.

Сла́ва, конда́къ, гл҃гъ г:

Подоконачѣльникъ показѣла ѣси начальника плѣтыремъ хр҃тѡ, ѿнокѡмъ чредѣи, о́че григѡрїе, ко ѡградѣ невѣнѣи настаѣла, и ѡтѡдѣ наѡчѣла ѣси стѡдо хр҃тѡво заповѣдемъ ѣгѡ: нынѣ же еъ нѣмъ радѡешисѧ, и ликѡеши въ некѣсныхъ кровѣхъ.

И нынѣ, вѣгорѡдчѣнъ:

Предстѣтельство хр҃тѡнъ непѡстыдное, ходѣтайство ко творцѡ непрѣложное, не прѣзри грѣшныхъ молѣнїй гл҃гы: но предварѣи ѿкъ бѣгѡ на по́мощь на́съ, вѣрнѡ зѡвѡщихъ тѣ: ѡскорѣи на молѣтѣхъ, и потщѣсѧ на ѡмолѣнїе, предстѣтельствѡщи прїиснѡ еѣе, чтѡщихъ тѡ.

Конѣцъ бж҃етвенныхъ литѡргїи преждѡсщ҃енныхъ.

Ἡ Θεία Λειτουργία τῶν

Προηγασμένων

ΜΙΚΡΟΝ

ΙΕΡΑΤΙΚΟΝ

Ἀκολουθίες

Ἡ Ἐνάτη ᾠδὴ

καὶ

Ἡ Θεία Λειτουργία

τῶν Προηγασμένων Δώρων

τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου ὁ Διαλόγου

Πάπα Ρώμης

καὶ

τὰ εὐχαριστία μετὰ τὴν Θείαν Μετάλυψιν

καὶ τὸ συναξάριον

Ὁ ἀόρατε βασιλεῦ, ὁ ποιῶν μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξάϊσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ἐπίδε ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἀναξίους δούλους σου, τοὺς τῷ ἀγίῳ τούτῳ Θυσιαστηρίῳ, ὡς τῷ Χερουβικῷ σου παρισταμένους θρόνῳ, ἐφ' ᾧ ὁ μονογενὴς σου Υἱὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν, διὰ τῶν προκειμένων φρικτῶν ἐπαναπαύεται Μυστηρίων· καὶ πάσης ἡμᾶς καὶ τὸν πιστὸν σου λαὸν ἐλευθερώσας ἀκαθαρσίας, ἀγίασον πάντων ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ἀγιασμῷ ἀναφαιρέτῳ· ἵνα, ἐν καθαρῷ συνειδότι, ἀνεπαισχύντῳ προσώπῳ, καὶ πεφωτισμένῃ καρδίᾳ, τῶν θείων τούτων μεταλαμβάνοντες ἀγιασμάτων, καὶ ὑπ' αὐτῶν ζωοποιούμενοι, ἐνωθῶμεν αὐτῷ τῷ Χριστῷ σου, τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν.

Σπούδασον, ὦ Ἱερεῦ, σαυτὸν παραστῆσαι ἐργάτην ἀνεπαισχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Μηδέποτε στῆς εἰς σύναξιν, ἔχθραν ἔχων κατὰ τινος, ἵνα μὴ φυγαδεύσης τὸν Παράκλητον.

Ἐν ἡμέρᾳ συνάξεως μὴ δικάζου, μὴ φιλονεῖκει, ἀλλ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μένων προσεύχου καὶ ἀναγίνωσκε μέχρι τῆς ὥρας, ἐν ἧ ἡ σε δεῖ τελέσαι τὴν θείαν μυσταγωγίαν· καὶ οὕτω παράστηθι ἐν κατανώξει καὶ καθαρᾷ καρδίᾳ τῷ ἀγίῳ Θυσιαστηρίῳ, μὴ περιβλέπων ἔνθεν κάκεῖθεν, ἀλλὰ φρίκη καὶ φόβῳ παριστάμενος τῷ ἐπουρανίῳ βασιλεῖ.

Μὴ διὰ θεραπείαν ἀνθρωπίνην ἐπισπεύσης τὰς εὐχὰς, ἢ συντέμης, μηδὲ λάβης πρόσωπον, ἀλλ' ὄρα πρὸς μόνον τὸν προκείμενον Βασιλέα καὶ τὰς παρεστῶσας κύκλῳ δυνάμεις.

Ἄξιον σαυτὸν ποιήσον τῶν ἱερῶν κανόνων.

Μὴ συλλειτουργεῖ οἷς ἀπηγόρευται.

Βλέπε τίνοι παρέστηκας, πῶς ἱεουργεῖς, καὶ τίσι μεταδίδως.

Μὴ ἐπιλάθῃ τῆς Δεσποτικῆς ἐντολῆς καὶ τῆς τῶν ἀγίων

Ἀποστόλων· «Μὴ δότε», γὰρ φησί, «τὰ ἅγια τοῖς κυσί, καὶ τοὺς μαργαρίτας μὴ βάλῃτε ἔμπροσθεν τῶν χοίρων».

Ὅρα μὴ παραδῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ εἰς χεῖρας ἀναξίων.

Μὴ ἐντραπῆς τοὺς ἐνδόξους τῆς γῆς, μηδ' αὐτὸν τὸν τὸ διάδημα περικείμενον ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ.

Τοῖς δὲ τῆς θείας Μεταλήψεως ἀξίοις μεταδίδου δωρεάν, ὡς καὶ αὐτὸς ἔλαβες.

Οἷς οἱ θεῖοι Κανόνες οὐκ ἐπιτρέπουσι, μὴ μεταδίδου.

Ὅρα μὴ ἐξ ἀμελείας, σῆς, μῦς ἢ ἄλλο τι ἄψηται τῶν θείων μυστηρίων, μηδὲ νοτισθῶσιν, ἢ καπνισθῶσιν, ἢ χρυσθῶσιν ὑπὸ ἀνιέρων καὶ ἀναξίων.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φυλάσσωσιν σεαυτὸν σώσεις καὶ τοὺς ἀκούοντάς σου.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ Θ' ΩΡΑΣ

Ο Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ ἐλέησόν με. (γθ)

Ο Ιερεὺς

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο Αναγνώστης: Ἀμήν.

Ο Ιερεὺς

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθὲ καὶ σκῆνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σώσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τρισάγιον

Ο Αναγνώστης

Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος Ἰσχυρός, ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (γθ)

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν.

Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὁ Ἱερεύς·

“Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Αναγνώστης·

Ἀμήν. Κύριε Ὁλέησον. (ιβθ).

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμὸς ΠΓ΄

Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε, τῶν δυνάμεων! Ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς ἀύλας τοῦ Κυρίου.

Ἡ καρδία μου καὶ ἡ σὰρξ μου ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ Θεὸν ζῶντα.

Καὶ γὰρ στρουθίον εὗρεν ἑαυτῷ οἰκίαν, καὶ τρυγῶν νοσσιὰν ἑαυτῇ, οὐ θήσει τὰ νοσσία ἑαυτῆς.

Τὰ θυσιαστήριά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων, ὁ Βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου.

Μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ οἴκῳ σου· εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων αἰνέσουσί σε.

Μακάριος ἀνὴρ, ὃς ἐστὶν ἡ ἀντίληψις αὐτῷ παρὰ σοῦ· ἀναβάσεις ἐν τῇ

καρδία αὐτοῦ διέθετο, εἰς τὴν κοιλάδι τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τόπον ὃν ἔθετο.

Καὶ γὰρ εὐλογίας δώσει ὁ νομοθετῶν· πορεύονται ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν ὀφθήσεται ὁ Θεὸς τῶν Θεῶν ἐν Σιών.

Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι, ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

Ἵπερασπιστὰ ἡμῶν, ἴδε, ὁ Θεὸς, καὶ ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ σου.

“Ὅτι κρείσσων ἡμέρα μία ἐν ταῖς ἀύλαις σου ὑπὲρ χιλιάδας.

Ἐξελεξάμην, παραρρίπτεισθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μάλλον, ἢ οἰκεῖν ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν.

“Ὅτι ἔλεος καὶ ἀλήθειαν ἀγαπᾷ Κύριος ὁ Θεός, χάριν καὶ δόξαν δώσει· Κύριος οὐ στερήσει τὰ ἀγαθὰ τοὺς πορευομένους ἐν ἀκακίᾳ.

Κύριε, ὁ Θεός, τῶν δυνάμεων, μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ σέ.

Ψαλμὸς ΠΔ΄

Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ.

Ἀφῆκας τὰς ἀνομίας τῷ λαῷ σου, ἐκάλυψας πάσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

Κατέπαυσας πᾶσαν τὴν ὀργὴν σου, ἀπέστρεψας ἀπὸ ὀργῆς θυμοῦ σου.

Ἐπίστρεψον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν, καὶ ἀπόστρεψον τὸν θυμὸν σου ἀφ’ ἡμῶν.

Μὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ὀργισθῆς ἡμῖν; ἢ διατενεῖς τὴν ὀργὴν σου ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

Ὁ Θεὸς σὺ ἐπιστρέψας ζωώσεις ἡμᾶς, καὶ ὁ λαός σου εὐφρανθήσεται ἐπὶ σοὶ

Δεῖξον ἡμῖν, Κύριε, τὸ ἔλεός σου, καὶ τὸ σωτήριόν σου δῶῃς ἡμῖν.

Ἀκούσομαι τὶ λαλήσει ἐν ἔμοι Κύριος ὁ Θεὸς· ὅτι λαλήσει εἰρήνην ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοὺς ὀσίους αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας πρὸς αὐτὸν καρδίαν.

Πλὴν ἐγγὺς τῶν φοβουμένων αὐτὸν τὸ σωτήριον αὐτοῦ, τοῦ κατασκηνῶσαι δόξαν ἐν τῇ γῆ ἡμῶν.

Ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφύλησαν.

Ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε, καὶ δικαιοσύνη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε.

Καὶ γὰρ ὁ Κύριος δώσει χρηστότητα, καὶ ἡ γῆ ἡμῶν δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς.

Δικαιοσύνη ἐνώπιον αὐτοῦ προπορεύσεται, καὶ θήσει εἰς ὁδὸν τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

Ψαλμὸς ΠΕ΄

Κλῖνον, Κύριε, τὸ οὔς σου καὶ ἐπάκουσόν μου, ὅτι πτωχὸς καὶ πέννης εἰμὶ ἐγώ.

Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ὀσιὸς εἰμι· σῶσον τὸν δοῦλόν σου, ὁ Θεὸς μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ.

Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κεκράξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν, εὐφρανὸν τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

Ὅτι σύ Κύριε χρηστὸς καὶ ἐπιεικής, καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε.

Ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν προσευχήν μου, καὶ πρόσχεῖς τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.

Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ ὅτι εἰσήκουσάς μου.

Οὐκ ἔστιν ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, καὶ οὐκ ἔστιν κατὰ τὰ ἔργα σου.

Πάντα τὰ ἔθνη ὅσα ἐποίησας, ἤξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσιν τὸ ὄνομά σου.

Ὅτι μέγας εἶ σύ, καὶ ποιῶν θαυμάσια, σὺ εἶ ὁ Θεὸς μόνος.

Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εὐφρανθήτω ἡ καρδιά μου τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου.

Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλη καρδίᾳ μου καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐρρύσω τὴν ψυχὴν μου ἐξ ἄδου κατωτάτου.

Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανεστήσαν ἐπ' ἐμέ, καὶ συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν.

Καὶ σύ, Κύριε ὁ Θεός, οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός.

Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με· δὸς τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου, καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς παιδίσκης σου.

Ποίησον μέτ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν· καὶ ιδέτωσαν οἱ μισοῦντές με, καὶ αἰσχυρθήτωσαν, ὅτι σύ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι, καὶ παρεκάλεσάς με.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοι ὁ Θεός.

Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον. Κύριε, ἐλέησον.

Τροπάρια

Ὁ ἐν τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ δι' ἡμᾶς, σαρκὶ τοῦ θανάτου

γευσάμενος, νέκρωσον τῆς σαρκὸς ἡμῶν τὸ φρόνημα,

Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στιχ: Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, Κύριε· κατὰ τὸ λόγιόν σου

συνέτισόν με

Ὁ ἐν τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ δι' ἡμᾶς, σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος, νέκρωσον τῆς σαρκὸς ἡμῶν τὸ φρόνημα, Χριστέ ὁ Θεὸς, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στιχ: *Εἰσέλθοι τὸ ἀξιωμα μου ἐνώπιόν σου· κατὰ τὸ λόγιόν σου ῥῦσαι με*

Ὁ ἐν τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ δι' ἡμᾶς, σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος, νέκρωσον τῆς σαρκὸς ἡμῶν τὸ φρόνημα, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Θεοτοκίον

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας, Ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὐκ ἔπλασας τῇ χειρὶ σου· δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου, ἐλεῆμον, δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον, Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Στίχοι

Μὴ δὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δοῦλόν σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου.

Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος Ἰσχυρός, ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (γϞ)

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς

ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὁ Ἱερεύς·

Ἵτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Αναγνώστης·

Ἀμήν.

Τροπάρια

Βλέπων ὁ ληστής τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον, ἔλεγεν· Εἰ μὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθείς, ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθεὶς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ακτῖνας ἐναπέκρουπεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο. Ἄλλ' ὁ πάντων ἀνεχώμενος, μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, ζυγὸς δικαιοσύνης εὐρέθη ὁ Σταυρός σου· τοῦ μὲν καταγομένου εἰς ἄδην, τῷ βάρει τῆς βλασφημίας, τοῦ δὲ κουφιζομένου πταισμάτων, πρὸς γνῶσιν θεολογίας, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὸν Ἄμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα ἡ τεκοῦσα, ἔλεγε δακρύουσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται,

δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἢν ὑπὲρ πάντων ὑπομένεις, ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Τῆ δὲ Δ' ἑβδομάδι τῶν Νηστειῶν'

Κοντάκιον τοῦ Σταυροῦ

Οὐκέτι φλογίνη ῥομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ· παύτῃ γὰρ ἐπῆλθε παράδοξος σβέσις, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ· θανάτου τὸ κέντρον, καὶ ἄδου τὸ νῆκος ἐλήλαται· ἐπέστης δὲ Σωτὴρ μου βοῶν τοῖς ἐν ἄδῃ· Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.

Κύριε ἐλέησον. (ιβ')

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον Πάτερ.

Ὁ Ἱερεύς·

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὁ Αναγνώστης·

Ἀμήν.

Εὐχὴ τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου

Ὁ Ἱερεύς·

Κύριε καὶ δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας καὶ ἀργολογίας μή μοι δῶς. (Μετάνοια)

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης, χάρισά μοι τῷ Σῶ δούλῳ. (Μετάνοια)

Ναί, Κύριε, βασιλεῦ, δώρησά μοι τοῦ ὄραν τὰ ἐμὰ πταίσματα καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν. (Μετάνοια)

Ὁ Αναγνώστης·

Οἱ Μακαρισμοὶ

Ἦχος πλ. β'

Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἔστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὄνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἑμοῦ.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Δέσποτα, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Ἄγιε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ἕγνος Ἀγγελικὸς

Χορὸς ὁ ἐπουράνιος ὑμνεῖ σε καὶ λέγει· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Στίχ. Προσέλθετε πρὸς αὐτόν, καὶ φωτίσθητε, καὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ κατασχυνθῆ.

Χορὸς ὁ ἐπουράνιος ὑμνεῖ σε καὶ λέγει· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Χορὸς ἁγίων Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων, μετὰ πασῶν τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων, ὑμνεῖ σε καὶ λέγει· Ἄγιος, Ἄγιος,

Ἄγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Σύμβολον τῆς Πίστεως

Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀορατῶν·

Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· Φῶς ἐκ Φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο·

Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα·

Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα καὶ ταφέντα·

Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς·

Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς·

Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος·

Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν·

Εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν· Ὁμολογῶ ἕν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν· Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Εὐχή

Ὁ Ἱερεύς·

Ἄνες, ἄφες, συγχώρησον, ὁ Θεός, τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, τὰ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, τὰ κατὰ νοῦν καὶ διάνοιαν· τὰ πάντα ἡμῶν συγχώρησον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ Αναγνώστης·

Ἀμήν.

Ἡ Κυριακὴ Προσευχὴ

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανό, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὁ Ἱερεύς·

Ἵτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Αναγνώστης·

Ἀμήν.

Τροπάρια

Τῆ δὲ Δ' ἐβδομάδι τῶν Νηστειῶν·

Κοντάκιον τοῦ Σταυροῦ

Οὐκέτι φλογίνη ῥομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ· αὐτὴ γὰρ ἐπῆλθε παράδοξος σβέσις, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ· θανάτου τὸ κέντρον, καὶ ἄδου τὸ νίκος ἐλήλαται· ἐπέστης δὲ Σωτὴρ μου βοῶν τοῖς ἐν ἄδῃ· εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.

Εἶτα, «Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ ...»).

Κοντάκια

Κατὰ δὲ τὰς λουπὰς ἐβδομάδας τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς,

λέγομεν καθ' ἐκάστην τὰ ἐξῆς Κοντάκια·

Τὸ τῆς Μεταμορφώσεως.

Ἦχος βαρὺς

Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, καὶ, ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί σου, τὴν δόξαν σου, Χριστέ ὁ Θεός, ἐθεάσαντο· ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.

Τὸ Κοντάκιον τῆς ἡμέρας· τοῦ Σταυροῦ

Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῆ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ὁ Θεός· εὐφρανον ἐν τῇ δυνάμει σου τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς κατὰ τῶν πολεμίων. Τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόποιον.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Ὁ Αναγνώστης τὸ Κοντάκιον τοῦ Ναοῦ, εἶτα·

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου

Ἐν τῷ τέλει τοῦ Τριωδίου, εἶτα·

Κοντάκιον τῶν Κεκοιμηθέντων

Ἦχος πλ. δ'

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Μετὰ τῶν ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Κοντάκιον τῆς Θεοτόκου

Ἦχος β'

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθή, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶν κραυγαζόντων σοι· τάχυνον εἰς πρεσβειάν, καὶ σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, ἢ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

Εὐχή

Κύριε ἔλεησον. (μῆ)

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυέσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντας καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων ἀγαθῶν· Αὐτός, Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις, καὶ ἴθουνον τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς Σου. Τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀγίασον, τὰ σώματα ἄγνισον, τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον, τὰς ἐννοίας κάθαρσον καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις Σου Ἀγγέλοις, ἵνα, τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι καὶ ὀδηγούμενοι, καταντήσωμεν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως, καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσίτου Σου δόξης· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε ἔλεησον. Κύριε ἔλεησον. Κύριε ἔλεησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ

καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἔνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον Πατερ.

Ο Ἱερεύς·

Ο Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς.

Ο Αναγνώστης·

Ἀμήν.

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου

Ο Ἱερεύς·

Κύριε καὶ δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς. (Μετάνοια)

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης, χάρισαί μοι τῷ Σῶ δούλῳ. (Μετάνοια)

Ναί, Κύριε, βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὀρᾶν τὰ ἐμὰ πταισματα καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. (Μετάνοια)

Τρισάγιον

Ο Αναγνώστης·

Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος Ἰσχυρός, ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (γῆ)

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ

καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε ἔλεησον. Κύριε ἔλεησον. Κύριε ἔλεησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὁ Ἱερεὺς·

“Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ Αναγνώστης·

Ἀμήν. Κύριε ἐλέησον. (ιβ᾽)

Εὐχή

Ὁ Ἱερεὺς·

Παναγία Τριάς, τὸ ὁμοούσιον κράτος, ἡ ἀδιαίρετος βασιλεία, ἡ πάντων τῶν αγαθῶν αἰτία, εὐδόκησον δὴ καὶ ἐπ’ ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ· στήριξον, συνέτισον τὴν καρδίαν μου, καὶ πᾶσαν περιέλε μου τὴν βεβηλότητα· φώτισόν μου τὴν διάνοιαν, ἵνα διαπαντὸς δοξάζω, ὑμνῶ, προσκυνῶ καὶ λέγω· Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς.

Ὁ Αναγνώστης·

Ἀμήν.

Μικρὰ Ἀπόλυσις

Ὁ Ἱερεὺς·

Δόξα σοὶ ὁ Θεός, δόξα Σοί.

Ὁ Αναγνώστης·

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον.

Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησον.

Ὁ Ἱερεὺς·

Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμώμου ἁγίας αὐτοῦ Μητρὸς· τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφήμεων Ἀποστόλων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, *(τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ)· (τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας)* οὐ καὶ τῶν μνήμην ἐπιτελοῦμεν· καὶ πάντων τῶν Ἁγίων· ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Δι’ εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὁ Αναγνώστης·

Ἀμήν.

Καὶ ἄρχεται ὁ ἑσπερινὸς

μετὰ τῆς Θείας Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων.

Ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων

Ο Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ, καὶ ἐλέησόν με. (γῃ)

Ο Ἱερεὺς·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ο Αναγνώστης·

Ἀμήν.

Κλειομένων δὲ ἡ Ἑμιθιμόθυρα.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Προοιμακὸς (Ψαλμὸς ΡΓ')

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον· Κύριε ὁ Θεός μου ἐμεγαλύνθησιν σφόδρα.

Ἐξομολόγησιν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐνεδύσω, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.

Ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν, ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ.

Ὅ τιθεις νέφη τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων.

Ὅ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Ὅ θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, οὐ κλιθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ἄβυσσος ὡς ἱμάτιον τὸ περιβόλαιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὀρέων στήσονται ὕδατα.

Ἀπὸ ἐπιτιμῆσεώς σου φεύξονται, ἀπὸ φωνῆς βροντῆς σου δειλιάσουσιν.

Ἀναβαίνουνσιν ὄρη, καὶ καταβαίνουνσιν πεδία εἰς τὸν τόπον, ὃν ἐθεμελίωσας αὐτά.

Ὅριον ἔθου, ὃ οὐ παρελεύσονται, οὐδὲ ἐπιστρέψουσι καλύψαι τὴν γῆν.

Ὁ ἐξαποστέλλων πηγὰς ἐν φάραγγιν, ἀνὰ μέσον τῶν ὀρέων διελεύσονται ὕδατα.

Ποτιοῦσι πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, προσδέξονται ὄναγροι εἰς δίψαν αὐτῶν.

Ἐπ' αὐτά τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσει, ἐκ μέσου τῶν πετρῶν δώσουσι φωνήν.

Ποτίζων ὄρη ἐκ τῶν ὑπερῶν αὐτοῦ· ἀπὸ καρποῦ τῶν ἔργων σου χορτασθήσεται ἡ γῆ.

Ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι, καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων.

Τοῦ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς· καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου.

Τοῦ ἰλαρῆναι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ καὶ ἄρτος καρδίαν ἀνθρώπου στηρίζει.

Χορτασθήσεται τὰ ξύλα τοῦ πεδίου, αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, ἃς ἐφύτευσας.

Ἐκεῖ στρουθία ἐννοσσεύσουσι· τοῦ ἐρψιδιοῦ ἡ κατοικία ἠγεῖται αὐτῶν.

Ὅρη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλάφοις, πέτρα καταφυγὴ τοῖς

λαγωῖς.

Ἐποίησε σελήνην εἰς καιρούς· ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ.

Ἐθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ, ἐν αὐτῇ διελεύσονται πάντα τὰ θηρία

τοῦ δρυμοῦ.

Σκύμνοι ὠρυόμενοι τοῦ ἀρπάσαι καὶ ζητῆσαι παρὰ τῷ Θεῷ βρώσιν αὐτοῖς.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ συνήχθησαν, καὶ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν κοιτασθήσονται.

Ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἕως ἑσπέρας.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας! ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτίσεώς σου.

Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος· ἐκεῖ ἐρπετὰ, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων.

Ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται· δράκων οὗτος, ὃν ἔπλασας, ἐμπαίζειν αὐτῇ.

Πάντα πρὸς σὲ προσδοκῶσι, δοῦναι τὴν τροφήν αὐτοῖς εἰς εὐκαιρον· δόντος σου αὐτοῖς, συλλέξουσιν.

Ἀνοίξαντός σου τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος.

Ἀποστρέψαντος δέ σου τὸ πρόσωπον, ταραχθήσονται.

Ἄντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι, καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.

Ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμα σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἦτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας· εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων, καὶ καπνίζονται.

Ἄσω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῷ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.

Ἦδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογία μου, ἐγὼ δὲ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ.

Ἐκλείπειεν ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς.

Καὶ πάλιν

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον. Ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ. Ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοι ὁ Θεός. Ἡ ἐλπίς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Εὐχὰς τοῦ Λυχνικοῦ

Ὁ Ἱερεὺς ἐπέυχεται

Εὐχὴ Πέμπτη

Κύριε, Κύριε, ὁ τῆ ἀχραντῶ σου παλάμη συνεχῶν τὰ σύμπαντα, ὁ μακροθυμῶν ἐπὶ πάντας ἡμᾶς, καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις ἡμῶν, μνήσθητι τῶν οἰκτιρμῶν σου καὶ τοῦ ἐλέους σου· ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ σῇ ἀγαθότητι· καὶ δὸς ἡμῖν διαφυγεῖν καὶ τὸ λοιπὸν τῆς παρουσίας ἡμέρας ἐκ τῶν τοῦ πονηροῦ ποικίλων μηχανημάτων, καὶ ἀνεπιβούλευτον τὴν ζωὴν ἡμῶν διαφύλαξον, τῇ χάριτι τοῦ παναγίου σου Πνεύματος. Ἐλέει καὶ φιλανθρωπία τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ Ἑκτη

Ο Θεὸς, ὁ μέγας καὶ θαυμαστός, ὁ ἀνεκδιηγήτῳ ἀγαθωσύνη καὶ πλουσίᾳ προνοίᾳ διοικῶν τὰ σύμπαντα· ὁ καὶ τα ἐγκόσμια ἀγαθὰ ἡμῖν

δωρησάμενος, καὶ κατεγγυήσας ἡμῖν τὴν ἐπηγγελμένην βασιλείαν δια τῶν ἡδὴ κεχαρισμένων ἡμῖν ἀγαθῶν· ὁ ποιήσας ἡμᾶς καὶ τῆς νῦν ἡμέρας τὸ παρελθὸν μέρος ἀπο παντὸς ἐκκλῖναι κακοῦ, δώρησαι ἡμῖν καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἀμέμπτως ἐκτελέσαι, ἐνώπιον τῆς ἁγίας δόξης σου, ὑμνοῦντάς σε, τὸν μόνον ἀγαθόν, καὶ φιλάνθρωπον Θεὸν ἡμῶν. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ Ἑβδόμη

Ο Θεὸς ὁ μέγας καὶ ὑψιστος, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον· ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας· ὁ διαχωρήσας ἀνὰ μέσον τοῦ φωτός καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους, καὶ τὸν μὲν ἥλιον θέμενος εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, σελήνην δὲ καὶ ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός· ὁ καταζιώσας ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, καὶ ἐπὶ τῆς παρουσίας ὥρας προφθάσαι τὸ πρόσωπόν σου ἐν ἐξομολογήσει, καὶ τὴν ἐσπερινὴν σοὶ δοξολογίαν προσαγαγεῖν· αὐτός, φιλάνθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τὴν προσευχὴν ἡμῶν ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, καὶ πρόσδεξαι αὐτὴν εἰς ὁσμὴν εὐωδίας. Παράσχου δὲ ἡμῖν τὴν παροῦσαν ἐσπέραν καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα εἰρηνικὴν· ἔνδυσον ἡμᾶς ὄπλα φωτός· ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου· καὶ δὸς ἡμῖν τὸν ὕπνον, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν τῆ ἀσθενείᾳ ἡμῶν ἐδωρήσω, πάσης διαβολικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Ναί, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τῶν ἀγαθῶν χορηγέ, ἵνα καὶ ἐπὶ ταῖς κοίταις ἡμῶν καταλυγόμενοι, μνημονεύωμεν ἐν νυκτὶ τοῦ ὀνόματός σου, καὶ τῇ μελέτῃ τῶν σῶν ἐντολῶν καταυγαζόμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς διανιστῶμεν πρὸς δοξολογίαν τῆς σῆς ἀγαθότητος, δεήσεις καὶ ἰκεσίας τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ προσάγοντες, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτημάτων καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ σου· ὃν, ταῖς πρεσβείαις τῆς ἁγίας Θεοτόκου ἐν ἐλέει ἐπίσκεψαι. Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰρηνικά

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεύς·

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἐπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἐπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἐπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου, καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἐπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἐπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (*τοῦ δεῖξιμος*), τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντός τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἐν μοναῖς· Ἐπὲρ τοῦ πατρός ἡμῶν (*τοῦ δεῖξιμος*), ἱερομονάχου, καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπὲρ τοῦ προέδρου τῆς χώρας ἡμῶν, πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐν αὐτῇ, καὶ τοῦ κατὰ ξηρὰν, θάλασσαν, καὶ ἀέρα ἡμῶν στρατοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἐπὲρ τῆς πόλεως (*Ἦ ἔῳς Ἥλιας μονῶς, Ἦ ἔῳς χώρας, Ἦ ἔῳς νήσου*)

ταύτης, πάσης πόλεως καὶ χώρας καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἐπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἐπὲρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσοῦντων, καμνόντων, αἰχμαλῶτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἐπὲρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῆ σῆ χάριτι.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας μετὰ πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ο Αναγνώστης· Σοὶ, Κύριε.

Εὐχὴ τοῦ Α' Ἀντιφώνου

Κύριε, οἰκτίρμον καὶ ἐλεῆμον, μακρόθυμε καὶ πολυέλεε, ἐνώτισαι τὴν προσευχὴν ἡμῶν, καὶ πρόσχε, τῇ φωνῇ τῆς δεήσεως ἡμῶν. Ποίησον μεθ' ἡμῶν σημεῖον εἰς ἀγαθόν· ὁδήγησον ἡμᾶς ἐν τῇ ὁδῷ σου, τοῦ πορεύεσθαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εὐφρανον τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς τὸ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον· διότι μέγας εἶ σύ, καὶ ποιῶν θαυμάσια· σὺ εἶ Θεὸς ὁ μόνος, καὶ οὐκ ἔστιν ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε· δυνατὸς ἐν ἐλέει, καὶ ἀγαθὸς ἐν ἰσχύϊ, εἰς τὸ βοηθεῖν, καὶ παρακαλεῖν,

καὶ σώζειν πάντας τοὺς ἐλπίζοντας εἰς τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον.

Ὁ Ἱερεύς·

Ἵτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ Αναγνώστης·

Ἀμήν.

Στάσις Πρώτη τοῦ Καθίσματος

Ψαλμός ΡΙΘ΄

Πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐκέκραξα, καὶ εἰσήκουσέ μου. Κύριε, ῥῦσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ χειλέων ἀδίκων καὶ ἀπὸ γλώσσης δολίας. Τὶ δοθείη σοι, καὶ τί προστεθείη σοι πρὸς γλώσσαν δολίαν; Τὰ βέλη τοῦ δυνατοῦ ἠκονημένα, σὺν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἐρημικοῖς. Οἴμοι! ὅτι ἡ παροιμία μου ἐμακρύνθη, κατεσκίηνωσα μετὰ τῶν σκηνωμάτων Κηδάρ· πολλὰ παρώκησεν ἡ ψυχὴ μου. Μετὰ τῶν μισούντων τὴν εἰρήνην ἤμην εἰρηνικός· ὅταν ἄλουν αὐτοῖς, ἐπολέμουν με δωρεάν.

Ψαλμός ΡΚ΄

Ἴηρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἦξει ἡ βοήθειά μου; Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Μὴ δώης εἰς σάλον τὸν πόδα σου, μηδὲ νυστάξει ὁ φυλάσσων σε. Ἴδου, οὐ νυστάξει, οὐδὲ ὑπνώσει ὁ φυλάσσων τὸν Ἰσραήλ. Κύριος φυλάξει σε, Κύριος σκέπη σοι ἐπὶ χεῖρα δεξιάν σου. Ἡμέρας ὁ ἥλιος οὐ συγκαύσει σε, οὐδὲ ἡ σελήνη τὴν νύκτα. Κύριος φυλάξει σε ἀπὸ παντὸς κακοῦ, φυλάξει τὴν ψυχὴν σου ὁ Κύριος. Κύριος φυλάξει τὴν εἴσοδόν σου, καὶ τὴν ἔξοδόν σου, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ψαλμός ΡΚΑ΄

Εὐφράνθη ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα. Ἐστῶτες ἦσαν οἱ πόδες ἡμῶν ἐν ταῖς ἀύλαις σου, Ἱερουσαλήμ. Ἱερουσαλήμ οἰκοδομουμένη ὡς πόλις, ἧς ἡ μετοχὴ αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτό.

Ἐκεῖ γὰρ ἀνέβησαν αἱ φυλαὶ, φυλαὶ Κυρίου, μαρτύριον τῷ Ἰσραήλ, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματι Κυρίου. Ὅτι ἐκεῖ ἐκάθισαν θρόνοι εἰς κρίσιν, θρόνοι ἐπὶ οἶκον Δαυΐδ. Ἐρωτήσατε δὴ τὰ εἰς εἰρήνην τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ εὐθηνία τοῖς ἀγαπῶσί σε. Γενέσθω δὴ εἰρήνη ἐν τῇ δυνάμει σου, καὶ εὐθηνία ἐν ταῖς πυργοβάρεσί σου. Ἐνεκα τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῶν πλησίον μου, ἐλάλουν δὴ εἰρήνην περὶ σοῦ. Ἐνεκα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐξεζήτησα ἀγαθὰ σοι.

Ψαλμός ΡΚΒ΄

Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδου ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὔ οἰκτερῆσαι ἡμᾶς. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως. Ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν, τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνοῦσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Ψαλμός ΡΚΓ΄

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ· εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, ἐν τῷ ἐπαναστῆναι ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς, ἄρα ζῶντας ἂν κατέπιον ἡμᾶς. Ἐν τῷ ὀργισθῆναι τὸν θυμὸν αὐτῶν ἐφ' ἡμᾶς, ἄρα τὸ ὕδωρ ἂν κατεπόντισεν ἡμᾶς. Χεῖμαρρον διῆλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν· ἄρα διῆλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν τὸ ὕδωρ τὸ ἀνυπόστατον. Εὐλογητὸς Κύριος, ὃς οὐκ ἔδωκεν ἡμᾶς εἰς θήραν τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν. Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὡς στρουθίον ἐρρύσθη ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων. Ἡ παγὶς συνετρίβη, καὶ ἡμεῖς ἐρρύσθημεν. Ἡ βοήθεια ἡμῶν ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοι ὁ Θεός.

Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τῶν Προηγιασμένων

Κλειομένων δὲ ἡ Ὁραία Πύλη (καὶ ὁ καταπέτασμα),

καὶ ὁ Ἱερεὺς νίπτει τὰς χεῖρας.

Ὁ Διάκονος·

Εὐλόγησον, Δέσποτα, τό θυμίαμα.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Ἱερεὺς·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θυμίαμά σοι προσφέρομεν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς, ὃ προσδεξάμενος εἰς τὸ ὑπερουράνιον σου Θυσιαστήριον, ἀντικατάπεμψον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ παναγίου σου Πνεύματος.

Ὁ Ἱερεὺς θέτει τὸν ἅγιον Ἄρτον ἐπὶ τοῦ δισκαρίου, εἶτα ἐπιθέτει τὸν ἄσπερισκον λέγων, «Δι' εὐχῶν ...», καὶ καλύπτει αὐτὸ διὰ τοῦ καλύματος, λέγων τὸ αὐτό· «Δι' εὐχῶν ...». Θυμιᾶ τρίς, ποιήσας τρεῖς μεγάλας μετανοίας, ἔρχεται εἰς τὴν ἱερὰν Πρόθεσιν, καὶ ἀποθέτει αὐτὰ ἐκεῖ. Εἶτα βάλλει ἐν τῷ ἁγίῳ Ποτηρίῳ οἶνον καὶ ὕδωρ λέγων, «Δι' εὐχῶν ...» Ὁ Ἱερεὺς πάλιν θυμιᾶ τρίς, λέγων, «Δι' εὐχῶν ...» καὶ ἀπέρχεται ἐν τῇ ἁγίᾳ Τραπεζῇ, καὶ θυμιᾶ αὐτὴν καὶ ὅλον τὸ Ἱερατεῖον.

Μικρὰ Συναπτὴ

Ὁ Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς·

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῆ σῆ χάριτι.

Ὁ Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας μετὰ πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Αναγνώστης· Σοὶ, Κύριε.

Εὐχὴ τοῦ Β' Ἀντιφώνου

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγχῃς ἡμᾶς, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ ποιήσον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιεικειάν σου, ἰατρὲ καὶ θεραπευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ λιμένα θελήματός σου. Φώτισον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν καρδιῶν ἡμῶν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς σῆς ἀληθείας· καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸ λοιπὸν τῆς παρουσίας ἡμέρας εἰρηνικὸν καὶ ἀναμάρτητον, καὶ πάντα τὸν χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν· πρεσβείαις τῆς ἁγίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

Ὁ Ἱερεὺς·

Ἵτι σὸν τὸ κράτος, καὶ σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Αναγνώστης·

Ἀμήν.

Στάσις Δευτέρα τοῦ Καθίσματος

Ψαλμὸς ΡΚΔ'

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, ὡς ὄρος Σιών, οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

Ὅρη κύκλω αὐτῆς, καὶ ὁ Κύριος κύκλω τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ὅτι οὐκ ἀφήσει Κύριος τὴν ῥάβδον τῶν ἀμαρτωλῶν ἐπὶ τὸν κληρὸν τῶν δικαίων, ὅπως ἂν μὴ ἐκτείνωσιν οἱ δίκαιοι ἐν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν.

Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς εὐθέσι τῆ καρδία.

Τοὺς δὲ ἐκκλίνοντας εἰς τὰς στραγγαλιάς ἀπάξει Κύριος μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν· εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

Ψαλμός ΡΚΕ΄

Ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών, ἐγενήθημεν καὶ ὡσεὶ παρακεκλημένοι.

Τότε ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα ἡμῶν, ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀγαλλιάσεως.

Τότε ἐροῦσιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν· Ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μέτ' αὐτῶν.

Ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μεθ' ἡμῶν· ἐγενήθημεν εὐφραϊνόμενοι.

Ἐπίστρεψον, Κύριε, τὴν αἰχμαλωσίαν ἡμῶν, ὡς χειμάρρους ἐν τῷ νότῳ.

Οἱ σπεύροντες ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσι.

Πορευόμενοι ἐπορεύοντο καὶ ἔκλαιον, βάλλοντες τὰ σπέρματα αὐτῶν.

Ἐρχόμενοι δὲ ἤξουσιν ἐν ἀγαλλιάσει, αἶροντες τὰ δράγματα αὐτῶν.

Ψαλμός ΡΚΣΤ΄

Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες.

Ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων. Εἰς μάτην ὑμῖν ἐστι τὸ ὀρθρίζειν.

Ἐγείρεσθε μετὰ τὸ καθῆσθαι οἱ ἐσθίοντες ἄρτον ὀδύνης.

Ὅταν δῶ τοῖς ἀγαπητοῖς αὐτοῦ ὕπνον, ἰδοὺ ἡ κληρονομία Κυρίου, υἱοί, ὁ μισθὸς τοῦ καρποῦ τῆς γαστροῦς.

Ὡσεὶ βέλη ἐν χειρὶ δυνατοῦ, οὕτως οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων.

Μακάριος ὃς πληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἐξ αὐτῶν· οὐ καταισχυνθήσονται, ὅταν λαῶσι τοῖς ἐχθροῖς αὐτῶν ἐν πύλαις.

Ψαλμός ΡΚΖ΄

Μακάριοι πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, οἱ πορευόμενοι ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ.

Τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται.

Ἡ γυνὴ σου ὡς ἄμπελος εὐθηνοῦσα ἐν ταῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας σου.

Οἱ υἱοὶ σου ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν κύκλω τῆς τραπέζης σου.

Ἰδοὺ οὕτως εὐλογηθήσεται ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, καὶ ἴδοις τὰ ἀγαθὰ Ἰερουσαλὴμ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου.

Καὶ ἴδοις υἱοὺς τῶν υἱῶν σου· εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

Ψαλμός ΡΚΗ΄

Πλεονάκις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ.

Πλεονάκις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου, καὶ γὰρ οὐκ ἠδυνήθησάν μοι.

Ἐπὶ τὸν νῶτόν μου ἐτέκταινον οἱ ἀμαρτωλοὶ· ἐμάκρυναν τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Κύριος δίκαιος συνέκοψεν ἀχένας ἀμαρτωλῶν.

Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω πάντες οἱ μισοῦντες Σιών.

Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χόρτος δωματίων, ὃς πρὸ τοῦ ἐκσπασθῆναι ἐξηράνθη.

Οὗ οὐκ ἐπλήρωσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὁ θερίζων, καὶ τὸν κόλπον αὐτοῦ ὁ

τὰ δράγματα συλλέγων.

Καὶ οὐκ εἶπον οἱ παράγοντες· Εὐλογία Κυρίου ἐφ' ὑμᾶς, εὐλογήκαμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοὶ ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοὶ ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα· δόξα σοὶ ὁ Θεός.

Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Μικρὰ Συναπτὴ

Ὁ Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς·

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῆ χάριτι.

Ὁ Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας μετὰ πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Αναγνώστης· Σοὶ, Κύριε.

Εὐχὴ τοῦ Γ' Ἀντιφώνου

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν, μνήσθητι ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ἀχρείων δούλων σου, ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαι ἡμᾶς τὸ ἅγιον ὄνομά σου, καὶ μὴ κατασχύνης ἡμᾶς ἀπὸ τῆς προσδοκίας τοῦ ἐλέους σου, ἀλλὰ χάρισαι

ἡμῖν, Κύριε, πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς ἀγαπᾶν, καὶ φοβεῖσθαι σε ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ἡμῶν, καὶ ποιεῖν ἐν πᾶσι τὸ θέλημά σου.

Ὁ Ἱερεὺς·

Ἵτι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Αναγνώστης·

Ἀμήν.

Στάσις Δευτέρα τοῦ Καθίσματος

Ψαλμός ΡΚΘ·

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε· Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

Γενηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται; Ἵτι παρὰ σοὶ ὁ ἴλασμός ἐστιν.

Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε· ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου, ἤλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἵτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις· καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.

Ψαλμός ΡΛ·

Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου, οὐδὲ ἐμετεωρίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου.

Οὐδὲ ἐπορεύθην ἐν μεγάλοις, οὐδὲ ἐν θαυμασίοις ὑπὲρ ἐμέ.

Εἰ μὴ ἐταπεινοφρόνουν, ἀλλὰ ὑψωσα τὴν ψυχὴν μου, ὡς τὸ ἀπογεγαλακτισμένον ἐπὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἀνταποδώσεις ἐπὶ τὴν ψυχὴν μου.

Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ψαλμός ΡΛΑ΄

Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυΐδ, καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Ὡς ὤμοσε τῷ Κυρίῳ, ἠύξατο τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

Εἰ εἰσελεύσομαι εἰς σκηνώμα οἴκου μου, εἰ ἀναβήσομαι ἐπὶ κλίνης στρωμνῆς μου.

Εἰ δώσω ὑπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου, καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμόν, καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις μου.

Ἔως οὗ εὗρω τόπον τῷ Κυρίῳ, σκηνώμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

Ἴδου ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Ἐφραθαῖ, εὕρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ δρυμοῦ.

Εἰσελευσόμεθα εἰς τὰ σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσομεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ.

Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ, καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματός σου.

Οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Ἔνεκεν Δαυΐδ τοῦ δούλου σου μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ σου.

Ἦμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

Ἐὰν φυλάξωνται οἱ υἱοὶ σου τὴν διαθήκην μου, καὶ τὰ μαρτύριά μου ταῦτα, ἃ διδάξω αὐτούς, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἕως τοῦ αἰῶνος καθιοῦνται ἐπὶ τοῦ θρόνου σου.

Ἵτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἠρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτοῦ.

Αὕτη ἡ κατάπαυσις μου εἰς αἰῶνα αἰῶνος, ὧδε κατοικήσω, ὅτι ἠρετισάμην αὐτήν.

Τὴν θύραν αὐτῆς εὐλογῶν εὐλογήσω, τοὺς πτωχοὺς αὐτῆς χορτάσω ἄρτων.

Τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἐνδύσω σωτηρίαν, καὶ οἱ ὄσιοι αὐτῆς ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαυΐδ, ἠτοίμασα ἐπὶ λύχον τῷ χριστῷ μου.

Τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἐνδύσω αἰσχύνην, ἐπὶ δὲ αὐτόν ἐξανθήσει τὸ ἅγιάσμα μου.

Ψαλμός ΡΛΒ΄

Ἴδου δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό; Ὡς μύρον ἐπὶ κεφαλῆς τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πώγωνα, τὸν πώγωνα τοῦ Ἀαρών, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὴν ὦαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ.

Ὡς δρόσος Ἀερμών, ἢ καταβαίνουσα ἐπὶ τὰ ὄρη Σιών, ὅτι ἐκεῖ ἐνετείλατο Κύριος τὴν εὐλογίαν, ζῶην ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ψαλμός ΡΛΓ΄

Ἴδου δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου, οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐν ταῖς νυξίν ἐπάρατε τὰς χεῖρας ὑμῶν εἰς τὰ ἅγια, καὶ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Εὐλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλουῖα, ἀλληλουῖα, ἀλληλουῖα· δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλουῖα, ἀλληλουῖα, ἀλληλουῖα· δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλουΐα, ἀλληλουΐα· δόξα σοι ὁ Θεός.

Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον. Κύριε ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μικρὰ Συναπτὴ

Ὁ Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς·

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῆ σῆ χάριτι.

Ὁ Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας μετὰ πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Αναγνώστης· Σοὶ, Κύριε.

Εὐχὴ τοῦ Δ' Ἀντιφώνου

Ὅ τοῖς ἀσιγήτοις ὕμνοις καὶ ἀπαύστοις δοξολογίαις ὑπὸ τῶν ἁγίων δυνάμεων ἀνυμνούμενος, πλήρωσον τὸ στόμα ἡμῶν τῆς αἰνέσεώς σου, τοῦ δοῦναι μεγαλωσύνην τῷ ὀνόματί σου τῷ ἁγίῳ· καὶ δὸς ἡμῖν μερίδα καὶ κληρὸν μετὰ πάντων τῶν φοβουμένων σε ἐν ἀληθείᾳ, καὶ φυλασσόντων τὰς ἐντολάς σου· πρεσβεΐαις τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ

πάντων τῶν ἁγίων σου.

Ὁ Ἱερεὺς·

Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, Θεὸς τοῦ ἐλεεῖν καὶ σῶζειν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ

καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Αναγνώστης·

Ἀμήν.

Κεκραγάρια

Ψαλμός ΡΜ'

Κύριε, ἐκέκραξα, πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου, εἰσάκουσόν μου, Κύριε· Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου· πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου· ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου, Κύριε. Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου· ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἐσπερινή· εἰσάκουσόν μου, Κύριε.

Θυμιάσιμα

Ὁ Διάκονος· Εὐλόγησον, Δέσποτα, τό θυμίαμα.

Ὁ Ἱερεὺς·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Θυμίαμά σοι προσφέρομεν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς ὁσμήν εὐωδίας πνευματικῆς, ὃ προσδεξάμενος εἰς τὸ ὑπερουράνιον σου Θυσιαστήριον, ἀντικατάπεμψον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ παναγίου σου Πνεύματος.

Ὁ Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς, θυμιᾷ.

Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου, καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη μου.

Μὴ ἐκκλίνης τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας, τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις.

Σὺν ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν, καὶ οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

Παιδεύσει με δίκαιος ἐν ἐλέει, καὶ ἐλέγξει με· ἔλαιον δὲ ἀμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου.

Ὅτι ἔτι καὶ ἡ προσευχή μου ἐν ταῖς εὐδοκίαις αὐτῶν· κατεπόθησαν ἐχόμενα πέτρας οἱ κριταὶ αὐτῶν.

Ἀκούσονται τὰ ῥήματά μου ὅτι ἠδύνθησαν· ὥσει πάχος γῆς ἐρράγη ἐπὶ τῆς γῆς, διεσκορπίσθη τὰ ὀστᾶ ἡμῶν παρὰ τὸν ἄδην.

Ὅτι πρὸς σέ, Κύριε, Κύριε, οἱ ὀφθαλμοὶ μου· ἐπὶ σοὶ ἤλπισα, μὴ ἀντανέλης τὴν ψυχὴν μου.

Φύλαξόν με ἀπὸ παγίδος, ἧς συνεστήσαντό μοι, καὶ ἀπὸ σκανδάλων τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρω αὐτοῦ ἁμαρτωλοί, κατὰ μόνας εἰμὶ ἐγώ, ἕως ἂν παρέλθω.

Ψαλμὸς ΡΜΑ´

Φωνῆ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῆ μου πρὸς Κύριον ἐδεήθην. Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου, τὴν θλίψίν μου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπαγγελῶ. Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου, καὶ σὺ ἔγνωσ τὰς τρίβους μου. Ἐν ὁδῷ ταύτῃ, ἧ ἔπορευόμην, ἔκρυσαν παγίδα μοι. Κατενόουν εἰς τὰ δεξιὰ, καὶ ἐπέβλεπον, ὅτι οὐκ ἦν ὁ ἐπιγινώσκων με. Ἀπώλετο φυγὴ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὴν ψυχὴν μου. Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε εἶπα· Σὺ εἶ ἡ ἐλπίς μου, μερίς μου εἶ ἐν γῆ ζώντων. Πρόσχες πρὸς τὴν δέησίν μου, ὅτι ἐταπεινώθην σφόδρα. Ῥῦσαί με ἐκ τῶν καταδικωκόντων με, ὅτι ἐκραταιώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.

Στιχερὰ Προσόμοια

Προσόμοια ἐκ τοῦ Τριοδίου´

Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου, Κύριε.

10 Στίχ.

Ἐμέ ὑπομενοῦσιν δίκαιοι ἕως οὐ ἀνταποδῶς μοι.

9 Στίχ.

Ἐκ θαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε· Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

8 Στίχ.

Γενηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

7 Στίχ.

Ἐὰν ἀνομίας παρατήρησῃ, Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἰλασμός ἐστιν.

6 Στίχ.

Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε, ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου, ἠλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον.

5 Στίχ.

Προσόμοια ἐκ τοῦ Μηναίου´

Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

4 Στίχ.

Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις· καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν

ἀνομιῶν αὐτοῦ.

3 Στίχ.

Ψαλμὸς ΡΙΣΤ´

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔθνη ἐπαινέσατε αὐτὸν, πάντες οἱ λαοί.

2 Στίχ.

Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

1 Στίχ.

Ψαλλομένου τοῦ Δοξαστικοῦ, ἀνοίγονται τὰ Βημόθυρα.

Εὐχὴ τῆς Εἰσόδου

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεύς·

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν

Ο Ἱερεύς ἐπέυχεται·

Ἐσπέρας καὶ πρωτὶ καὶ μεσημβρίας αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, εὐχαριστοῦμεν, καὶ δεόμεθά σου, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, φιλάνθρωπε, Κύριε. Κατεύθυνον τὴν προσευχὴν ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, καὶ μὴ ἐκκλίνης τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους ἢ εἰς λογισμοὺς πονηρίας, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ πάντων τῶν θηρευόντων τὰς ψυχὰς ἡμῶν· ὅτι πρὸς σέ, Κύριε, Κύριε, οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν, καὶ ἐπὶ σοὶ ἠλπίσαμεν, μὴ κατασχύνης ἡμᾶς, ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Δοξαστικὸν

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον

Εἴσοδος

Ο Διάκονος· Εὐλόγησον Δέσποτα, τὴν ἁγίαν εἴσοδον.

Ο Ἱερεύς·

Εὐλογημένη ἡ εἴσοδος τῶν ἁγίων σου, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεύς·

Ἀμήν.

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεύς·

Σοφία, Ὁρθοί.

Ο Ἀναγνώστης χῦμα· Φῶς ἰλαρὸν ἁγίας δόξης, ἀθανάτου Πατρός,

οὐρανό, ἁγίου, μάκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς ἐσπερινόν, ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Θεόν. Ἄξιόν σε ἐν πᾶσι καιροῖς, ὑμνεῖσθαι φωναῖς αἰσαῖς, Υἱὲ Θεοῦ, ζῶν ὁ διδούς· διὸ ὁ κόσμος σε δοξάζει.

Ἀναγνώσματα

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεύς·

Ἐσπέρας.

Προκείμενον καὶ Ἀνάγνωσμα Α΄

Ο Ἀναγνώστης· Προκείμενον, Ἦχος ... Ψαλμὸς ...

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεύς·

Σοφία.

Ο Ἀναγνώστης· Γενέσεως (ἢ Ἐξόδου) ... τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεύς·

Πρόσχωμεν.

Ο Ἀναγνώστης τὴν Α΄ περικοπήν.

Προκείμενον Β΄

Ο Ἀναγνώστης· Προκείμενον, Ἦχος ... Ψαλμὸς ...

Κέλευσον!

Φῶς Χριστοῦ

Ο Ἱερεύς·

Σοφία. Ὁρθοί.

Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι.

Ἀνάγνωσμα Β΄

Ο Ἀναγνώστης· Παροιμιῶν (ἢ Ἰώβ)... τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεύς·

Σοφία. Πρόσχωμεν.

Ο Αναγνώστης τὴν Β΄ περικοπήν.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Β΄ Ἀναγνώσματος, ὁ Ἱερεύς·

Εἰρήνη σοι.

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεύς·

Σοφία.

Κατευθυνθήτω

Θυμιῶν πρὸ τῆς ἁγίας Τραπέζης, ὁ Ἱερεύς·

Κατευθυνθήτω • ἡ προσευχή μου, • ὡς θυμίαμα • ἐνώπιόν σου • ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου, • θυσία ἐσπερινή.

Θυμιῶν εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς ἁγίας Τραπέζης, ὁ Ἱερεύς·

Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου, Κύριε· Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου, πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου ἐν τῷ κεκραγένοι με πρὸς σέ.

Ο Αναγνώστης·

Κατευθυνθήτω • ἡ προσευχή μου, • ὡς θυμίαμα • ἐνώπιόν σου, • ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου, • θυσία ἐσπερινή.

Θυμιῶν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς ἁγίας Τραπέζης, ὁ Ἱερεύς·

Θεοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου, καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη μου.

Ο Αναγνώστης· Κατευθυνθήτω ...

Θυμιῶν εἰς τὸ θόρειον μέρος τῆς ἁγίας Τραπέζης, ὁ Ἱερεύς·

Μὴ ἐκκλίνης τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας, τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις.

Ο Αναγνώστης· Κατευθυνθήτω ...

Θυμιῶν ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας Τραπέζης, ὁ Ἱερεύς·

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ο Αναγνώστης· Κατευθυνθήτω ...

Θυμιῶν ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας Τραπέζης, ὁ Ἱερεύς·

Κατευθυνθήτω • ἡ προσευχή μου, ...

Θυμιῶν τὴν εἰκόνα τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, ὁ Ἱερεύς·

ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ...

Θυμιῶν τὸν λαόν, ὁ Ἀναγνώστης·

ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου, • θυσία ἐσπερινή.

Ἐὰν μὲν εἶναι μνήμη ἑορταζομένου Ἁγίου·

Ὁ Απόστολος

Ο Αναγνώστης· (Προκείμενον).

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς·

Πρόσχωμεν.

Ο Αναγνώστης· (Προκείμενον).

The Deacon, or the Priest:

Wisdom.

Ο Αναγνώστης· Προς ... Ἐπιστολῆς ... τὸ ἀνάγνωσμα.

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς·

Πρόσχωμεν.

The Reader: (Τὴν ὠρισμένην περικοπήν.)

Ο Εὐαγγέλιον

Ο Διάκονος: Εὐλόγησον, δέσποτα, τὸ θυμίαμα.

Ο Ιερεύς:

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νύν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Θυμίαμά σοι προσφέρομεν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς ὁσμήν εὐωδίας πνευματικῆς, ὃ προσδεξάμενος εἰς τὸ ὑπερουράνιον σου Θυσιαστήριον, ἀντικατάπεμψον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ παναγίου σου

Πνεύματος.

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς, θυμιᾷ τὸν Εὐαγγέλιον,

καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐπέύχεται·

Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, φιλάνθρωπε Δέσποτα, τὸ τῆς σῆς θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς, καὶ τοὺς τῆς διανοίας ἡμῶν ὀφθαλμοὺς διάνοιζον εἰς τὴν τῶν εὐαγγελικῶν σου κηρυγμάτων κατανόησιν. Ἐνθες ἡμῖν καὶ τὸν τῶν μακαρίων σου ἐντολῶν φόβον, ἵνα τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας πάσας καταπατήσαντες, πνευματικὴν πολιτείαν μετέλθωμεν, πάντα τὰ πρὸς εὐαρέστησιν τὴν σὴν καὶ φρονοῦντες καὶ πράττοντες. Σὺ γὰρ εἶ ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς:

Σοφία. Ὁρθοῖ. Ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου.

Ο Ιερεύς:

Εἰρήνη πᾶσι.

Ο Αναγνώστης: Καὶ τῷ Πνεύματί σου.

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς:

Ἐκ τοῦ κατὰ *(Ματθαῖον, Μῆρκον, Λοέκαν, Ὑψωάννην)*

ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς:

Πρόσχωμεν.

Ο Αναγνώστης: Δόξα σοί, Κύριε, δόξα σοί.

Καὶ ἀναγινώσκει ὁ Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς, τὸ Εὐαγγέλιον.

Ο Αναγνώστης: Δόξα σοί, Κύριε, δόξα σοί.

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου

Ο Ιερεύς:

Κύριε καὶ δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς.

(Μετάνοια)

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης, χάρισαί μοι τῷ Σῶ δούλῳ. *(Μετάνοια)*

Ναί, Κύριε, βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Μετάνοια)

Μεγάλη Ἐκτενῆς Ἱκεσία

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς:

Εἴπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν, εἴπωμεν.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον. *(γῆ)*

Κύριε παντοκράτορ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον. *(γῆ)*

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου,

ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον. (γδ)

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον. (γδ)

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνός).

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον. (γδ)

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἱερέων, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων καὶ μοναχῶν, καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον. (γδ)

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, ὑγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει (Ἦ τῷ χώρῳ, Ἦ τῷ κώμῃ, ἢ τῇ νήσῳ) ταύτῃ τῆν ὑνοριτῆν κατὰ ὑπιτρόπων τῆς ὁγίας ἐκκλησίας (Ἦ μονῶς) ταύτης.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον. (γδ)

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν μακαρίων καὶ ἀειμνήστων κτιτόρων τῆς ἁγίας ἐκκλησίας (Ἦ μονῶς) ταύτης, καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσαμένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένων, καὶ ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξων.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον. (γδ)

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν καρποφορούντων καὶ καλλιεργούντων ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ πανσέπτῳ ναῷ τούτῳ, κοπιόντων, ψαλλόντων, καὶ ὑπὲρ τοῦ περιεστῶτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχομένου τὸ παρά σοῦ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον. (γδ)

Εὐχή

Ο ἱερέυς, ἐπεύχεται

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν ἐκτενῆ ταύτην ἱκεσίαν πρόσδεξαι παρὰ τῶν σῶν δούλων, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου· καὶ τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ πάντα τὸν λαόν σου, τὸν ἀπεκδεχόμενον τὸ παρά σοῦ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ο ἱερέυς

Ἔτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Δεήσεως ὑπὲρ τῶν Κατηχομένων

Ο Διάκονος, ἢ ὁ ἱερέυς

Ἐὔξασθε οἱ Κατηχούμενοι τῷ Κυρίῳ.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον.

Οἱ πιστοί, ὑπὲρ τῶν Κατηχομένων δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον.

Ἴνα ὁ Κύριος αὐτοὺς ἐλεήσῃ.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον.

Κατηχήσῃ αὐτοὺς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον.

Ἀποκαλύψῃ αὐτοῖς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς δικαιοσύνης.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον.

Ἐνώσῃ αὐτοὺς τῇ Ἁγίᾳ αὐτοῦ Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον.

Σῶσον, ἐλέησον, ἀντιλαβοῦ, καὶ διαφύλαξον αὐτούς, ὁ Θεός, τῇ σῇ

χάρτι.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, έλεησον.

Οι Κατηχούμενοι τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνατε.

Ο Αναγνώστης: Σοὶ, Κύριε.

Εὐχή τῶν Κατηχουμένων

Ο Ιερεύς ἐπεύχεται:

Ο Θεός, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κτίστης καὶ δημιουργὸς τῶν ἀπάντων, ὁ πάντας θέλων σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ἐπίβλεψον ἐπὶ τοὺς δούλους σου τοὺς Κατηχουμένους, καὶ λύτρωσαι αὐτοὺς τῆς παλαιᾶς πλάνης καὶ τῆς μεθοδείας τοῦ ἀντικειμένου· καὶ προσκάλεσαι αὐτοὺς εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, φωτίζων αὐτῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, καὶ συγκαταριθμῶν αὐτοὺς τῇ λογικῇ σου ποιμνῇ, ἐφ' ἣν τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον ἐπικέκληται.

Σφραγίζων σταυροειδῶς δι' τοῦ Εὐαγγελίου τὸ Εἰλητόν,

ὁ Ἱερεύς:

Ἴνα καὶ αὐτοὶ σὺν ἡμῖν δοξάζωσι τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο Αναγνώστης: Ἀμήν.

Μέχρι τῆς Τρίτης τῆς Δ' Ἑβδομάδος

Τῆς Κατηχουμένου

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς:

Ἦσοι Κατηχούμενοι, προέλθετε. Οἱ Κατηχούμενοι, προέλθετε. Ἦσοι Κατηχούμενοι, προέλθετε· μὴ τις τῶν Κατηχουμένων. Ἦσοι πιστοί, ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, έλεησον.

«Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον ...», σελ. 102.

Ἀπὸ δὲ τῆς Μέχρι τῆς Τετάρτης τῆς Δ' Ἑβδομάδος

Συναπτή τῶν πρὸς τὸ Ἅγιον Φῶτισμα Εὐτρεπιζόμενων

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς:

Ἦσοι Κατηχούμενοι, προέλθετε. Οἱ Κατηχούμενοι, προέλθετε. Ἦσοι πρὸς τὸ Φῶτισμα, προέλθετε. Εὐξασθε οἱ πρὸς τὸ Φῶτισμα. Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, έλεησον.

Οἱ πιστοί, ὑπὲρ τῶν πρὸς τὸ ἅγιον φῶτισμα εὐτρεπιζόμενων ἀδελφῶν, καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, έλεησον.

Ἦπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν στηρίξη αὐτοὺς καὶ ἐνδυναμώση, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, έλεησον.

Φωτίση αὐτοὺς φωτισμῶ γνώσεως καὶ εὐσεβείας, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, έλεησον.

Καταξίωση αὐτοὺς ἐν καιρῷ εὐθέτῳ τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας, τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ τοῦ ἐνδύματος τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, έλεησον.

Ἄναγεννήση αὐτοὺς δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, έλεησον.

Χαρίσηται αὐτοῖς τὴν τελειότητα τῆς πίστεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν

Ο Αναγνώστης: Κύριε, έλεησον.

Συγκαταριθμηση αούτους τῆ ἀγία αούτου καὶ ἐκλεκτῆ ποίμνη, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον.

Σῶσον, ἐλέησον, ἀντιλαβοῦ, καὶ διαφύλαξον αούτους, ὁ Θεός, τῆ σῆ χάριτι.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον.

Οἱ πρὸς τό φῶτισμα, τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνατε.

Ο Αναγνώστης: Σοὶ, Κύριε.

Εὐχή τῶν πρὸς τὸ Ἅγιον Φῶτισμα Εὐτρεπιζόμενων

Ο Ιερεύς ἐπεύχεται:

Ἐπίφανον, Δέσποτα, τό πρόσωπον σου ἐπὶ τούς πρὸς τό ἅγιον φῶτισμα εὐτρεπιζομένους καὶ ἐπιποθοῦντας τόν τῆς ἀμαρτίας μολυσμόν ἀποτινάξασθαι· καταύγασον αούτων τήν διάνοιαν· βεβαίωσον αούτους ἐν τῆ πίστει· στήριξον ἐν ἐλπίδι, τελείωσον ἐν ἀγάπῃ· μέλη τίμια τοῦ Χριστοῦ ἀνάδειξον, τοῦ δόντος ἑαυτόν ἀντίλυτρον ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο Ιερεύς:

Ἵτι σύ εἶ ὁ φῶτισμός ἡμῶν καὶ σοὶ τήν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ο Αναγνώστης: Ἀμήν.

Τῆς Κατηχομένου

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς:

Ἵσοι πρὸς τό φῶτισμα, προέλθετε. Οἱ πρὸς τό φῶτισμα, προέλθετε. Ἵσοι Κατηχομένοι, προέλθετε· μὴ τις τῶν Κατηχομένων. Ἵσοι πιστοὶ, ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Ιερεύς ἐξαπλοῖ ἐπὶ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς τὸ Εἰλητό.

Α' Συναπτὴ τῶν Πιστῶν

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς:

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῆ σῆ χάριτι.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον.

Σοφία.

Εὐχή Α' τῶν Πιστῶν

Ο Ιερεύς ἐπεύχεται:

Ὁ Θεός, ὁ μέγας καὶ αἰνετός, ὁ τῷ ζωοποιῷ τοῦ Χριστοῦ σου θανάτῳ, εἰς ἀφθαρσίαν ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς μεταστήσας, σὺ πάσας ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις τῆς ἐμπαθοῦς νεκρώσεως ἐλευθέρωσον, ἀγαθὸν ταύταις ἡγεμόνα τὸν ἔνδοθεν λογισμόν ἐπιστήσας· καὶ ὀφθαλμὸς μὲν ἀπέστω παντὸς πονηροῦ βλέμματος, ἀκοὴ δὲ λόγοις ἀργοῖς ἀνεπίβατος, ἢ δὲ γλῶττα καθαρῶς ῥημάτων ἀπρεπῶν. Ἵγνισον ἡμῶν τὰ χεῖλη, τὰ αἰνοῦντά σε, Κύριε· τὰς χεῖρας ἡμῶν ποίησον, τῶν μὲν φαύλων ἀπέχεσθαι πράξεων, ἐνεργεῖν δὲ μόνα τὰ σοὶ εὐάρεστα· πάντα ἡμῶν τὰ μέλη, καὶ τήν διάνοιαν, τῆ σῆ κατασφαλιζόμενος χάριτι.

Ο Ιερεύς:

Ἵτι πρέπει σοὶ πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ο Αναγνώστης: Ἀμήν.

Β' Συναπτὴ τῶν Πιστῶν

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς:

Ἵτι καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῆ σῆ χάριτι.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Σοφία.

Εὐχή Β' τῶν Πιστῶν

Ο Ιερεύς, ἐπεύχεται·

Δέσποτα ἄγιε, υπεράγαθε, δυσωποῦμέν σε, τὸν ἐν ἐλέει πλούσιον, ἕλεων γενέσθαι ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, καὶ ἀξιους ἡμᾶς ποιῆσαι τῆς ὑποδοχῆς τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης. Ἴδου γὰρ τὸ ἄχραντον αὐτοῦ Σῶμα, καὶ τὸ ζωοποιὸν Αἷμα, κατὰ τὴν παροῦσαν ὥραν εἰσπορευόμενα, τῆ μυστικῇ ταύτῃ προτίθεσθαι μέλλει τραπέζῃ, ὑπὸ πλήθους στρατιᾶς οὐρανοῦ ἀοράτως δορυφορούμενα, ὧν τὴν μετάληψιν ἀκατάκριτον ἡμῖν δώρησαι· ἵνα, δι' αὐτῶν τὸ τῆς διανοίας ὄμμα καταυγαζόμενοι, υἱοὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας γενώμεθα.

Ο Ιερεύς·

Κατὰ τὴν δωρεάν τοῦ Χριστοῦ σου, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο Αναγνώστης· Ἀμήν.

Χερουβικόν

Ἦχος πλ. β'

Ο Αναγνώστης· Νῦν αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σὺν ἡμῖν ἀοράτως λατρεύουσιν. Ἴδου γὰρ εἰσπορεύεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης, ...

Ο Ιερεύς ἐπεύχεται (τρισῶς)·

Νῦν αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σὺν ἡμῖν ἀοράτως λατρεύουσιν· ἰδοὺ γὰρ εἰσπορεύεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης. (γῃ)

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεύς·

Ἴδου θυσία μυστικὴ, τετελειωμένη, δορυφορεῖται. Πίστει καὶ πόθῳ προσέλθωμεν, ἵνα μέτοχοι ζωῆς αἰωνίου γενώμεθα. Ἀλληλούϊα. (γῃ)

Ψαλμός Ν'

Ο Ιερεύς·

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ. Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ. Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν. **Ε**λέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ

πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός. Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἀδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ραντιεῖς με ὑσώπω, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ρῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν- ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός

οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Εἴσοδος

Γίνεται ἡ εἴσοδος ἐν ἀπολύτῳ σιγῇ, τοῦ Ἱερέως φέροντος τὸν Ἄερα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ κρατῶν τὰ Ἅγια. Διότι τὰ Δῶρα εἶναι προηγιασμένα, ὁ λαὸς γονατίζει εὐλαβῶς, ἐγείρεται δὲ ὅταν ἐναποτίθενται ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης.

Ὁ Ἱερεύς·

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Καὶ ἀσπασάμενος τὰ Ἅγια·

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὁ δὲ ὁ Ἀναγῶστης ἐξακολουθεῖ τὸ διακοπὲν ἄσμα·

Ἰδοὺ θυσία μουσικὴ, τετελειωμένη, δορυφορεῖται. Πίστει καὶ πόθῳ προσέλθωμεν, ἵνα μέτοχοι ζωῆς αἰωνίου γενώμεθα. Ἀλληλούϊα.

Πληρωτικά

Κλείεται ἡ Ωραία Πύλη.

Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινὴν δέησιν ἡμῶν τῷ Κυρίῳ.

Ἐπεὶ τῶν προτεθέντων, καὶ προαγιασθέντων τιμίων Δώρων, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ

χάρτι.

Τὴν ἡμέραν πᾶσαν, τελείαν, ἁγίαν, εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον, παρὰ τοῦ Κυρίου, αἰτησώμεθα.

Ἄγγελον εἰρήνης, πιστὸν ὁδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Συγγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά, καὶ καλὴν ἀπολογία τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ αἰτησώμεθα.

Τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αἰτησάμενοι, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Εὐχὴ τῆς Προσκομιδῆς

Ὁ Ἱερεὺς, ἐπεύχεται·

Ὁ τῶν ἀρρήτων καὶ ἀθεάτων μυστηρίων Θεός, παρ' ᾧ οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως, οἱ ἀπόκρυφοι· ὁ τὴν διακονίαν τῆς λειτουργίας ταύτης ἀποκαλύψας ἡμῖν καὶ θέμενος ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς διὰ τὴν πολλὴν σου φιλανθρωπίαν, εἰς τὸ προσφέρειν σοι δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων· αὐτός, ἄορατε βασιλεῦ, ὁ ποιῶν μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξαισία, ὣν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ἔπιδε ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἀναξίους δούλους σου, τοὺς τῷ ἁγίῳ τούτῳ θυσιαστηρίῳ, ὡς τῷ Χερουβικῷ σου παρισταμένους θρόνῳ, ἐφ' ᾧ ὁ μονογενὴς σου Υἱὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν, διὰ τῶν προκειμένων φρικτῶν ἐπαναπαύεται

Μυστηρίων· και πάσης ἡμᾶς και τὸν πιστόν σου λαὸν ἐλευθερώσας ἀκαθαρσίας, ἀγίασον πάντων ἡμῶν τὰς ψυχὰς και τὰ σώματα, ἀγιασμῶ ἀναφαιρέτω· ἵνα, ἐν καθαρῷ συνειδότη, ἀνεπαισχύντω προσώπῳ, και πεφωτισμένη καρδίᾳ, τῶν θείων τούτων μεταλαμβάνοντες ἀγιασμάτων, και ὑπ' αὐτῶν ζωοποιούμενοι, ἐνωθῶμεν αὐτῷ τῷ Χριστῷ σου, τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ εἰπόντι· ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα, και πίνων μου τὸ Αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, κἀγὼ ἐν αὐτῷ· ὅπως ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν και ἐμπεριπατοῦντος τοῦ Λόγου σου, Κύριε, γενώμεθα ναὸς τοῦ παναγίου και προσκυνητοῦ σου Πνεύματος, λευκωμένοι πάσης διαβολικῆς μεθοδείας, ἐν πράξει, ἢ λόγῳ, ἢ κατὰ δάνοιαν ἐνεργουμένης· και τύχῳμεν τῶν ἐπηγγελμένων ἡμῖν ἀγαθῶν, σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις σου, τοῖς ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστήσασιν.

Ἡ Κυριακὴ Προσευχὴ

Ὁ Ἱερεὺς·

Και καταξίωσον ἡμᾶς, Δέσποτα, μετὰ παρρησίας, ἀκατακρίτως, τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαι σὲ, τὸν ἐπουράνιον Θεὸν, Πατέρα, και λέγειν·

Ὁ Λαός·

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, και ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Και ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς και ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Και μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὁ Ἱερεὺς·

Ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία και ἡ δύναμις και ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν και ἀεὶ και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ Αναγνώστης· Ἀμήν.

Ὁ Ἱερεὺς·

Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ Αναγνώστης· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ὁ Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς·

Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Ὁ Αναγνώστης· Σοί, Κύριε.

Ὁ Ἱερεὺς, ἐπέυχεται·

Ὁ Θεός, ὁ μόνος ἀγαθὸς και εὐσπλαγχνος, ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν, και τὰ ταπεινὰ ἐφορῶν, ἐπίδε εὐσπλαγχνῶ ὄμματι ἐπὶ πάντα τὸν λαόν σου, και φύλαξον αὐτόν· και ἀξίωσον πάντας ἡμᾶς, ἀκατακρίτως μετασχεῖν τῶν ζωοποιῶν σου τούτων Μυστηρίων· Σοὶ γὰρ τὰς ἑαυτῶν ὑπεκλίναμεν κεφαλὰς, ἀπεκδεχόμενοι τὸ παρὰ σοῦ πλοῦσιον ἔλεος.

Ὁ Ἱερεὺς·

Χάριτι και οἰκτιρμοῖς και φιλανθρωπία τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ και ἀγαθῷ και ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν και ἀεὶ και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ Αναγνώστης· Ἀμήν.

Ὁ Ἱερεὺς·

Πρόσχες, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου σου, και ἀπὸ θρόνου δόξης τῆς βασιλείας σου, και ἐλθέ εἰς τὸ ἀγίασαι ἡμᾶς, ὁ ἄνω τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος, και ὧδε ἡμῖν ἀοράτως συνῶν· και καταξίωσον τῇ κραταιᾷ σου χειρὶ, μεταδοῦναι ἡμῖν τοῦ ἀχράντου Σώματός σου, και τοῦ τιμίου Αἵματος, και δι' ἡμῶν παντὶ τῷ λαῷ.

Ὁ Ἱερεὺς, προσκυνεῖ τρίς·

Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ, και ἐλέησόν με. (γδ)

Ὁ Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς·

Πρόσχωμεν.

Ὁ Ἱερεὺς·

Τὰ προηγιασμένα Ἅγια τοῖς ἀγίοις.

Ο Αναγῶστης·

Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός,
εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.

Κοινωνικόν

Ο Αναγῶστης·

Γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρηστός ὁ Κύριος, Ἀλληλούϊα.

Τὸ Κλάσμα

Ο Διάκονος· Μέλισσον, δέσποτα, τὸν ἅγιον Ἄρτον.

Ο Ιερεῦς·

Μελίζεται καὶ διαμερίζεται ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ μελιζόμενος, καὶ μὴ
διαιρούμενος· ὁ πάντοτε ἐσθιόμενος, καὶ μηδέποτε δαπανώμενος,
ἀλλὰ τοὺς μετέχοντας ἀγιάζων.

Ο Διάκονος· Πλήρωσον, δέσποτα, τὸ ἅγιον Ποτήριον.

Ο Ιερεῦς·

Πλήρωμα Πνεύματος Ἁγίου.

Ο Διάκονος· Ἀμήν. Εὐλόγησον, δέσποτα, τὸ Ζέον.

Ο Ιερεῦς·

Εὐλογημένη ἡ ζέσις τῶν ἁγίων σου, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο Διάκονος ἐγγέει τὸ Ζέον ἐν τῷ ἁγίῳ Ποτηρίῳ,

καὶ ὁ Ἱερεῦς·

Ζέσις Πνεύματος ἁγίου.

Ο Διάκονος· Ἀμήν.

Εὐχὰς τῆς Θείας Μεταλήψεως

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεῦς·

Πιστεύω Κύριε, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι σὺ εἶ ἀληθῶς ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ
Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἀμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν
πρῶτός εἰμι ἐγώ. Ἔτι πιστεύω, ὅτι τοῦτο αὐτὸ ἐστὶ τὸ ἄχραντον Σῶμά
σου, καὶ τοῦτο αὐτὸ ἐστὶ τὸ τίμιον Αἷμά σου. Δέομαι οὖν σου· ἐλέησον
με καὶ συγχώρησόν μοι τὰ παραπτώματά μου, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ
ἀκούσια, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν ἔργῳ, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ· καὶ ἀξίωσον
με ἀκατακρίτως μετασχεῖν τῶν ἀχράντων σου Μυστηρίων, εἰς ἄφεισιν
ἀμαρτιῶν, καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ἰδοὺ, βαδίζω πρὸς θεϊὰν Κοινωνίαν· Πλαστουργε, μὴ φλέξης με τῇ
μετουσίᾳ· Πῦρ γὰρ ὑπάρχεις τοὺς ἀναξίους φλέγον. Ἄλλ' οὖν κάθαρσον
ἐκ πάσης με κηλίδος.

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον, Υἱὲ Θεοῦ κοινωνόν με
παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ μυστήριον εἴπω· οὐ φίλημά
σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ὡς ὁ ληστής ὁμολογῶ σοι·
Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Θεουργὸν Αἷμα φρίξον, ἄνθρωπε, βλέπων· Ἄνθραξ γὰρ ἐστὶ τοὺς
ἀναξίους φλέγων·

Θεοῦ τὸ Σῶμα καὶ θεοῦ με, καὶ τρέφει· Θεοῦ τὸ πνεῦμα, τὸν δὲ νοῦν
τρέφει ξένως.

Ἔθελξας πόθῳ με Χριστέ, καὶ ἠλλοίωσας τῷ θείῳ σου ἔρωτι· ἀλλὰ
κατάφλεξον πυρὶ ἀὕλῳ τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν σοὶ
τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τὰς δύο σκιρτῶν μεγαλύνω, Ἀγαθέ, παρουσίας
σου.

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; Ἐὰν
γὰρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει ὅτι οὐκ
ἐστὶ τοῦ γάμου, καὶ δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων· καθάρισον,
Κύριε, τὸν ρύπον τῆς ψυχῆς μου, καὶ σῶσόν με ὡς φιλάνθρωπος.

Δέσποτα φιλάνθρωπε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, μὴ εἰς κριμά μοι γένοιτο τὰ Ἅγια ταῦτα, διὰ τὸ ἀνάξιον εἶναι με, ἀλλ' εἰς κάθαρσιν καὶ ἁγιασμόν ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ εἰς ἀρραβῶνα τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ βασιλείας. Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθὸν ἐστὶ, τίθεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου.

Ὁ Ἱερεὺς·

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον, Υἱὲ Θεοῦ κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ μυστήριον εἶπω· οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ὡς ὁ ληστής ὁμολογῶ σοι· Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου· Μνήσθητί μου Δέσποτα, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου· Μνήσθητί μου Ἅγιε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ὁ Διάκονος· Ἱεροῖς, προσέλθετε.

Μετάληψης τῶν Ἱερῶν

Οἱ Ἱερουργοῦντες·

Ἀδελφέ(οί), καὶ συλλειτουργέ(οί), συγχώρησόν(ρῆσατε) μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.

Οἱ Ἱερατεία·

Τῆς ἱερωσύνης σου μνησθεῖν Κύριος ὁ Θεός, ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ πάντοτε· νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Ἱερεὺς προσκυνεῖ τρίς·

Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ ἐλέησόν με. (γῆ)

Ἰδοὺ προσέρχομαι Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ὁ Ἱερεὺς·

Μεταδίδοταί μοι (τῇ δεξιῇ) τῷ ἀναξίῳ Πρεσβυτέρῳ, τὸ τίμιον καὶ πανάγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν μου ἁμαρτιῶν, καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ἔτι μεταδίδοταί μοι (τῇ δεξιῇ) τῷ ἀναξίῳ Πρεσβυτέρῳ, τὸ τίμιον καὶ

πανάγιον Αἷμα τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν μου ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Τοῦτο ἤψατο τῶν χειλέων μου, καὶ ἀφελεῖ Κύριος πάσας τὰς ἀνομίας μου καὶ τὰς ἁμαρτίας μου περικαθαριεῖ.

Μετάληψης τῶν Διακόνων

Ὁ νεώτερος τῶν Ἱερῶν·

Διάκονε, πρόσελθε.

Ὁ Διάκονος·

Ἰδοὺ προσέρχομαι Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν. Μετάδος μοι, Δέσποτα (τῇ δεξιῇ) τῷ ἀναξίῳ Διακόνῳ, τὸ τίμιον

καὶ πανάγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν μου ἁμαρτιῶν, καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ὁ νεώτερος τῶν Ἱερῶν·

Μεταδίδοταί σοι (τῇ δεξιῇ) τῷ εὐλαβεστάτῳ Διακόνῳ, τὸ τίμιον καὶ πανάγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν σου ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ὁ Διάκονος· Ἀμήν.

Ὁ νεώτερος τῶν Ἱερῶν·

Διάκονε, ἔτι πρόσελθε.

Ὁ Διάκονος·

Μετάδος μοι, Δέσποτα, (τῇ δεξιῇ) τῷ ἀναξίῳ Διακόνῳ, τὸ τίμιον καὶ πανάγιον Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν μου ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ὁ νεώτερος τῶν Ἱερῶν·

Μεταδίδοταί σοι (τῇ δεξιῇ) τῷ εὐλαβεστάτῳ Διακόνῳ, τὸ τίμιον καὶ πανάγιον Αἷμα τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ

Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν σου ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ο Διάκονος· Ἀμήν.

Ὁ νεώτερος τῶν Ἱερέων·

Τοῦτο ἦψατο τῶν χειλέων σου καὶ ἀφελεῖ Κύριε πάσας τὰς ἀνομίας σου, καὶ τὰς ἁμαρτίας σου περικαθαριεῖ.

Ο Διάκονος· Ἀμήν.

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεύς,

ἐμβάλλει τὰ τμήματα εἰς τὸ ἅγιον Ποτήριον·

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Μετάληψης τῶν Πιστῶν

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεύς·

Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε.

Ο Αναγῶστης· Ἀμήν. Εὐλογημένος ὁ Ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν.

Ο Ἱερεύς ἢ ὁ Διάκονος·

Μεταλαμβάνει ὁ *δοέλος / ἡ δοῦλη* τοῦ Θεοῦ (*δεῖνα*) τῆς Σώμα κατὰ Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ο Ἱερεὺς·

Σῶσον, ὁ Θεὸς, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Ἀντὶ τοῦ «Εἶδομεν τὸ φῶς ...», ὁ Αναγνώστης·

Εὐλογῆσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ διὰ παντός ἢ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν τῷ στόματί μου· ἄρτον οὐράνιον, καὶ ποτήριον ζωῆς γεύσαθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος· Ἀλληλούϊα· Ἀλληλούϊα· Ἀλληλούϊα.

Εἶτα·

Ἦψωσον, Δέσποτα.

Ο Ἱερεὺς·

Ἦψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἢ δόξα σου. (*γῶ*)

Ο Ἱερεύς·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ... πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο Αναγῶστης· Ἀμήν.

Ο Αναγῶστης· Ἀμήν. Πληρωθήτω τὸ στόμα ἡμῶν αἰνέσεως Κύριε, ὅπως ἀνυμνήσωμεν τὴν δόξαν σου, ὅτι ἠξίωσας ἡμᾶς τῶν ἁγίων σου μετασχεῖν μυστηρίων· τήρησον ἡμᾶς ἐν τῷ σῶ ἁγιασμῷ, ὅλην τὴν ἡμέραν μελετῶντας τὴν δικαιοσύνην σου. Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα.

Ἐκτενῆς

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς·

Ὅρθοί· Μεταλαβόντες τῶν θείων, ἁγίων, ἀχράντων, ἀθανάτων, ἐπουρανίων καὶ ζωοποιῶν, φρικτῶν τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων, ἀξίως, εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῆ Σῆ χάριτι.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Τὴν ἡμέραν πᾶσαν, τελείαν, ἁγίαν, εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον αἰτησάμενοι, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ο Αναγνώστης· Σοὶ, Κύριε.

Εὐχαριστήριον Εὐχῆ

Ο Ἱερεὺς·

Εὐχαριστοῦμέν σοι τῷ Σωτῆρι τῶν ὄλων Θεῷ, ἐπὶ πᾶσιν, οἷς παρέσχου ἡμῖν ἀγαθοῖς, καὶ ἐπὶ τῇ μεταλήψει τοῦ ἁγίου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ σου· καὶ δεόμεθά σου, Δέσποτα Φιλάνθρωπε· Φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερυγῶν σου· καὶ δὸς ἡμῖν μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς, ἐπαξίως μετέχειν τῶν ἁγιασμάτων σου, εἰς φωτισμὸν ψυχῆς καὶ σώματος, εἰς βασιλείας οὐρανῶν κληρονομίαν.

Ο Ἱερεὺς·

Ἵτι σὺ εἶ ὁ ἁγιασμὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο Αναγῶστης· Ἀμήν.

Εὐχῆ Ὁπισθάμβωνος

Ο Ἱερεὺς·

Ἐν εἰρήνῃ προέλθωμεν.

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς·

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ο Ἱερεὺς·

Δέσποτα Παντοκράτορ, ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας· ὁ διὰ τὴν ἄφατόν σου πρόνοιαν καὶ πολλὴν ἀγαθότητα ἀγαγὼν ἡμᾶς εἰς τὰς πανσέπτους ἡμέρας ταύτας, πρὸς καθαρισμὸν ψυχῶν καὶ σωμάτων, πρὸς ἐγκράτειαν παθῶν, πρὸς ἐλπίδα ἀναστάσεως· ὁ διὰ τεσσαράκοντα ἡμερῶν πλάκας χειρίσας τὰ θεοχάρακτα γράμματα τῷ θεράποντί σου Μωσεῖ, παράσχου καὶ ἡμῖν, Ἀγαθέ, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνίασθαι, τὸν δρόμον τῆς νηστείας ἐκτελέσαι, τὴν πίστιν

ἀδιαίρετον τηρῆσαι, τὰς κεφαλὰς τῶν ἀοράτων δρακόντων συνθλάσαι, νικητὰς τε τῆς ἁμαρτίας ἀναφανῆναι, καὶ ἀκατακρίτως φθάσαι προσκυνῆσαι καὶ τὴν ἁγίαν ἀνάστασιν.

Ἵτι ἠυλόγηται καὶ δεδόξασται τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο Αναγῶστης· Ἀμήν. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ο Αναγῶστης· Ἀμήν.

Εὐχῆ ἐν τῷ Συστεῖλαι τὰ Ἅγια

Ο Ἱερεὺς·

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἀγαγὼν ἡμᾶς εἰς τὰς πανσέπτους ἡμέρας ταύτας, καὶ κοινωνοὺς ἡμᾶς ποιήσας τῶν φρικτῶν σου Μυστηρίων, σύναψον τῇ λογικῇ σου ποιίμνῃ, καὶ κληρονόμους ἀνάδειξον τῆς βασιλείας σου, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόλυσις

Ο Διάκονος, ἢ ὁ Ἱερεὺς·

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Αναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον.

Ο Ἱερεὺς·

Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος αὐτοῦ ἔλθοι ἐφ' ὑμᾶς, τῇ αὐτοῦ θείᾳ χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο Αναγῶστης· Ἀμήν.

Ο Ἱερεὺς·

Δόξα σοὶ ὁ Θεός, δόξα σοί.

Χριστός ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμώμου ἁγίας αὐτοῦ Μητρός· δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων ἁσωμάτων· ἰκεσίαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου, προφήτου, Προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων· τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Χρυσσοστόμου οὗ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐπιτελέσομεν· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων Μαρτύρων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν· *(τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ)*· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατόρων, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· *(τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας)* οὐ καὶ τῶν μνήμην ὑπιτελοῦμεν, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φυλάνθρωπος.

Ὁ Ἱερεὺς διανέμει τὸ Ἀντίδωρον.

Ψαλμὸς ΛΓ΄

Ὁ Αναγνώστης·

Εὐλογῆσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ, διὰ παντός ἢ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν τῷ στόματί μου. Ἐν τῷ Κυρίῳ ἐπαινεθήσεται ἡ ψυχὴ μου· ἀκουσάτωσαν πραεῖς καὶ εὐφρανθήτωσαν. Μεγαλύνετε τὸν Κύριον σὺν ἐμοί, καὶ ὑψώσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ αὐτό. Ἐξεζήτησα τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων μου ἐρρύσατό με. Προσέλθετε πρὸς αὐτόν καὶ φωτίσθητε, καὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ καταισχυθῆ. Οὗτος ὁ πτωχὸς ἐκέκραξε, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτοῦ καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ ἔσωσεν αὐτόν. Παρεμβαλεῖ ἄγγελος Κυρίου κύκλω τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ ῥύσεται αὐτούς. Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος· μακάριος ἀνὴρ, ὃς ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν. Φοβήθητε τὸν Κύριον πάντες οἱ ἅγιοι αὐτοῦ· ὅτι οὐκ ἔστιν ὑστέρημα τοῖς φοβουμένοις αὐτόν. Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν· οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ. Δεῦτε, τέκνα, ἀκούσατέ μου· φόβον Κυρίου διδάξω ὑμᾶς. Τίς ἐστιν ἄνθρωπος ὁ θέλων, ζωὴν ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθάς; Παῦσον τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ κακοῦ καὶ χεῖλ σου τοῦ μὴ λαλῆσαι

δόλον. Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγαθόν· ζήτησον εἰρήνην καὶ δίωξον αὐτήν. Ὄφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους, καὶ ὅλα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν. Πρόσωπον δὲ Κυρίου ἐπὶ ποιοῦντας κακά, τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν. Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν, καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν ἐρρύσατο αὐτούς. Ἐγγὺς Κύριος τοῖς συντετριμμένοις τὴν καρδίαν, καὶ τοὺς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σώσει. Πολλὰ αἰ θλίψεις τῶν δικαίων, καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ῥύσεται αὐτούς ὁ Κύριος. Φυλάσσει Κύριος πάντα τὰ ὅσα αὐτῶν· ἐν ἐξ αὐτῶν οὐ συντριβήσεται. Θάνατος ἁμαρτωλῶν πονηρός, καὶ οἱ μισοῦντες τὸν δίκαιον πλημμελήσουσι. Λυτρώσεται Κύριος ψυχὰς δούλων αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ πλημμελήσουσι πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπ' αὐτόν.

Ψαλμὸς ΡΜΔ΄

Ἵψώσω σε, ὁ Θεός μου ὁ βασιλεὺς μου καὶ εὐλογῆσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Καθ' ἑκάστην ἡμέραν εὐλογῆσω σε καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα, καὶ τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ οὐκ ἔστι πέρας. Γενεὰ καὶ γενεὰ ἐπαινέσει τὰ ἔργα σου, καὶ τὴν δυνάμιν σου ἀπαγγελοῦσι. Τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης τῆς ἀγιωσύνης σου λαλήσουσι, καὶ τὰ θαυμάσιά σου διηγήσονται. Καὶ τὴν δύνάμιν τῶν φοβερῶν σου ἐροῦσι, καὶ τὴν μεγαλωσύνην σου διηγήσονται. Μνήμην τοῦ πλήθους τῆς χρηστότητός σου ἐξερεῦξονται, καὶ τῆ δικαιοσύνη σου ἀγαλλιάσονται. Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος. Χρηστὸς ὁ Κύριος τοῖς σύμπασι, καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι, Κύριε, πάντα τὰ ἔργα σου, καὶ οἱ ὄσιοί σου εὐλογησάτωσάν σε. Δόξαν τῆς βασιλείας σου ἐροῦσι, καὶ τὴν δυναστείαν σου λαλήσουσι. Τοῦ γνωρίσαι τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν δόξαν τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς βασιλείας σου. Ἡ βασιλεία σου βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Πιστὸς Κύριος ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις αὐτοῦ, καὶ ὁσῖος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Ὑποστηρίζει Κύριος πάντας τοὺς καταπίπτοντας καὶ ἀνορθοῖ πάντας τοὺς κατερραγμένους. Οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων εἰς σέ

ἐλπίζουσι, καὶ σὺ δίδεις τὴν τροφήν αὐτῶν ἐν εὐκαιρίᾳ. Ἀνοίγεις σὺ τὴν χεῖρά σου καὶ ἐμπιπλᾷς πᾶν ζῶον εὐδοκίας. Δίκαιος Κύριος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, καὶ ὅσιος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Ἐγγὺς Κύριος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν, πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν ἐν ἀληθείᾳ. Θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν ποιήσει, καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούσεται, καὶ σώσει αὐτούς. Φυλάσσει Κύριος πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν, καὶ πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐξολοθρεύσει. Αἶνεσιν Κυρίου λαλήσει τὸ στόμα μου· καὶ εὐλογεῖτω πᾶσα σὰρξ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς·

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὁ Αναγῶστης· Ἀμήν.

Додатак II

THE OLD TESTAMENT READINGS

WEEK 1

THE OLD TESTAMENT READINGS

The First Reading

Deacon: The evening prokeimenon.

Reader: Thou, O Lord, shall keep us and preserve us from this generation for evermore. Help us, O Lord, for there is no longer any that are godly, for the faithful have vanished from among the sons of men.

Deacon: Wisdom!

Reader: The Reading is from Genesis (1:24-2:3).

Deacon: Let us attend!

Reader:

And God said, "Let the earth bring forth living creatures according to their kinds: cattle and creeping things and beasts of the earth according to their kinds." And it was so. And God made the beasts of the earth according to their kinds and the cattle according to their kinds, and everything that creeps upon the ground according to its kind. And God saw that it was good. Then God said, "Let Us make man in Our image, after Our likeness; and let them have dominion over the fish of the sea, and over the birds of the air, and over the cattle, and over all the earth, and over every creeping thing that creeps upon the earth." So God created man in His Own image, in the image of God He created him; male and female He created them. And God blessed them, and God said to them, "Be fruitful and multiply, and fill the earth and subdue it; and have dominion over the fish of the sea and over the birds of the air and over every living thing that moves upon the earth." And God said, "Behold, I have given you every plant yielding seed which is upon the face of all the earth, and every tree with seed in its fruit; you shall have them for food. And to every beast of the earth, and to every bird of the air, and to everything that creeps on the earth, everything that has the breath

of life, I have given every green plant for food.” And it was so. And God saw everything that He had made, and behold, it was very good. And there was evening and there was morning, a sixth day. Thus the heavens and the earth were finished, and all the host of them. And on the seventh day God finished His work which He had done, and He rested on the seventh day from all His work which He had done. So God blessed the seventh day and hallowed it, because on it God rested from all His work which He had done in creation.

The Second Reading

Deacon: Let us attend!

Reader: Look upon me, hear me, O Lord my God. How long, O Lord? Wilt Thou forget me forever? How long wilt Thou hide Thy face from me?

Reader: Command. (all kneel)

Priest: Wisdom! Attend! The Light of Christ...illuminates all!

Deacon: Wisdom!

Reader: The Reading is from Proverbs (2:1-22).

Deacon: Let us attend!

Reader:

My son, if you receive my words and treasure up my commandments with you, making your ear attentive to wisdom and inclining your heart to understanding; yes, if you cry out for insight and raise your voice for understanding, if you seek it like silver and search for it as for hidden treasures; then you will understand the fear of the Lord and find the knowledge of God. For the Lord gives wisdom; from His mouth come knowledge and understanding; He stores up sound wisdom for the upright; He is a shield to those who walk in integrity, guarding the paths of justice and preserving the way of His saints. Then you will understand

righteousness and justice and equity, every good path; for wisdom will come into your heart, and knowledge will be pleasant to your soul; discretion will watch over you; understanding will guard you; delivering you from the way of evil, from men of perverted speech, who forsake the paths of uprightness to walk in the ways of darkness, who rejoice in doing evil and delight in the perverseness of evil; men whose paths are crooked, and who are devious in their ways. You will be saved from the loose woman, from the adventuress with her smooth words, who forsakes the companion of her youth and forgets the covenant of her God; for her house sinks down to death, and her paths to the shades; none who go to her come back nor do they regain the paths of life. So you will walk in the way of good men and keep to the paths of the righteous. For the upright will inhabit the land, and men of integrity will remain in it; but the wicked will be cut off from the land, and the treacherous will be rooted out of it.

WEEK 2

THE OLD TESTAMENT READINGS

The First Reading

Deacon: The evening prokeimenon.

Reader:

Be glad in the Lord, and rejoice, ye righteous; and glory, all ye that are upright of heart. Blessed are they whose iniquities are forgiven.

Deacon: Wisdom!

Reader: The Reading is from Genesis (4:16-26).

Deacon: Let us attend!

Reader:

So Cain went away from the presence of the Lord, and dwelt in the land of Nod, east of Eden. Cain knew his wife, and she conceived and bore Enoch; and he built a city, and called the name of the city after the name of his son, Enoch. To Enoch was born Irad; and Irad was the father of Mehujael, and Mehujael the father of Methushael, and Methushael the father of Lamech. And Lamech took two wives; the name of the one was Adah, and the name of the other Zillah. Adah bore Jabal; he was the father of those who dwell in tents and have cattle. His brother's name was Jubal; he was the father of all those who play the lyre and pipe. Zillah bore Tubalcain; he was the forger of all instruments of bronze and iron. The sister of Tubalcain was Naamah. Lamech said to his wives: "Adah and Zillah, hear my voice; you wives of Lamech, hearken to what I say: I have slain a man for wounding me, a young man for striking me. If Cain is avenged sevenfold, truly Lamech seventy-sevenfold." And Adam knew his wife again, and she bore a son and called his name Seth, for she said, "God has appointed for me another child instead of Abel, for Cain slew him." To Seth also a son was born, and he called his name Enosh. At that time men began to call upon the name of the Lord.

The Second Reading

Deacon: Let us attend!

Reader:

Let Thy mercy, O Lord, be upon us, according as we have put our hope in Thee. Rejoice in the Lord, O ye righteous; praise is meet for the upright.

Reader: Command. (all kneel)

Priest: Wisdom! Attend! The Light of Christ...illuminates all!

Deacon: Wisdom!

Reader: The Reading is from Proverbs (5:15-6:3).

Deacon: Let us attend!

Reader:

Drink water from your own cistern, flowing water from your own well. Should your springs be scattered abroad, streams of water in the streets? Let them be for yourself alone, and not for strangers with you. Let your fountain be blessed, and rejoice in the wife of your youth, a lovely hind, a graceful doe. Let her affection fill you at all times with delight, be infatuated always with her love. Why should you be infatuated, my son, with a loose woman and embrace the bosom of an adventuress? For a man's ways are before the eyes of the Lord; and he watches all his paths. The iniquities of the wicked ensnare him, and he is caught in the toils of his sin. He dies for lack of discipline, and because of his great folly he is lost. My son, if you have become surety for your neighbor, have given your pledge for a stranger; if you are snared in the utterance of your lips, caught in the words of your mouth; then do this, my son, and save yourself, for you have come into your neighbor's power: go, hasten, and importune your neighbor.

WEEK 3

THE OLD TESTAMENT READINGS

The First Reading

Deacon: The evening prokeimenon.

Reader:

I have hoped in the mercy of God forever, and unto ages of ages. Why dost thou boast in evil, O mighty man, and in iniquity all the day long?

Deacon: Wisdom!

Reader: The Reading is from Genesis (7:6-9).

Deacon: Let us attend!

Reader:

Noah was six hundred years old when the flood of waters came upon the earth. And Noah and his sons and his wife and his sons' wives with him went into the ark, to escape the waters of the flood. Of clean animals, and of animals that are not clean, and of birds, and of everything that creeps on the ground, two and two, male and female, went into the ark with Noah, as God had commanded Noah.

The Second Reading

Deacon: Let us attend!

Reader:

When God hath turned back the captivity of His people, Jacob shall rejoice and Israel shall be glad. The fool hath said in his heart: There is no God.

Reader: Command. (all kneel)

Priest: Wisdom! Attend! The Light of Christ...illuminates all!

Deacon: Wisdom!

Reader: The Reading is from Proverbs (9:12-18).

Deacon: Let us attend!

Reader:

If you are wise, you are wise for yourself; if you scoff, you alone will bear it. A foolish woman is noisy; she is wanton and knows no shame. She sits at the door of her house, she takes a seat on the high places of the town, calling to those who pass by, who are going straight on their way, "Whoever is simple, let him turn in here!" And to him who is without sense she says, "Stolen water is sweet, and bread eaten in secret is pleasant." But he does not know that the dead are there, that her guests are in the depths of the grave.

WEEK 4

THE OLD TESTAMENT READINGS

The First Reading

Deacon: The evening prokeimenon.

Reader:

Blessed is the Lord, the God of Israel, Who alone doeth wonders. O God, give Thy judgment to the king, and Thy righteousness to the son of the king.

Deacon: Wisdom!

Reader: The Reading is from Genesis (9:18-10:1).

Deacon: Let us attend!

Reader:

The sons of Noah who went forth from the ark were Shem, Ham, and Japheth. Ham was the father of Canaan. These three were the sons of Noah; and from these the whole earth was peopled. Noah was the first tiller of the soil. He planted a vineyard; and he drank of the wine, and became drunk, and lay uncovered in his tent. And Ham, the father of Canaan, saw the nakedness of his father, and told his two brothers outside. Then Shem and Japheth took a garment, laid it upon both their shoulders, and walked backward and covered the nakedness of their father; their faces were turned away, and they did not see their father's nakedness. When Noah awoke from his wine and knew what his youngest son had done to him, he said, "Cursed be Canaan; a slave of slaves shall he be to his brothers." He also said, "Blessed by the Lord my God be Shem; and let Canaan be his slave. God enlarge Japheth, and let him dwell in the tents of Shem; and let Canaan be his slave." After the flood Noah lived 350 years. All the days of Noah were 950 years; and he died. These are the generations of the sons of Noah, Shem, Ham, and Japheth; sons were born to them after the flood.

The Second Reading

Deacon: Let us attend!

Reader:

It is good for me to cleave unto my God, to put my hope in the Lord. How good is God to Israel, to them that are upright of heart!

Reader: Command. (all kneel)

Priest: Wisdom! Attend! The Light of Christ...illuminates all!

Deacon: Wisdom!

Reader: The Reading is from Proverbs (12:23-13:9).

Deacon: Let us attend!

Reader:

A prudent man conceals his knowledge, but fools proclaim their folly. The hand of the diligent will rule, while the slothful will be put to forced labor. Anxiety in a man's heart weighs him down, but a good word makes him glad. A righteous man turns away from evil, but the way of the wicked leads them astray. A slothful man will not catch his prey, but the diligent man will get precious wealth. In the path of righteousness is life, but the way of error leads to death. A wise son hears his father's instruction, but a scoffer does not listen to rebuke. From the fruit of his mouth a good man eats good, but the desire of the treacherous is for violence. He who guards his mouth preserves his life; he who opens wide his lips comes to ruin. The soul of the sluggard craves, and gets nothing, while the soul of the diligent is richly supplied. A righteous man hates falsehood, but a wicked man acts shamefully and disgracefully. Righteousness guards him whose way is upright, but sin overthrows the wicked. One man pretends to be rich, yet has nothing; another pretends to be poor, yet has great wealth. The ransom of a man's life is his wealth, but a poor man has no means of redemption. The light of the righteous rejoices, but the lamp of the wicked will be put out.

WEEK 5

THE OLD TESTAMENT READINGS

The First Reading

Deacon: The evening prokeimenon.

Reader:

The Lord is the God of vengeance; the God of vengeance hath spoken openly. Be Thou exalted, O Thou Who judgest the earth; render the proud their due.

Deacon: Wisdom!

Reader: The Reading is from Genesis (17-1-9).

Deacon: Let us attend!

Reader:

When Abram was ninety-nine years old the Lord appeared to Abram, and said to him, "I am God Almighty; walk before Me, and be blameless. And I will make My covenant between Me and you, and will multiply you exceedingly." Then Abram fell on his face; and God said to him, "Behold, my covenant is with you, and you shall be the father of a multitude of nations. No longer shall your name be Abram, but your name shall be Abraham; for I have made you the father of a multitude of nations. I will make you exceedingly fruitful; and I will make nations of you, and kings shall come forth from you. And I will establish My covenant between Me and you, and your descendants after you throughout their generations for an everlasting covenant, to be God to you and to your descendants after you. And I will give to you, and to your descendants after you, the land of your sojourning, all the land of Canaan, for an everlasting possession; and I will be their God." And God said to Abraham, "As for you, you shall keep My covenant, you and your descendants after you throughout their generations."

The Second Reading

Deacon: Let us attend!

Reader:

O sing unto the Lord a new song, sing unto the Lord all the earth. Sing unto the Lord, bless His Name.

Reader: Command. (all kneel)

Priest: Wisdom! Attend! The Light of Christ...illuminates all!

Deacon: Wisdom!

Reader: The Reading is from Proverbs (15:20-16:9).

Deacon: Let us attend!

Reader:

A wise son makes a glad father, but a foolish man despises his mother. Folly is a joy to him who has no sense, but a man of understanding walks aright. Without counsel plans go wrong, but with many advisers they succeed. To make an apt answer is a joy to a man, and a word in season, how good it is! The wise man's path leads upward to life, so that he may avoid Sheol beneath. The Lord tears down the house of the proud, but maintains the widow's boundaries. The thoughts of the wicked are an abomination to the Lord; the words of the pure are pleasing to Him. He who is greedy for unjust gain makes trouble for his household, but he who hates bribes will live. The mind of the righteous ponders how to answer, but the mouth of the wicked pours out evil things. The Lord is far from the wicked, but He hears the prayer of the righteous. The light of the eyes rejoices the heart, and good news refreshes the bones. He whose ear heeds wholesome admonition will abide among the wise. He who ignores instruction despises himself, but he who heeds admonition gains understanding. The fear of the Lord is instruction in wisdom, and humility goes before honor. The plans of the mind belong to man, but the answer of the tongue is from the Lord. All

the ways of a man are pure in his own eyes, but the Lord weighs the spirit. Commit your work to the Lord, and your plans will be established. The Lord has made everything for its purpose, even the wicked for the day of trouble. Every one who is arrogant is an abomination to the Lord; be assured, he will not go unpunished. By loyalty and faithfulness iniquity is atoned for, and by the fear of the Lord a man avoids evil. When a man's ways please the Lord, He makes even his enemies to be at peace with him. Better is a little with righteousness than great revenues with injustice. A man's mind plans his way, but the Lord directs his steps.

WEEK 6

THE OLD TESTAMENT READINGS

The First Reading

Deacon: The evening prokeimenon.

Reader:

I will be well-pleasing before the Lord in the land of the living. I am filled with love, for the Lord will hear the voice of my supplication.

Deacon: Wisdom!

Reader: The Reading is from Genesis (43:26-31; 45:1-16).

Deacon: Let us attend!

Reader:

When Joseph came home, they brought into the house to him the present which they had with them, and bowed down to him to the ground. And he inquired about their welfare, and said, "Is your father well, the old man of whom you spoke? Is he still alive?" They said, "Your servant our father is well, he is still alive." And they bowed their heads and made obeisance. And he lifted up his eyes, and saw his brother Benjamin, his mother's son, and said, "Is this your youngest brother, of whom you spoke to me? God be gracious to you, my son!" Then Joseph made haste, for his heart yearned for his brother, and he sought a place to weep. And he entered his chamber and wept there. Then he washed his face and came out; and controlling himself he said, "Let food be served." Then Joseph could not control himself before all those who stood by him; and he cried, "Make every one go out from me." So no one stayed with him when Joseph made himself known to his brothers. And he wept aloud, so that the Egyptians heard it, and the household of Pharaoh heard it. And Joseph said to his brothers, "I am Joseph; is my father still alive?" But his brothers could not answer him, for they were dismayed at his presence. So Joseph said to his brothers, "Come near to

me, I pray you.” And they came near. And he said, “I am your brother, Joseph, whom you sold into Egypt. And now do not be distressed, or angry with yourselves, because you sold me here; for God sent me before you to preserve life. For the famine has been in the land these two years; and there are yet five years in which there will be neither plowing nor harvest. And God sent me before you to preserve for you a remnant on earth, and to keep alive for you many survivors. So it was not you who sent me here, but God; and He has made me a father to Pharaoh, and lord of all his house and ruler over all the land of Egypt. Make haste and go up to my father and say to him, Thus says your son Joseph, God has made me lord of all Egypt; come down to me, do not tarry; you shall dwell in the land of Goshen, and you shall be near me, you and your children and your children’s children, and your flocks, your herds, and all that you have; and there I will provide for you, for there are yet five years of famine to come; lest you and your household, and all that you have, come to poverty.’ And now your eyes see, and the eyes of my brother Benjamin see, that it is my mouth that speaks to you. You must tell my father of all my splendor in Egypt, and of all that you have seen. Make haste and bring my father down here.” Then he fell upon his brother Benjamin’s neck and wept; and Benjamin wept upon his neck. And he kissed all his brothers and wept upon them; and after that his brothers talked with him. When the report was heard in Pharaoh’s house, “Joseph’s brothers have come,” it pleased Pharaoh and his servants well.

The Second Reading

Deacon: Let us attend!

Reader:

My vows unto the Lord will I pay in the presence of all His people. I believed, wherefore I spake; I was humbled exceedingly.

Reader: Command. (all kneel)

Priest: Wisdom! Attend! The Light of Christ...illuminates all!

Deacon: Wisdom!

Reader: The Reading is from Proverbs (21:23-22:4).

Deacon: Let us attend!

Reader:

He who keeps his mouth and his tongue keeps himself out of trouble. “Scoffer” is the name of the proud, haughty man who acts with arrogant pride. The desire of the sluggard kills him for his hands refuse to labor. All day long the wicked covets, but the righteous gives and does not hold back. The sacrifice of the wicked is an abomination; how much more when he brings it with evil intent. A false witness will perish, but the word of a man who hears will endure. A wicked man puts on a bold face, but an upright man considers his ways. No wisdom, no understanding, no counsel, can avail against the Lord. The horse is made ready for the day of battle, but the victory belongs to the Lord. A good name is to be chosen rather than great riches, and favor is better than silver or gold. The rich and the poor meet together; the Lord is the maker of them all. A prudent man sees danger and hides himself; but the simple go on, and suffer for it. The reward for humility and fear of the Lord is riches and honor and life.

Додатак III

АПОСТОЛИ И ЈЕВАНЂЕЉА НЕДЕЉНА
ЗА ВРЕМЕ ВЕЛИКОГ ПОСТА

НЕДЕЉА ПРЕД ВЕЛИКИ ПОСТ

СИРОПУСНА

АПОСТОЛ РИМЉАНИМА 13:11-14:4

Чините то тим више што знате које је време, да вам је већ дошао час да се пробудите, јер нам је сада спасење ближе него кад смо постали верници. Ноћ је по одмакла, дан се приближио. Зато свуцимо дела таме и обуцимо оружје светлости. Живимо долично, као по дану - без разузданих гозби и пијанки, без блудничења и бесрамних дела, без свађе и љубоморе. На против, обуците се у Господа Исуса Хрис та и не размишљајте о томе како да удовољите жељама тела. Прихватите онога ко је слаб у вери, али не зато да просуђујете недоумице које се јављају у мислима. Неко верује да сме све да једе, а онај ко је слаб једе биље. Ко једе, нека не презире онога ко не једе, а ко не једе, нека не осуђује онога ко једе, јер га је Бог прихватио. Ко си ти да осуђујеш туђег слугу? Његов господар одлучује да ли ће он стајати или пасти. А стајаће, јер га Господ може подржати.

ЈЕВАНЂЕЉЕ

(Матеј 6 14-21)

Ако људима опростите дугове њихове, Отац ваш који је на небесима опростиће дугове ваше. А ако не опростите, неће ни Он вама опростити дугове ваше." Још им је рекао: „А кад постите, не будите као жалосни лицемери који на мештају жалостан изглед лица пред другим људима, да би се видео њихов пост. Заиста вам кажем да су већ примили своју 'плату'. ви кад постите, оперите главе своје, да се не види мучење ваше пред другим људима већ пред Оцем вашим који је у тајности, и Отац ваш који је у тајности платиће вам." Још им је рекао: „Не претерујте са скупљањем богат ства на земљи јер ће их изјести трулеж и црви, или обити и покрасти лопови. Начините себи богатство на небе сима, на месту где их ларва и црв не могу појести и на месту где лопови неће обити и покрасти. На истом том месту на

којем је богатство твоје, тамо нека буде срце твоје

ПРВА НЕДЕЉА

ЧИСТА-ПРАВОСЛАВНА

АПОСТОЛ ЈЕВРЕЈИМА 11,24-26; 11,32-12,2

Вером је Мојсије, кад је одрастао, одбио да се зове сином фараонове кћери. Ра дије је изабрао да буде злостављан заједно с Божјим народом него да привремено ужива у греху. То је учинио зато што је срамоту Христову сматрао богатством већим од египатског блага, јер је усмерио поглед на награду коју ће добити. И шта још да кажем? Понестаће ми времена ако почнем да причам о Гедонеу, Вараку, Самсону, Јефтају, Давиду и о Самуилу им другим пророцима, који су вером поразили царства, учинили оно што је праведно, примили обећања, затворили чељусти лавовима, угасили жестину огња, умакли оштрици мача, у слабости били ојачани, осмелили се у рату, растерали војске туђинаца. Жене су васкрсењем добиле своје мртве. А други су били мучени јер нису прихватили да буду ослобођени неком откупнином, како би добили боље васкрсење. Други су били искушавани изругивањима и бичевањима, па чак и оковима и тамницама. Били су каменовани, искушавани, исечени, побије ни мачем, ходали су у овчијим и козјим кожама, били су у оскудици, у невољи, злостављани. Свет их није био достојан. Лута ли су по пустињама, горама, пећинама и јамама земаљским. И сви су они због своје вере добили сведочанство да су Богу по вољи, али нису добили оно што им је било обећано, јер је Бог нама наменио нешто боље, да они не буду без нас учињени савршенима. Дакле, пошто смо окружени толиким облаком сведока, скинимо и ми сваки терет и грех који нас лако може намамити у замку и истрајно трчимо трку која је пред нама. При том упримо поглед у Главног Заступника и Усавршитеља наше вере, Исуса. Због радости која је стајала пред њим поднео је крст на марећи за срамоту и сео је с десне стране Божјег престола.

ЈЕВАНЂЕЉЕ

(Јован 1, 43-51)

Сутрадан је Исус желео да оде у Галилеју. Нашао је Филипа и рекао му: „Пођи за мном.“ Филип је био из Витсаиде, из Андријиног и Петровог града. Филип је нашао Натанаила и рекао му: „Нашли смо оно га о коме су писали Мојсије у Закону и Пророци: Исуса, Јосифовог сина, из Назаเร็та.“ А Натанаило му рече: „Може ли ишта добро доћи из Назарета?“ А Филип му рече: „Дођи и види.“ Исус је видео Натанаила како долази к њему и рекао је за њега: „Ево правог Израелца, у коме нема преваре.“ А Натанаило га упита: „Одакле ме познајеш?“ Исус му одговори: „Видео сам те пре него што те је Филип позвао, док си био под смоквом.“ Натанаило му рече: „Учитељу, ти си Син Божји, ти си цар Израела.“ Ада му Исус рече: „Зар верујеш зато што сам ти рекао да сам те видео под смоквом? Видећеш и више од тога.“ Још му рече: „За иста, заиста, кажем вам, видећете небо отворено и Божје анђеле“

ДРУГА НЕДЕЉА

АПОСТОЛ ЈЕВРЕЈИМА 1, 10-2, 7,26-8:2

У почетку си, Господе, поставио темеље земље и небеса су твојих руку дело. Ти остајеш, а они ће нестати и сасвим се отрцати као одећа. Савићеш их као огртач, као одећу, и измениће се. Али ти си увек исти и твојим годинама нема краја. Којем од анђела је икада рекао: Седи ми здесна док твоје непријатеље не положим као подножје под твоје ноге? Зар сви они нису служитељски духови, послани да служе онима који ће наследити спасење? А такав првосвештеник нам је и био потребан: свет, недужан и неокаљан, одвојен од грешника и узвишенији од небеса, који нема потребу, као други првосвештеници, да свакодневно приноси жртве, прво за своје грехе, а затим за грехе народа, јер је он то учинио једном заувек када је принео самога себе. Закон, наиме, за првосвештенике поставља слабе људе, а реч заклетве, дата после Закона, Сина, који је довека савршен.

Главно у овоме што је речено јесте да имамо таквог првосвештеника који је сео здесна престолу Величанства на небесима, који служи у Светилишту, у правом Шатору који је подигао Господ, а не човек.

ЈЕВАНЂЕЉА

(Марко 2:1-12)

После неколико дана опет је ушао у Ка пернаум и прочуло се да је у једној кући. Зато су се многи скупили, толико њих да више није било места, чак ни пред вратима. Он је почео да им говори Божју реч. И дошли су људи и донели му парализованог човека. Но сила су га четворица. Пошто га због на рода нису могли донети до Исуса, открили су кров над местом где је био, направили су отвор и спустили носила на којима је парализовани лежао. Кад је Исус видео њихову веру, рекао је парализованоме: „Сине, опрош тени су ти греси.” А тамо су били неки књижевници, који су седели и размишљали у својим срцима: „Зашто овај тако говори? Он хули. Ко може да опрашта грехе осим јед ног Бога?” Исус је одмах прозрео да тако размишљају у себи, па им је рекао: „Заш то тако размишљате у својим срцима? Шта је лакше? Рећи парализованоме: ‘Греси су ти опроштени’, или рећи: ‘Устани, узми сво ја носила и ходај’? Али знајте да Син човечији има власт да опрашта грехе на зе мљи!” Тада је рекао парализованоме: „Те би говорим, устани, узми своја носила и иди кући.” И он је устао, одмах узео своја носила и изашао пред свима. Сви су се задивили и славили су Бога, говорећи: „Тако неш то никада нисмо видели.”

(Јован 10:9-16)

Ја сам врата. Ко уђе кроз мене, биће спасен. Улазиће и излазиће и наћи ће пашу. Лопов долази само да украде, закоље и уништи. Ја сам дошао да имају живот, да га имају у изобиљу. Ја сам добри пастир. Добри пастир полаже свој живот за овце. Најамник, који није пастир и није власник оваца, види вука како долази, па оставља овце и бежи, а вук их граби и растерује. Он бежи јер је

најамник и није му стало до оваца. Ја сам добри пастир и познајем своје овце и моје овце поз нају мене, као што Отац познаје мене и као што ја познајем Оца. И свој живот полажем за овце. Имам и друге овце, које нису из овог тора. Морам и њих довести и оне ће слушати мој глас, и све ће бити једно стадо с једним пастиром.

ТРЕЋА НЕДЕЉА

КРСТОПОКЛОНА

АПОСТОЛ ЈЕВРЕЈИМА 4, 14-5,6

Дакле, пошто имамо уз ви шеног првосвештеника који је отишао на небеса, Исуса, Сина Божјег, држимо се вере у њега коју испо ведамо. Јер наш првосвештеник је неко ко не само што може да саосећа с нама у нашим слабостима, него је и попут нас искушан у свему, али није згрешио. Приступимо, дакле, са слободом го вора престолу благодати, да би нам Бог по казао милосрђе и исказао благодат кад нам затреба помоћ. Јер сваки првосвештеник који је узет од љу ди, постављен је да за људе врши Божју службу: да приноси дарове и жртве за грехе. Он може да саосећа с онима који греше у незнању јер је и сам подложен сопственој слабости, и зато мора да приноси жртве за грехе - и за себе и за народ. И нико сам себи не присваја ту част, него га на то позива Бог, као и Арона. 5 Тако ни Христос није сам себе прославио поставши првосвештеник, већ га је прославио онај ко ји му је рекао: „Ти си мој син, ја те данас родих.” А на другом месту каже: „Ти си заувек свештеник по реду Мелхиседеко вом.”

ЈЕВАНЂЕЉЕ

(Марко 8,34-9,1)

Позвао је к себи народ и своје ученике и рекао им: „Ако неко хоће да иде за мноом, нека се одрекне себе и узме свој крст и нека иде за мноом. Јер ко хоће да спасе свој жи вот, изгубиће га, а ко изгуби свој живот ради мене и ради добре вести, спашће га. Заиста, шта вреди

човеку да добије цео свет, а изгуби живот? Јер, шта човек може дати у замену за свој живот? Јер ко се постиди мене и мојих речи у овом прељубничком и грешном нараштају, и Син човечији ће се постидети њега кад дође у слави свог Оца са светим анђелима.” Још им је рекао: „Заиста, кажем вам, неки од оних који овде стоје неће окусити смрт док не виде да је Божје царство дошло у сили.”

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА

СРЕДОПОСНА

АПОСТОЛ ЈЕВРЕЈИМА 6,13-20

Јер кад је Бог Авраму дао обећање, пошто није имао никог већег да се њиме за куне, заклео се самим собом: „Заиста ћу те благословити и заиста ћу те умножити.” И тако је Аврам, показавши стрпљење, до био то обећање. Јер људи се заклинају оним ко је већи и заклетва им је, као гаранција, крај сваке расправе. Зато је и Бог, же лећи да наследницима обећања јасније по каже непроменљивост своје намере, потврдио то заклетвом, да бисмо - помоћу две непроменљиве ствари у којима није могуће да Бог говори неистину - ми који смо побегли у уточиште Божје примили снажно охрабрење које нам помаже да се држимо наде која нам је дата. Та нада нам је као сигурно и чврсто сидро душе и уводи нас иза завесе, где је за нас као претходник ушао Исус, који је заувек постао првосвештеник по реду Мелхиседековом.

АПОСТОЛ ЕФЕСЦИМА 5,8-19

Јер некад сте били тама, а сада сте светлост јер сте у јединству с Господом. Живите као деца светлости, јер се плод светлости састоји од сваке доброте и праведности и истине. Испитујте шта је угодно Господу. И не учествујте више с њима у бесплодним делима таме, већ, напротив, осуђујте таква дела. Јер је срамота и причати о ономе што они потајно раде. А сва дела која заслужују осуду разоткривена су светлошћу, јер све што је рано: „Пробуди се, ти што спаваш, и устани из мртвих, и Христос ће те обасјати.” Зато

добро пазите како живите - не као немудри, него као мудри. Добро користите време које имате, јер су дани зли. Зато не будите више неразумни, него се трудите да разумете шта је Господња воља. И не опијајте се вином, у коме је разуданост, него се испуњавајте Духом. Разговарајте међу собом псалмима, хвалоспевима Богу и духовним песмама. Певајте и песмом хвалите Господа у својим срцима.

ЈЕВАНЂЕЉА

(Марко 9,17-31)

Неко из народа му је одговорио: „Учитељу, довео сам ти свог сина јер је опседнут духом због кога не може да говори. Где год га ухвати, тресне га о земљу, а он запени, шкрипи зубима и губи снагу. Рекао сам твојим ученицима да га истерају, али нису могли.” А он им је рекао: „О безверни нараштају! Докле морам бити с вама? Докле вас морам подносити? Доведите га к мени.” И довели су га к њему. Кад га је дух угледао, одмах је дете бацио у грч. И дете је пало на земљу и почело да се ваља и да пени. Исус је упитао његовог оца: „Колико му се дуго то догађа?” Он је рекао: „Од малена. И често га баца и у ватру и у воду да га уби је. Него, ако можеш нешто да учиниш, смилуј нам се и помози нам.” Исус му рече: „Кажеш: ‘Ако можеш’! Па све је могуће оно ме ко верује.” Отац тог детета је одмах повикао: „Верујем! Али помози ми да имам више вере!” Приметивши да народ хрли к њима, Исус је прекорио нечистог духа: „Душе који га чиниш немим и глувим, заповедам ти, изађи из њега и више не улази у њега!” И изашао је после повика и силног дететовог грчења. А дечак је остао као мртав, тако да је већина говорила: „Мртав је!” Али Исус га је узео за руку и подигао, и он је устао. Кад је ушао у кућу, његови ученици су га насамом упитали: „Зашто ми нисмо могли да га истерамо?” Он им је одговорио: „Ова врста се ничим не може истерати осим молитвом и постом.” Отишавши оданде, пролазили су кроз Галилеју, а он није хтео да то ико сазна. Јер је поучавао своје ученике и говорио

им: „Син човечији биће предат у руке људима. Они ће га убити, али иако ће бити убијен, вас крснуће после три дана.”

(Матеј 4,25-5,12)

За њим су кренули многи из Декаполиса и Га лилеје, из Јерусалима и Јудеје, и од преко Јордана. Након свега тога, у то време, видевши мно го људи попе се на гору и седе. А његови ученици му се приближише. Отво ривши своја уста рече им говорећи: „Благо онима скромнога духа, јер је њихово царство небеско. Благо онима који чекају на то, јер ће се утешити. Благо кроткима, јер ће наследити земљу. Благо онима који су гладни и жедни праведности, јер ће се наситити. Благо онима који су милосрдни, јер ће им бити указано милосрђе. Благо онима чистога срца, јер ће Бога ви дети. Благо онима који траже мир, јер ће се синови Божји назвати. Благо прогоњенима правде ради, јер је њихово царство небеско. Благо вама када вас прогоне и проклињу и говоре вам свакојак зло због мене, радујте се и веселите се јер је плата ваша веома велика на небесима јер су тако прогонили и пророке.”

ПЕТА НЕДЕЉА

ГЛУВНА

АПОСТОЛ ЈЕВРЕЈИМА 9,11-14

Али кад је дошао Христос као првосвештеник који је омогућио благослове који су дошли, ушао је у већи и савршенији шатор, који није начињен рукама, то јест ни је од ове материје, и једном заувек ушао у свето место, али не с крвљу јараца и јунаца, него са својом крвљу, и тако нам прибавио вечно избављење. Јер ако крв јараца и јунаца и пепео од јунице посвећује онечишћене који су тиме пошкропљени, па им тело постаје чисто, колико ће више крв Христа, који је помоћу вечног Духа самог се без мане принео Богу, очистити нашу са вест од мртвих дела како бисмо служили жи вом Богу?

АПОСТОЛ ГАЛАТИМА 3,23-29

А пре него што је дошла вера, били смо чувани под законом, предати у заточеништво, чекајући веру која је имала да се објави. Тако нам је Закон био старатељ који нас је водио до Христа, да будемо проглашени праведнима због вере. А откако је дошла вера, више нисмо под старатељем. Заиста, сви сте ви Божји синови због своје вере у Христа Исуса. Јер сви ви који сте се крстили да будете у јединству с Христом, Христом сте се оденули. Нема више ни Јудејца ни Грка, нема ни роба ни слободњака, нема ни мушког ни женског, јер ви сте сви једно у јединству с Христом Исусом. А ако сте Христови, онда сте Аврамово потомство, наследници по обећању.

(Марко 10,32-45)

Путовали су тако у Јерусалим, а Исус је ишао испред њих. Били су задивљени, а они који су ишли за њима бојали су се. Тада је опет узео дванаесторицу на страну и почео да им говори о ономе што треба да га задеси: „Ево, идемо у Јерусалим. Син човечији биће предат свештеничким главарима и књижевницима, и они ће га осудити на смрт и предаће га незнабошцима, и ругаће му се и пљуваће га и бичеваће га и убиће га, а он ће после три дана васкрснути.” Јаков и Јован, два Зеведејева сина, пришли су му и рекли: „Учитељу, хтели бисмо да нам учиниш оно што затражимо од тебе.” Он им рече: „Шта хоћете да вам учиним?” Они му рекоше: „Дај нам да у твојој слави седнемо један с твоје десне стране, а други с леве.” Исус им рече: „Не знате шта тражите. Можете ли да пијете чашу коју ја пијем, или да се крстите крштењем којим се ја крстим?” Они одговорише: „Можемо.” Тада им Исус рече: „Чашу коју ја пијем пићете, и крштење којим се ја крстим крс тићете се. Али да седите с моје десне и с моје леве стране, то не могу ја дати, него то припада онима којима је припремљено.”Кад су то чула остала десеторица, наљутили су се на Јакова и Јована. Али Исус их је позвао к себи и рекао им: „Знате

да они које сматрају владарима господаре на родима и великаши их држе под својом влашћу. А међу вама нека не буде тако. Него ко хоће да буде велик међу вама, нека вам буде слуга, и ко хоће да буде међу вама први, нека буде свима роб. Јер ни Син човечији није дошао да му служе, него да служи и да свој живот да као откупнину за многе.”

(Лука 7,35-50)

Ипак, мудрост оправдавају сва њена деца.” Један фарисеј га је молио да руча с њим. Зато је он ушао у фарисејеву кућу и заузео место за столом. И једна жена која је у граду била позната као грешница сазнала је да је он на оброку у фарисејевој кући, па је донела бочицу мирисног уља, сместила се код његових ногу и сва уплакана почела да му кваси ноге сузама и да их брише својом косом. Љубила му је ноге и мазала их мирисним уљем. 39 Кад је то видео фарисеј који га је позвао, помислио је у себи: „Да је овај човек пророк, знао би ко је ова жена која га дотиче и каква је, да је грешница.” А Исус му је рекао: „Симоне, имам нешто да ти кажем.” А он рече: „Учитељу, кажи!” „Два човека су била дужна неком зајмодавцу. Један му је дуговао петсто денара, а други педесет. Како нису могли да врате дуг, он је спремно опростио обојици. Дакле, који ће га од њих више волети?” Симон одговори: „Вероватно онај коме је опростио више.” Исус му рече: „Исправно си просудио.” И окренувши се према жени, рече Симону: „Видиш ли ову жену? Ушао сам у твоју кућу, и ниси ми дао воде за ноге. А ова жена ми је ноге облила сузама и обрисала их својом косом. Ниси ме поздравио пољупцем, а ова жена, откако сам ушао, није престала да ми љуби ноге. Ниси ми намазао главу уљем, а ова жена ми је намазала ноге ми рисним уљем. Због тога, кажем ти, опроштени су јој греси, иако их је много, јер је много љубави показала. А коме је мало опроштено, мало љубави показује.” 48 Затим њој рече: „Опроштени су ти греси.” Тада су они који су били с њим за столом помислили у себи: „Ко је овај да и грехе

опрашта?” А жени је рекао: „Твоја вера те је спасла. Иди с миром.”

ШЕСТА НЕДЕЉА

ЦВЕТНА

АПОСТОЛ ФИЛИПЉАНИМА 4,4-9

Увек се радујте у Господу. И опет кажем: Радујте се! Нека ваша разумност буде позната свим људима. Господ је близу. Не брините се ни за шта, него у свему молитвом и усрдним мољењем са захваљивањем изнесите своје молбе Богу. И Божји мир који превазилази сваки ум чуваће ваша срца и ваше мисли преко Христа Исуса. На крају, браћо, што је год истинито, што је год племенито, што је год праведно, што је год чисто, што је год подстиче на љубав, што је год похвално, што је год честито и што је год хвале вредно, о томе размишљајте. Оно што сте научили и прихватили и чули и видели од мене, то чините, и Бог мира биће с вама

ЈЕВАНЂЕЉЕ

(Јован 12,1-18)

Тако је Исус шест дана пре Пасхе дошао у Витанију, где је био Лазар, кога је поди гао из мртвих. 2 Тамо су му приредили вечеру. Марта је послуживала, а Лазар је био један од оних који су с њим били за столом. Марија је тада узела либру скупоценог мирисног уља, правог нарда, и Исусу намазала ноге и обрисала их својом косом. И кућа се испунила мирисом тог уља. А Јуда Искариотски, један од његових ученика, који је намеравао да га изда, рекао је: „Зашто се ово мирисно уље није продало за триста денара и то дало сиромашнима?” Али то није рекао зато што се бринуо за сиромаш-не, него зато што је био лопов - имао је кутију за новац па је узимао оно што се у њу стављало. Тада је Исус рекао:

„Пустите је. Нека то изврши за дан моје сахране. Јер си ромашне увек имате поред себе, али мене нећете имати увек.” Велики број Јудејаца сазнао је да је он тамо, па су дошли, не само због Исуса него и да виде Лазара, кога је подигао из мртвих. А свештенички главари договорили су се да убију и Лазара, јер су због њега многи Јудејци одлазили тамо и поверовали у Исуса. Сутрадан је силан народ који је дошао на празник чуо да Исус долази у Јерусалим, узео палмине гране и изашао му у сусрет. И узвикивао је: „Спаси, молимо те! Благословљен онај који долази у Господње име, цар Израела!” А кад је Исус нашао магаре, сео је на њега, као што је написано: „Не бој се, кћери сионска! Ево, долази твој цар, седећи на младунчету магарице.” Ње гови ученици у почетку нису обраћали пажњу на то, али кад се Исус прославио, сети ли су се да је то било написано за њега и да су му управо то учинили. Тако је народ, који је био с њим кад је позвао Лазара из гроба и подигао га из мртвих, сведочио о свему томе. Зато му је толики народ изашао у сусрет, јер је чуо да је учинио то чудо.

Додатак IV

THE GOSPEL AND EPISTLE READINGS

- ◆ 1st Sunday of Great Lent Heb. 11:24-26, John 1:43-51 **Sunday of Orthodoxy** 32-12:2
- ◆ 2nd Sunday of Great Lent Heb. 1:10-23 Mark 2:1-12 **St. Gregory Palamas** Heb. 7:26-8:2 John 10:9-16
- ◆ 3rd Sunday of Great Lent Heb. 4:14-5:6 Mark 8:34-9:1 **Adoration of the Cross**
- ◆ 4th Sunday of Great Lent Heb. 6:13-20 Mark 9:17-31 **St. John of the Ladder** Eph. 5:9-19 Matt. 4:25-5:12 (Sat.) Akathist to the Heb. 9:24-28 Mark 8:27-31 **Most-Holy Theotokos** Heb. 9:1-7 Luke 10:38-42; 11:27-28
- ◆ 5th Sunday of Great Lent Heb. 9:11-14 Mark 10:32-45 **St. Mary of Egypt** Gal. 3:23-29 Luke 7:36-50 **Lazarus Saturday** Heb. 12:28-13:8 John 11:1-45 **Palm Sunday** Phil. 4:4-9 John 12:1-18

GOSPEL READING FOR THE SUNDAY BEFORE THE GREAT LENT

(Matthew 6:1-18)

“Be careful not to practice your righteousness in front of others to be seen by them. If you do, you will have no reward from your Father in heaven. “So when you give to the needy, do not announce it with trumpets, as the hypocrites do in the synagogues and on the streets, to be honored by others. Truly I tell you, they have received their reward in full. But when you give to the needy, do not let your left hand know what your right hand is doing, so that your giving may be in secret. Then your Father, who sees what is done in secret, will reward you. “And when you pray, do not be like the hypocrites, for they love to pray standing in the synagogues and on the street corners to be seen by others. Truly I tell you, they have received their reward in full. But when you pray, go into your room, close the door and pray to your Father, who is unseen. Then your Father, who sees what is done in secret, will reward you. And when you pray, do not keep on babbling like pagans, for they think they will be heard because of their many words.⁸ Do not

be like them, for your Father knows what you need before you ask him. “This, then, is how you should pray: “Our Father in heaven, hallowed be your name, your kingdom come, your will be done, on earth as it is in heaven. Give us today our daily bread. And forgive us our debts, as we also have forgiven our debtors. And lead us not into temptation, but deliver us from the evil one. For if you forgive other people when they sin against you, your heavenly Father will also forgive you. But if you do not forgive others their sins, your Father will not forgive your sins.

EPISTLE READING FOR THE 1ST SUNDAY OF GREAT LENT
(Hebrews 11:24-26, 32—12:2)

Brethren, by faith Moses, when he became of age, refused to be called the son of Pharaoh’s daughter, choosing rather to suffer affliction with the people of God than to enjoy the passing pleasures of sin, esteeming the reproach of Christ greater riches than the treasures in Egypt; for he looked to the reward. And what more shall I say? For the time would fail me to tell of Gideon and Barak and Samson and Jephthah, also of David and Samuel and the prophets: who through faith subdued kingdoms, worked righteousness, obtained promises, stopped the mouths of lions, quenched the violence of fire, escaped the edge of the sword, out of weakness were made strong, became valiant in battle, turned to flight the armies of the aliens. Women received their dead raised to life again. Others were tortured, not accepting deliverance, that they might obtain a better resurrection. Still others had trial of mockings and scourgings, yes, and of chains and imprisonment. They were stoned, they were sawn in two, were tempted, were slain with the sword. They wandered about in sheepskins and goatskins, being destitute, afflicted, tormented— of whom the world was not worthy. They wandered in deserts **and** mountains, in dens and caves of the earth. And all these, having obtained a good testimony through faith, did not receive the promise, God having provided something better for us, that they should not be made perfect apart from us. Therefore we also, since we are surrounded by so great a cloud of witnesses, let us lay aside every weight, and the sin which so easily ensnares us, and let us run with endurance

GOSPEL READING FOR THE FIRST SUNDAY OF THE GREAT LENT

(John 1:43-51)

The next day Jesus decided to leave for Galilee. Finding Philip, he said to him, “Follow me.” Philip, like Andrew and Peter, was from the town of Bethsaida. Philip found Nathanael and told him, “We have found the one Moses wrote about in the Law, and about whom the prophets also wrote—Jesus of Nazareth, the son of Joseph.” “Nazareth! Can anything good come from there?” Nathanael asked. “Come and see,” said Philip. When Jesus saw Nathanael approaching, he said of him, “Here truly is an Israelite in whom there is no deceit.” “How do you know me?” Nathanael asked. Jesus answered, “I saw you while you were still under the fig tree before Philip called you.” Then Nathanael declared, “Rabbi, you are the Son of God; you are the king of Israel.” Jesus said, “You believe[a] because I told you I saw you under the fig tree. You will see greater things than that.” He then added, “Very truly I tell you you will see ‘heaven open, and the angels of God ascending and descending on’ the Son of Man.”

EPISTLE READING FOR THE 2ND SUNDAY OF GREAT LENT
(Epistle of St. Paul to the Hebrews. (1:10-2:3))

“In the beginning, Thou, O Lord, didst found the earth, and the heavens are the work of Thy hands; they will perish, but Thou remainest; they will all grow old like a garment, like a mantle Thou wilt roll them up, and they will be changed. But Thou art the same, and Thy years will never end.” But to what angel has He ever said, “Sit at My right hand, until I make Thine enemies a stool for thy feet”? Are they not all ministering spirits sent forth to serve, for the sake of those who are to obtain salvation? Therefore, we must pay closer attention to what we have heard, lest we drift away from it. For if the message, declared by angels, was valid and every transgression or disobedience received a just retribution, how shall we escape if we neglect such a great salvation? It was declared at first by the Lord, and it was attested to us by those who heard Him.

GOSPEL READING FOR THE SECOND SUNDAY OF THE GREAT LENT

(Mark 2:1-12)

A few days later, when Jesus again entered Capernaum, the people heard that he had come home. They gathered in such large numbers that there was no room left, not even outside the door, and he preached the word to them. Some men came, bringing to him a paralyzed man, carried by four of them. Since they could not get him to Jesus because of the crowd, they made an opening in the roof above Jesus by digging through it and then lowered the mat the man was lying on. When Jesus saw their faith, he said to the paralyzed man, "Son, your sins are forgiven." Now some teachers of the law were sitting there, thinking to themselves, "Why does this fellow talk like that? He's blaspheming! Who can forgive sins but God alone?" Immediately Jesus knew in his spirit that this was what they were thinking in their hearts, and he said to them, "Why are you thinking these things? Which is easier: to say to this paralyzed man, 'Your sins are forgiven,' or to say, 'Get up, take your mat and walk'? But I want you to know that the Son of Man has authority on earth to forgive sins." So he said to the man, "I tell you, get up, take your mat and go home." He got up, took his mat and walked out in full view of them all. This amazed everyone and they praised God, saying, "We have never seen anything like this!"

(John 10:9-16)

I am the gate; whoever enters through me will be saved. They will come in and go out, and find pasture. 10 The thief comes only to steal and kill and destroy; I have come that they may have life, and have it to the full. "I am the good shepherd. The good shepherd lays down his life for the sheep. The hired hand is not the shepherd and does not own the sheep. So when he sees the wolf coming, he abandons the sheep and runs away. Then the wolf attacks the flock and scatters it. The man runs away because he is a hired hand and cares nothing for the sheep. "I am the good shepherd; I know my sheep and my sheep know me— just as the Father knows me and I know the Father—and I lay down my life for the sheep. I have other sheep that are not of this sheep pen. I must bring them also. They too will listen to my voice, and there shall be one flock and one shepherd.

EPISTLE READING FOR THE 3RD SUNDAY OF GREAT LENT

(St. Paul's Letter to the Hebrews 4:14-16; 5:1-6)

BRETHREN, since we have a high priest who has passed through the heavens, Jesus, the Son of God, let us hold fast our confession. For we have not a high priest who is unable to sympathize with our weaknesses, but one who in every respect has been tempted as we are, yet without sin. Let us then with confidence draw near to the throne of grace, that we may receive mercy and find grace to help in time of need. For every high priest chosen from among men is appointed to act on behalf of men in relation to God, to offer gifts and sacrifices for sins. He can deal gently with the ignorant and wayward, since he himself is beset with weakness. Because of this he is bound to offer sacrifice for his own sins as well as for those of the people. And one does not take the honor upon himself, but he is called by God, just as Aaron was. So also Christ did not exalt himself to be made a high priest, but was appointed by him who said to him, "Thou art my Son, today I have begotten thee"; as he says also in another place, "Thou art a priest for ever, after the order of Melchizedek."

GOSPEL READING OF THE THIRD SUNDAY OF THE GREAT LENT

(Mark 8:34-9:1)

Then he called the crowd to him along with his disciples and said: "Whoever wants to be my disciple must deny themselves and take up their cross and follow me. For whoever wants to save their life will lose it, but whoever loses their life for me and for the gospel will save it. What good is it for someone to gain the whole world, yet forfeit their soul? Or what can anyone give in exchange for their soul? 38 If anyone is ashamed of me and my words in this adulterous and sinful generation, the Son of Man will be ashamed of them when he comes in his Father's glory with the holy angels." And he said to them, "Truly I tell you, some who are standing here will not taste death before they see that the kingdom of God has come with power."

**EPISTLE READING FOR THE 4TH SUNDAY OF GREAT LENT
(St. Paul's Letter to the Hebrews 6:13-20)**

BRETHREN, when God made a promise to Abraham, since he had no one greater by whom to swear, he swore to himself, saying, "Surely I will bless you and multiply you." And thus Abraham, having patiently endured, obtained the promise. Men indeed swear by a greater than themselves, and in all their disputes an oath is final for confirmation. So when God desired to show more convincingly to the heirs of the promise the unchangeable character of his purpose, he interposed with an oath, so that through two unchangeable things, in which it is impossible that God should prove false, we who have fled for refuge might have strong encouragement to seize the hope set before us. We have this as a sure and steadfast anchor of the soul, a hope that enters into the inner shrine behind the curtain, where Jesus has gone as a forerunner on our behalf, having become a high priest for ever after the order of Melchizedek.

**GOSPEL READING OF THE FOURTH SUNDAY OF THE GREAT LENT
(Mark 9:17-31)**

A man in the crowd answered, "Teacher, I brought you my son, who is possessed by a spirit that has robbed him of speech. Whenever it seizes him, it throws him to the ground. He foams at the mouth, gnashes his teeth and becomes rigid. I asked your disciples to drive out the spirit, but they could not." "You unbelieving generation," Jesus replied, "how long shall I stay with you? How long shall I put up with you? Bring the boy to me." So they brought him. When the spirit saw Jesus, it immediately threw the boy into a convulsion. He fell to the ground and rolled around, foaming at the mouth. Jesus asked the boy's father, "How long has he been like this?" "From childhood," he answered. "It has often thrown him into fire or water to kill him. But if you can do anything, take pity on us and help us." "If you can?" said Jesus. "Everything is possible for one who believes." Immediately the boy's father exclaimed, "I do believe; help me overcome my unbelief!" When Jesus saw that a crowd was running to the scene, he rebuked the impure spirit. "You deaf and mute spirit," he said, "I command you, come out of him and never enter him again." The spirit shrieked, convulsed him violently and

came out. The boy looked so much like a corpse that many said, "He's dead." But Jesus took him by the hand and lifted him to his feet, and he stood up. After Jesus had gone indoors, his disciples asked him privately, "Why couldn't we drive it out?" He replied, "This kind can come out only by prayer. They left that place and passed through Galilee. Jesus did not want anyone to know where they were, because he was teaching his disciples. He said to them, "The Son of Man is going to be delivered into the hands of men. They will kill him, and after three days he will rise."

Matt. 4:25-5:12 (Sat.)

Large crowds from Galilee, the Decapolis, Jerusalem, Judea and the region across the Jordan followed him. Now when Jesus saw the crowds, he went up on a mountainside and sat down. His disciples came to him, and he began to teach them. He said: "Blessed are the poor in spirit, for theirs is the kingdom of heaven. Blessed are those who mourn, for they will be comforted. Blessed are the meek, for they will inherit the earth. Blessed are those who hunger and thirst for righteousness, for they will be filled. Blessed are the merciful, for they will be shown mercy. Blessed are the pure in heart, for they will see God. Blessed are the peace makers, for they will be called children of God. Blessed are those who are persecuted because of righteousness, for theirs is the kingdom of heaven. "Blessed are you when people insult you, persecute you and falsely say all kinds of evil against you because of me. Rejoice and be glad, because great is your reward in heaven, for in the same way they persecuted the prophets who were before you.

(Mark 8:27-31)

Jesus and his disciples went on to the villages around Caesarea Philippi. On the way he asked them, "Who do people say I am?" They replied, "Some say John the Baptist; others say Elijah; and still others, one of the prophets." "But what about you?" he asked. "Who do you say I am?" Peter answered, "You are the Messiah." Jesus warned them not to tell anyone about him. He then began to teach them that the Son of Man must suffer many things and be rejected by the elders, the chief priests and the teachers of the law, and that he must be killed and after three days rise again.

(Luke 10:38-42; 11:27-28)

As Jesus and his disciples were on their way, he came to a village where a woman named Martha opened her home to him. She had a sister called Mary, who sat at the Lord's feet listening to what he said. 40 But Martha was distracted by all the preparations that had to be made. She came to him and asked, "Lord, don't you care that my sister has left me to do the work by myself? Tell her to help me!" "Martha, Martha," the Lord answered, "you are worried and upset about many things, but few things are needed—or indeed only one. Mary has chosen what is better, and it will not be taken away from her." As Jesus was saying these things, a woman in the crowd called out, "Blessed is the mother who gave you birth and nursed you." He replied, "Blessed rather are those who hear the word of God and obey it."

EPISTLE READING FOR THE 5TH SUNDAY OF GREAT LENT

(St. Paul's Letter to the Hebrews 9:11-14)

BRETHREN, when Christ appeared as a high priest of the good things that have come, then through the greater and more perfect tent (not made with hands, that is, not of this creation) he entered once for all into the Holy Place, taking not the blood of goats and calves but his own blood, thus securing an eternal redemption. For if the sprinkling of de-filed persons with the blood of goats and bulls and with the ashes of a heifer sanctifies for the purification of the flesh, how much more shall the blood of Christ, who through the eternal Spirit offered himself without blemish to God, purify your conscience from dead works to serve the living God.

GOSPEL READING OF THE FIFTH SUNDAY OF THE GREAT LENT

(Mark 10:32-45)

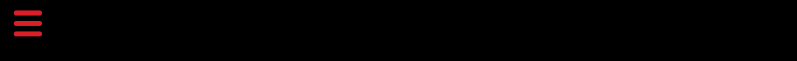
They were on their way up to Jerusalem, with Jesus leading the way, and the disciples were astonished, while those who followed were afraid. Again he took the Twelve aside and told them what was going to happen to him. "We are going up to Jerusalem," he said, "and the Son

of Man will be delivered over to the chief priests and the teachers of the law. They will condemn him to death and will hand him over to the Gentiles, who will mock him and spit on him, flog him and kill him. Three days later he will rise." Then James and John, the sons of Zebe-dee, came to him. "Teacher," they said, "we want you to do for us whatever we ask." "What do you want me to do for you?" he asked. They replied, "Let one of us sit at your right and the other at your left in your glory." "You don't know what you are asking," Jesus said. "Can you drink the cup I drink or be baptized with the baptism I am baptized with?" "We can," they answered. Jesus said to them, "You will drink the cup I drink and be baptized with the baptism I am baptized with, but to sit at my right or left is not for me to grant. These places belong to those for whom they have been prepared." When the ten heard about this, they became indignant with James and John. Jesus called them together and said, "You know that those who are regarded as rulers of the Gentiles lord it over them, and their high officials exercise authority over them. Not so with you. Instead, whoever wants to become great among you must be your servant, and whoever wants to be first must be slave of all. For even the Son of Man did not come to be served, but to serve, and to give his life as a ransom for many."

(Luke 7:36-50)

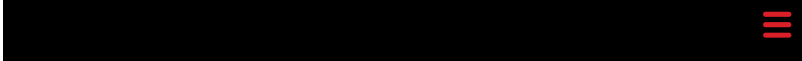
When one of the Pharisees invited Jesus to have dinner with him, he went to the Pharisee's house and reclined at the table. A woman in that town who lived a sinful life learned that Jesus was eating at the Phari-see's house, so she came there with an alabaster jar of perfume. As she stood behind him at his feet weeping, she began to wet his feet with her tears. Then she wiped them with her hair, kissed them and poured perfume on them. When the Pharisee who had invited him saw this, he said to himself, "If this man were a prophet, he would know who is touching him and what kind of woman she is—that she is a sinner." Jesus answered him, "Simon, I have something to tell you." "Tell me, teacher," he said. "Two people owed money to a certain moneylender. One owed him five hundred denarii, and the other fifty. Neither of them had the money to pay him back, so he forgave the debts of both. Now which of them will love him more?" Simon replied, "I suppose the one who had the bigger debt forgiven." "You have judged correctly," Jesus said. Then he turned toward the woman and said to Simon, "Do you see

this woman? I came into your house. You did not give me any water for my feet, but she wet my feet with her tears and wiped them with her hair. You did not give me a kiss, but this woman, from the time I entered, has not stopped kissing my feet. You did not put oil on my head, but she has poured perfume on my feet. Therefore, I tell you, her many sins have been forgiven—as her great love has shown. But whoever has been forgiven little loves little.” Then Jesus said to her, “Your sins are forgiven.” The other guests began to say among themselves, “Who is this who even forgives sins?” Jesus said to the woman, “Your faith has saved you; go in peace.”

(John 11:1-45)

Now a man named Lazarus was sick. He was from Bethany, the village of Mary and her sister Martha. (This Mary, whose brother Lazarus now lay sick, was the same one who poured perfume on the Lord and wiped his feet with her hair.) So the sisters sent word to Jesus, “Lord, the one you love is sick.” When he heard this, Jesus said, “This sickness will not end in death. No, it is for God’s glory so that God’s Son may be glorified through it.” Now Jesus loved Martha and her sister and Lazarus. So when he heard that Lazarus was sick, he stayed where he was two more days, and then he said to his disciples, “Let us go back to Judea.” “But Rabbi,” they said, “a short while ago the Jews there tried to stone you, and yet you are going back?” Jesus answered, “Are there not twelve hours of daylight? Anyone who walks in the daytime will not stumble, for they see by this world’s light. It is when a person walks at night that they stumble, for they have no light.” After he had said this, he went on to tell them, “Our friend Lazarus has fallen asleep; but I am going there to wake him up.” His disciples replied, “Lord, if he sleeps, he will get better.” Jesus had been speaking of his death, but his disciples thought he meant natural sleep. So then he told them plainly, “Lazarus is dead, and for your sake I am glad I was not there, so that you may believe. But let us go to him.” Then Thomas (also known as Didymus) said to the rest of the disciples, “Let us also go, that we may die with him.” On his arrival, Jesus found that Lazarus had already been in the tomb for four days. Now Bethany was less than two miles from Jerusalem, and many Jews had come to Martha and Mary to comfort them in the loss of their brother. When Martha heard that Jesus was coming, she went out to

meet him, but Mary stayed at home. “Lord,” Martha said to Jesus, “if you had been here, my brother would not have died. But I know that even now God will give you whatever you ask.” Jesus said to her, “Your brother will rise again.” Martha answered, “I know he will rise again in the resurrection at the last day.” Jesus said to her, “I am the resurrection and the life. The one who believes in me will live, even though they die; and whoever lives by believing in me will never die. Do you believe this?” “Yes, Lord,” she replied, “I believe that you are the Messiah, the Son of God, who is to come into the world.” After she had said this, she went back and called her sister Mary aside. “The Teacher is here,” she said, “and is asking for you.” When Mary heard this, she got up quickly and went to him. Now Jesus had not yet entered the village, but was still at the place where Martha had met him. 31 When the Jews who had been with Mary in the house, comforting her, noticed how quickly she got up and went out, they followed her, supposing she was going to the tomb to mourn there. When Mary reached the place where Jesus was and saw him, she fell at his feet and said, “Lord, if you had been here, my brother would not have died.” When Jesus saw her weeping, and the Jews who had come along with her also weeping, he was deeply moved in spirit and troubled. “Where have you laid him?” he asked. “Come and see, Lord,” they replied. Jesus wept. Then the Jews said, “See how he loved him!” But some of them said, “Could not he who opened the eyes of the blind man have kept this man from dying?” Jesus, once more deeply moved, came to the tomb. It was a cave with a stone laid across the entrance. “Take away the stone,” he said. “But, Lord,” said Martha, the sister of the dead man, “by this time there is a bad odor, for he has been there four days.” Then Jesus said, “Did I not tell you that if you believe, you will see the glory of God?” So they took away the stone. Then Jesus looked up and said, “Father, I thank you that you have heard me. I knew that you always hear me, but I said this for the benefit of the people standing here, that they may believe that you sent me.” When he had said this, Jesus called in a loud voice, “Lazarus, come out!” 44 The dead man came out, his hands and feet wrapped with strips of linen, and a cloth around his face. Jesus said to them, “Take off the grave clothes and let him go.” Therefore many of the Jews who had come to visit Mary, and had seen what Jesus did, believed in him.

(John 12:1-18)

Six days before the Passover, Jesus came to Bethany, where Lazarus lived, whom Jesus had raised from the dead. Here a dinner was given in Jesus' honor. Martha served, while Lazarus was among those reclining at the table with him. Then Mary took about a pint of pure nard, an expensive perfume; she poured it on Jesus' feet and wiped his feet with her hair. And the house was filled with the fragrance of the perfume. But one of his disciples, Judas Iscariot, who was later to betray him, objected, "Why wasn't this perfume sold and the money given to the poor? It was worth a year's wages." He did not say this because he cared about the poor but because he was a thief; as keeper of the money bag, he used to help himself to what was put into it. "Leave her alone," Jesus replied. "It was intended that she should save this perfume for the day of my burial. You will always have the poor among you, but you will not always have me." Meanwhile a large crowd of Jews found out that Jesus was there and came, not only because of him but also to see Lazarus, whom he had raised from the dead. So the chief priests made plans to kill Lazarus as well, for on account of him many of the Jews were going over to Jesus and believing in him. The next day the great crowd that had come for the festival heard that Jesus was on his way to Jerusalem. They took palm branches and went out to meet him, shouting, "Hosanna!" "Blessed is he who comes in the name of the Lord!" "Blessed is the king of Israel!" Jesus found a young donkey and sat on it, as it is written: "Do not be afraid, Daughter Zion; see, your king is coming, seated on a donkey's colt." At first his disciples did not understand all this. Only after Jesus was glorified did they realize that these things had been written about him and that these things had been done to him. Now the crowd that was with him when he called Lazarus from the tomb and raised him from the dead continued to spread the word. 18 Many people, because they had heard that he had performed this sign, went out to meet him.

Додатак V

Гласъ Ё На Велицѣй Вечерни Гѡсподи воззвѣхъ

1.

Гѡ - спо - ди воз - звѣхъ кѣте - вѣ, оу -
 гла́ - ши мѡ. Оу - гла́ - ши мѡ
 Гѡ - спо - ди. Гѡ - спо - ди воз - звѣхъ кѣте -
 вѣ, оу - гла́ - ши мѡ,
 вон - ми гла́ - го мо - ле - ні - ѡ мо -
 е - го, вниг - да воз - звѣ - ти ми
 кѣте - вѣ. Оу - гла́ - ши мѡ
 Гѡ - спо - ди.

2. *Da* и - спрѣ - вѣт - еѡ мо - ли - тва
 мо - ѡ, ѡ - ку ка - ди - ло
 прѣдъ то - бо ю, воз - дѣ - ѡ - ни - е
 кѡ мо - ѣ -
 ю, жѣр - тва ке - чѣр - на -
 ѡ. Ѡ - гла - ши ма - Го - спо - ди.

Нынѣ силы небныя съ нами невидимыя служатъ: се бо вхѡдѣтъ црѣ
 славы, се жертва тайная совершена до рѣноситеа: вѣрою и любовію
 приступимъ, да причастники жизни вѣчныя бѣдемъ. ѡмладѣа,
 ѡмладѣа, ѡмладѣа. Вкѡсѣте и видѣте, ѡкѡ блъгъ гдѣ: ѡмладѣа, ѡмладѣа,
 ѡмладѣа.

Adagio religioso

2. 1.) Ни
 2.) Вѣку си
 ѡ - те си и
 ли не бе
 ви ди сѣ
 ни
 ја сна
 те ја
 ми не
 ко благ
 ви ди мо слу
 ја ко благ Го
 жат се бо вхо
 спод Вѣку си

58
 63 дит се
 те вку
 68 бо вхо дит
 си те и
 73 цар сла ви
 ви ди те
 {Се жер тва
 78
 тај на ја
 84
 со - вер - ше - на до - ри - но - сит - сја
 89
 вје - ро - ју
 95
 и љу - бо - ви - ју
 101
 при - сту - пим да при - ча - сит - ци жи
 107
 зни) вје чни ја
 ја ко благ
 112
 бу дем Ал - ли - лу - ја,
 Го спод

118
 ал - ли - лу - ја, ал - ли - лу -
 122
 ја

Богословљу гдѣ на вѣѣкоѣ врѣмѣ, хвала ѿво оубѣхъ моѣхъ:
 хлѣбъ нѣбный, и чашѣ жизни вкѣсите, и видѣте, ѣкѡ блѣгъ гдѣ.
 аллилуѣа, аллилуѣа, аллилуѣа.

Andante

3. Бла - го - слов - љу Го - спо - да на - свѣ - ко - је вре - мѣ,
 2
 хва - ла је - го во у - стѣх мо - јих,
 3
 хлѣб - не - бе - снѣј и ча - шу жи - зни,
 4
 вку - ситѣ и ви - дѣ - те ја - ко благ Го - спод,
 5
 ал - ли - лу - ја, ал - ли - лу - ја ал - ли - лу - ја.

Припеви канона
глас 6, и 8.

I.) По-ми-луј мја Бо — же по-ми-
-луј-мја II.) Пре-по-доб-на-ја ма-ти Ма-ри-је мо — ли
Бо-га о нас. III.) Пре-по-доб-не о-че Ан-дре-је мо — ли
Бо-га о нас. IV.) Свја-ти слав — ни и все-хвал-ни
а-по-сто-ли мо-ли — те Бо-га о нас.

2. Радужја

Ра — — — дуј-сја не-вје-сто
не-не-вјест — — на — — — ја.

3. Аллилуја

Ал — — ли-лу — — — — ја.

Andante con moto.

1. Тропар
глас 8.

По-ве-ље-во-је тај-но при-јем в ра —
-зу — мје, в кров — је Јо-си-фо-вје, тшча — ни-јем
пред-ста без — плот — ниј, гла-го — ља не — ис-ку-со-
-брач — њеј, при-кло-ни — виј схо-жде — ни-јем не —
-бе — са, вмје-шча — јет-сја не-из-мје — во вес
во тја, је-го — же и ви-дја вло-же-снах тво-јих
при-јем — ша ра — би зрак, у-жа-са — ју-сја зва-
-ти те-бје: ра — дуј-сја не-вје — сто не-не-вјест —
-на — ја.

1. *Andante.*

Днес бла-го-дат свја-та — го Ду-ха
 нас со — бра, и вси зем-ше крест свој гла —
 — го — љем бла-го-сло-вен грја-диј
 во и — мја го — — — спод — — — ње, о —
 — са — — — — — на во виш — њих

2.

И-мје-јај ире — стол не-бо и под-но —
 — жи-је зем — — — љу, Бо-га О-ца Сло-во и Сја
 со-при-сно — сущч — ниј на жре-
 — ба-ти без-сло-вес-њем смя — ри — — — сја
 днес, во Ви-та — ни-ју при-шед тјем — же
 дје — ти је-вреј — — — сти, вјет-ви ру-ка-ми дер-жа-
 — шче хва-ља — — — ху гла-сом о-са —
 — на во виш — — — њих бла — го-сло-вен грја — диј
 цар из-ра-и — љев

3.

Пре-жде ше — сти дњеј би-ти-ја пас — хи,

при — де И-сус во Ви-та — ни — ју

воз-зва — ти у-мер-ша чет-ве — — ро-дnev — на Ла —

— зар — — — ја, и про-по-вје — да-ти

вос — кре — се ни — је, срје-то — ша же је-го и же-ни

Мар — та и Ма — ри — ја се-стри Ла-за —

ре-ви. во — — — пи — ју — шче к ње — — — му,

Го-спо-ди а — — шче би је — си был здје, не би у-

-ме — рл брат наш, тог-да гла-го — ла к њим

не пред-ре — кох ли вам вје-ру-јај мја, а —

-шче и у-мерт жив бу-дет, по-ка-жи-те ми гдје по-

-ло — жи — сте је — — — го и во-пи-ја —

-ше к ње — — — му зи — жди-тељ вејех: Ла-за-

-ре грја-ди воњ.

4. Тропар
глас 1.

Об-шче-је вос-кре-се-ни-је, пре-жде
тво-је-ја стра — — сти у-вје-рја-ја, из мер — твоих воз-
-дви-гл је-си Ла-зар — ја Хри-сте Бо — же тјем-
-же и ми ја-ко о-тро-ци по-бје-ди зна-ме — — ни-ја
но-сја-шче, те-бје по-бје-ди-те-љу смер —
-ти во-пи — јем о-са — на во виш — њих
бла-го-сло-вен грја-диј во и-мја го — — спод —
— — ње.

5. Тропар
глас 4.

Спо-греб-ше-сја те-бје кре-шче-ви-јем
Хри-сте Бо — же наш, бе-смерт — ни-ја жиз — ни
спо-до-би — хом-сја во-скре-се — ни — јем тво — јим,
и вос-пје-ва — ју — шче зо — вем: о-са — на
во виш — њих, бла-го-сло-вен грја-диј во и —
-мја го — спод — ње

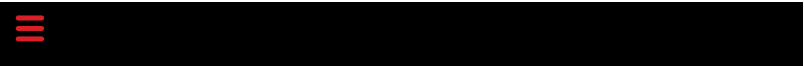
6. Кондак
глас 6.

На пре-сто — ље на не-бе-си, на жре-
-бја-ти на зем-љи по-си — ми Хри-сте Бо-же, ан-ге — лов
хва-ље-ни-је, и дје-теј вос-пје-ва-ни-је, при-јал
је-си зо — ву-шчих ти: бла-го-сло-вен је-си грја-диј,
А-да — ма во - зва — ти

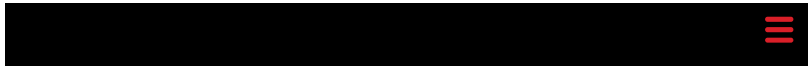
7. Ирмос
глас 4.

Andante maestoso.

Бог Го-спод и ја-ви-сја вам, со-
-ста-ви-те празд — ник и ве-се-ља-шче-сја при-
-ди-те воз-ве-ли — чим Хри-ста сва — ја-ми и вјетв-
-ми пје — сан-ми зо-ву — шче: бла-го-сло-вен грја-
-диј, во и-мја Го-спо-да спа-са на — — ше-го.

Додатак VI

Stichera at the Pre-Sanctified Liturgy Wednesday and Friday of the Fourth Week of Great Lent

At Lord I have cried we sing 3 stichera in tones 4,5 and 1, as set forth below:

Tone 4

O Lord, I have cried un - to You: hear me!

Hear me, O Lord! O Lord, I have

cried un - to You: hear me! Re - ceive the voice

of my prayer when I call up - on You.

Hear me, O Lord!

Let my prayer be set forth in Your sight as

in - cense, and let the lift - ing up of

my hands be an eve - ning sa - cri - fice.
 Hear _____ me, _____ O _____ Lord!

Verse:

For with the Lord there is mer - cy and with Him
 plen - te - ous re - demp - tion and He shall re - deem
 Is - ra - el from all his i - ni - qui - ties.

Stichera:

We have now reached the mid - dle of the Fast that
 brings us bless - - - ings. It has helped us
 to re - ceive God's grace in the days that are past,

and it will bring us fur - ther be - ne - fit in
 the _____ days to come. For by con - tin - u - ing
 in what is right we at - tain yet great - er - gifts.
 We _____ there - fore cry to Christ the giv - er
 of all _____ good: O You, Who for our
 sake has fast - ed and en - dured the Cross,
 make us wor - thy to share un - con - demned in Your
 Di - vine Pas - cha. May we spend our
 lives in peace and right - ly glo - ri - fy You

with the Fa - ther and the Spi - rit.

In Tone 5
Verse:

O praise the Lord all na - tions, praise Him all
you peo - ples.

Stichera:

If we look for a spi - ri - tual re - ward,
let us per - form our good deeds in se - cret
let us not pro - claim them in the streets but
keep them hid - den in our hearts. Then He Who
sees the se - crets of all will re - ward us

Pre-Sanctified Propers Fourth Wednesday and Friday - 4

for our ab - sti - nence. Let us com - plete

the Fast, not with a long face,

but pray - ing in the in - ner room of

our souls; and with - out ceas - ing let us cry:

Our Fa - ther Who art in hea - ven,

lead us not in - to temp - ta - tion, we pray,

but de - liv - er us from the e - vil one.

In tone 1
Verse:

For He has made his mer - cy to pre - vail

Pre-Sanctified Propers Fourth Wednesday and Friday - 5

ov - er us, and the truth of the Lord— en -

dures— for - ev - er.

Stichera:

Let us all wash our souls clean - in the

wa - ters of the Fast, and ap - proach - ing

the pre - cious and hon - ored Cross of the Lord,

let us ve - ne - rate— it with faith,

let us draw from it di - vine en - light -

en - - - ment, gath - er - ing the fruit of

e - ter - nal sal - va - tion, peace and great—

mer - - - cy.

In tone 7

Glory Now and Ever Verse:

Glo - ry to the Fa - ther and to the Son and to the

Ho - ly Spi - rit, now and ev - er and un - to

a - ges of a - - ges. A - men.

Stichera:

My souls dig - ni - ty I have en - slaved

to my pas - sions; I have be - come like

an an - - i - mal, and have no pow - er

to lift my eyes to You, Most High.

But with my head bowed like the pub - li - can,

I pray to You, O Christ, and cry a - loud,

God be mer - ci - ful to me and save me!

Prokimens and Old Testament Readings Wednesday of the Fourth Week of Great Lent

First Prokimen in Tone Four

Bless - ed be the Lord, the God of Is - ra - el,

Who a - lone does won - drous things,

Who a - lone does won - drous things.

The First Old Testament Reading Genesis 9:18-10:1

The sons of Noah who went forth from the ark were Shem, Ham, and Japheth. Ham was the father of Canaan. These three were the sons of Noah; and from these the whole earth was peopled. Noah was the first tiller of the soil. He planted a vineyard; and he drank of the wine, and became drunk, and lay uncovered in his tent. And Ham, the father of Canaan, saw the nakedness of his father, and told his two brothers outside. Then Shem and Japheth took a garment, laid it upon both their shoulders, and walked backward and covered the nakedness of their father; their faces were turned away, and they did not see their father's nakedness. When Noah awoke from his wine and knew what his youngest son had done to him, he said, "Cursed be Canaan; a slave of slaves shall he be to his brothers." He also said, "Blessed by the Lord my God be Shem; and let Canaan be his slave. God enlarge Japheth, and let him dwell in the tents of Shem; and let Canaan be his slave." After the flood Noah lived three hundred and fifty years. All the days of Noah were nine hundred and fifty years; and he died. These are the generations of the sons of Noah, Shem, Ham, and Japheth; sons were born to them after the flood.

The Second Prokimen in Tone Four

It is good for me to be near my God.

It is good for me to be near my God,

it is good for me to be near my God

The Second Old Testament Reading Proverbs 12:23-13:9

A prudent man conceals his knowledge, but fools proclaim their folly. The hand of the diligent will rule, while the slothful will be put to forced labor. Anxiety in a man's heart weighs him down, but a good word makes him glad. A righteous man turns away from evil, but the way of the wicked leads them astray. A slothful man will not catch his prey, but the diligent man will get precious wealth. In the path of righteousness is life, but the way of error leads to death. A wise son hears his father's instruction, but a scoffer does not listen to rebuke. From the fruit of his mouth a good man eats good, but the desire of the treacherous is for violence. He who guards his mouth preserves his life; he who opens wide his lips comes to ruin. The soul of the sluggard craves, and gets nothing, while the soul of the diligent is richly supplied. A righteous man hates falsehood, but a wicked man acts shamefully and disgracefully. Righteousness guards him whose way is upright, but sin overthrows the wicked. One man pretends to be rich, yet has nothing; another pretends to be poor, yet has great wealth. The ransom of a man's life is his wealth, but a poor man has no means of redemption. The light of the righteous rejoices, but the lamp of the wicked will be put out.

Prokimens and Old Testament Readings Friday of the Fourth Week of Great Lent

First Prokimen in Tone Four

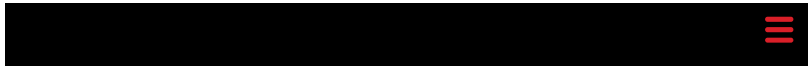
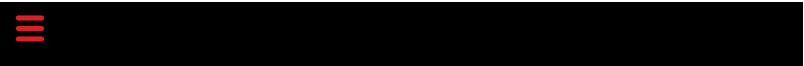
Give ear, O Shep - herd of Is - ra - el,

Who leads Jo - seph like a flock.

Who leads Jo - seph like a flock.

The First Old Testament Reading Genesis 12:1-17

Now the Lord said to Abram, "Go from your country and your kindred and your father's house to the land that I will show you. And I will make of you a great nation, and I will bless you, and make your name great, so that you will be a blessing. I will bless those who bless you, and him who curses you I will curse; and by you all the families of the earth shall bless themselves." So Abram went, as the Lord had told him; and Lot went with him. Abram was seventy-five years old when he departed from Haran. And Abram took Sarai his wife, and Lot his brother's son, and all their possessions which they had gathered, and the persons that they had gotten in Haran; and they set forth to go to the land of Canaan. When they had come to the land of Canaan, Abram passed through the land to the place at Shechem, to the oak of Moreh. At that time the Canaanites were in the land. Then the Lord appeared to Abram, and said, "To your descendants I will give this land." So he built there an altar to the Lord, who had appeared to him. Thence he removed to the mountain on the east of Bethel, and pitched his tent, with Bethel on the west and Ai on the east; and there he built an altar to the Lord and called on the name of the Lord. And Abram journeyed on, still going toward the Negeb. Now there was a famine in the land. So Abram went down to Egypt to sojourn there, for the famine was severe in the land. When he was about to enter Egypt, he said to Sarai his wife, "I know that you

are a woman beautiful to behold; and when the Egyptians see you, they will say, 'This is his wife'; then they will kill me, but they will let you live. Say you are my sister, that it may go well with me because of you, and that my life may be spared on your account." When Abram entered Egypt the Egyptians saw that the woman was very beautiful. And when the princes of Pharaoh saw her, they praised her to Pharaoh. And the woman was taken into Pharaoh's house. And for her sake he dealt well with Abram; and he had sheep, oxen, he-asses, men-servants, maidservants, she-asses, and camels. But the Lord afflicted Pharaoh and his house with great plagues because of Sarai, Abram's wife.

The Second Prokimen in Tone Four

Re - jice in God, re - jice
in God, our help - er.
our help - er.

**The Second Old Testament Reading
Proverbs 14:15-26**

The simple believes everything, but the prudent looks where he is going. A wise man is cautious and turns away from evil, but a fool throws off restraint and is careless. A man of quick temper acts foolishly, but a man of discretion is patient. The simple acquire folly, but the prudent are crowned with knowledge. The evil bow down before the good, the wicked at the gates of the righteous. The poor is disliked even by his neighbor, but the rich has many friends. He who despises his neighbor is a sinner, but happy is he who is kind to the poor. Do they not err that devise evil? Those who devise good meet loyalty and faithfulness. In all toil there is profit, but mere talk tends only to want. The crown of the wise is their wisdom, but folly is the garland of fools. A truthful witness saves lives, but one who utters lies is a betrayer. In the fear of the Lord one has strong confidence, and his children will have a refuge.

Pre-Sanctified Propers Fourth Wednesday and Friday - 12

Додатак VII

Paschal Troparion: CHRIST IS RISEN – Χριστὸς ἀνέστη
 From the Holy Eparchial Synod, Greek Orthodox Archdiocese of America, 2012
 March 2013 Revision

Plagal of the First Mode – D

^(M)
 Christ_ is ri - sen_ from_ the_ dead, by death_

^(Δ)
 tram - pling down up - on_____ death_____ and to_

^(M)
 those_____ in the tombs he has grant - ed life.

Ἦχος πλ. α'. Πα.

^(M)
 Χρι - στος_ α - νε - στη_ εκ_ νε - κρων, θα - να - τω
 Chri - stos_ a - ne - sti_ ek_ ne - kron, tha - na - to

^(Δ)
 θα - να - τον πα - τη - σας,_____ και τοις_
 tha - na - ton pa - ti - sas,_____ ke tis_

^(M)
 εν_ τοις μνη-μα-σι, ζω - ην χα - ρι - σα - με - νος.
 en_ tis mni-ma-si, zo - in cha - ri - sa - me - nos.

The Holy Eparchial Synod recommends teaching this melody and text so that when Orthodox faithful from various parishes and Metropolises gather, they will be able to sing this hymn as one.

Permission is granted to reproduce for congregational, liturgical, or educational use.

Permission is also granted to arrange for part singing provided the melody and text are not changed and appropriate credit is given.

Paschal Troparion: CHRIST IS RISEN – Χριστός ἀνέστη
 From the Holy Eparchial Synod, Greek Orthodox Archdiocese of America, 2012
 March 2013 Revision

Plagal of the First Mode – D

Christ is ris - en from the dead, by death, tram-pling down up - on
 death, and to those in the tombs He has grant - ed life.

Mode pl. 1. Pa.

Christ is ri - sen from the dead, by death tram - pling down up -
 on death and to those in the tombs he has grant - ed life.

Greek Version

Χρι - στός ἀ - νέ - στη ἐκ νε - κρῶν, θα - νά - τω θά - να - τον πα - τή -
 Chri - stos a - ne - sti ek ne - kron, tha - na - to tha - na - ton pa - ti -
 - σας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνή - μα - σι, ζω - ἦν χα - ρι - σά - με - νος.
 - sas, ke tis en tis mni - ma - si, zo - in cha - ri - sa - me - nos.

The Holy Eparchial Synod recommends teaching this melody and text so that when Orthodox faithful from various parishes and Metropolises gather, they will be able to sing this hymn as one.

Permission is granted to reproduce for congregational, liturgical, or educational use.
 Permission is also granted to arrange for part singing provided the melody and text are not changed and appropriate credit is given.

ЛИТУРГИЈА ПРЕЂЕОСВЕЂЕНИХ ДАРОВА

Архиепископ АВЕРКИЈЕ (Таушев)

Литургијом Пређеосвеђених Дарова, како сам њен назив показује, назива се таква Литургија, на којој се верујућима за причешће дају Свети Дарови који су претходно освештани. Зато се литургија Пређеосвеђених Дарова разликује од Литургија светог Јована Златоуста и светог Василија Великог по томе што на њој нема приношења (проскомидије) и освештања Светих Дарова.

У "Додатку" за пети део "Древних Литургија (издање С. Петербург, 1878) речено је: "Међу древним литургијама... литургија Пређеосвеђених Дарова (η των προηγιασμενων λειτουργία, тј. δώρων, Missa praesantificatorum, тј. munerum), која се служи током свете Четрдесетнице у источној православној Цркви, првенствено средом и петком током првих шест недеља, у четвртак пете недеље, у понедељак, уторак и среду Страсне седмице... а у западној цркви само једном годишње - на Велики Петак у Страсној седмици. Порекло и поредак ове Литургије различити истраживачи црквених старини приписивали су и до данас приписују час истоку, час западу; неки од источних писаца прихватају да је она првобитно настала на западу, приписујући је римском папи Григорију Великому или Двојеслову, док је западни писци углавном приписују истоку, допуштајући да је она одатле прешла на запад у време када су источне и западне цркве још имале међусобно општење. Сами чиновници литургије Пређеосвеђених Дарова на истоку и на западу, који се разликују у неким детаљима, у свом општем току и саставу молитава показују тако велику сличност, која представља јасан доказ јединственог порекла ове Литургије у обе половине хришћанског света и заједничког извора свих њених облика. Тај извор је првобитно хришћанство. Нарочите околности у којима је хришћанска Црква

живела у прва три века и које су се једнако тицале Свете Тајне Евхаристије како на истоку тако и на западу, положили су темеље из којих се, мало по мало, развило нарочито евхаристијско богослужење под називом литургија Пређеосвеђених Дарова..." (види: стр. 141-142).

Дакле, као што је горе показано, литургија Пређеосвеђених Дарова води порекло из првих времена хришћанства, али може се претпоставити да је њену коначну редакцију у писменом виду дао свети Григорије Велики, папа Римски, звани Двојеслов, који је живео у шестом веку (папа од 590. до 604. године).

Литургија Пређеосвеђених Дарова служи се само у дане Великог поста. Циљ њеног установљења састоји се у томе да се верни не лише могућности причешћа Телом и Крвљу Христовом у обичне дане Великог поста, када се по Типику потпуна Литургија не служи. Присуствујући савршавању Свете Тајне Евхаристије древни хришћани су се одушевљавали тако узвишеном радошћу у Христу Спаситељу, да су Литургију називали Пасхом. Зато је сматрано да су тако узвишена осећања радости неспојива са данима покајања и скрушености због грехова, чему је намењен Велики пост, па је савршавање потпуне Литургије у дане Великог поста доживљавано као неумесно. Но, пошто је за древне хришћане било незамисливо да читаву седмицу остану без причешћа Светим Христовим Тајнама, уведена је литургија Пређеосвеђених Дарова, из које је уклоњено свако славље и на којој нема најважнијег и најсвечанијег дела Литургије - претварања Светих Дарова.

Литургија Пређеосвеђених Дарова служи се, као што је горе речено, током читавог Ускршњег поста, у сваку среду и петак првих шест седмица поста, у четвртак пете седмице, на Велики Понедељак, Уторак и Среду током Страсне седмице, а може се служити и у понедељак, уторак и четвртак друге, треће, четврте,

пете и шесте недеље Поста, ако у те дане падне храмовни празник или светитељ који у Типику има знак + (Прво и Друго Обретење главе светог Јована Крститеља 24. фебруара и Четрдесет мученика Севастијских 9. марта). Она се никада не служи у суботње дане Великог поста (када се служи Литургија светог Јована Златоустог), нити у недељне дане (када се служи Литургија св. Василиса Великог, осим Цветне недеље када се такође служи Златоустова Литургија), а не служи се ни у понедељак, уторак и четвртак прве седмице Поста, као ни на Благовести, Велики Четвртак и Велики Петак.

Свети Дарови који се дају верујућима на литургији Пређеосвећених Дарова, освећују се раније, на претходној потпуној Литургији светог Јована Златоустог или Василија Великог. Зато се, поред једног уобичајеног Агнеца, на проскомидији припремају још два или више Агнеца (у зависности од тога колико литургија Пређеосвећених Дарова треба одслужити), над којима се извршавају све уобичајене радње и произносе исте молитвене речи као и над оним Агнецом који се припрема за Литургију тога дана. За време освећења Светих Дарова свештеник произноси обичне речи над сваким Агнецом, не мењајући једнину у множину, јер је Један Христос у сваком Агнецу. Када свештеник узноси Свете Дарове, он истовремено узноси и оне свете Агнце који су намењени за литургију Пређеосвећених Дарова. Када наступи време причешћивања свештенослужитеља, предстојатељ, пре него што почне да причешћује, након уливања топлоте у свети путир, ставља на длан своје леве руке (обично на сунђер) један припремљени Агнец намењен за литургију Пређеосвећених Дарова, окренувши његову мекану страну горе. Онда кашичицом натапа светом Крвљу Агнец унакрст, са стране у коју је урезан крст на проскомидији. Свето Тело Христово, које је на тај начин сједињено са пречистом Крвљу Његовом, полаже се у нарочито за то одређени кивот ("хлебоносац"), који обично стоји на Престолу и

ту се чува до дана када треба да се служи литургија Пређеосвећених Дарова.

Будући да се у Великом посту обичним данима (то јест осим суботе и недеље) храна по Типику може узимати само једном дневно, увече, литургија Пређеосвећених Дарова се служи после Деветог часа и вечерња. Пре ње се увек служе великопосни часови трећи, шести и девети са Изобразитељном, затим се даје отпуст, а сама Литургија почиње обичним литургијским возгласом: "Благословено Царство" и вечерњем.

О Пређеосвећеној Литургији светог апостола Јакова

"Ова Литургија представља древни чин Јерусалимске цркве, а служена је у Палестини и на Синају, као локална форма Пређеосвећене литургије, али ју је од петнаестог века постепено истиснула Константинопољска форма Литургије светог Григорија Двојеслова. Поредак Пређеосвећене литургије апостола Јакова има исти однос према потпуној Литургији апостола Јакова, као што Пређеосвећена Литургија светог Григорија Двојеслова има према потпуним Литургијама светог Јована Златоуста и светог Василија Великог.

Споменута у уставу Храма Гроба Господњег, ова Литургија се први пут појавила у штампи изгледа тек у деветнаестом веку, када је објављен њен текст из служебника Синајског манастира. Она се наводи код Дмитријевског.

Молитве пред почетак Литургије и облачење свештенослужитеља

Молитве пред улазак свештенослужитеља у олтар (тзв. входне молитве) читају се обично на крају Деветог часа, после молитве преподобног Јефрема Сиријског: "Господе и Владико живота мога", а облачење свештенослужитеља обавља се после тога, за време певања и читања Изобразитељне, тако да до отпуста Изобразитељне свештенослужитељи већ буду спремни за почетак Литургије.

Входне молитве су исте као и на потпуној Литургији, то јест починку од читања "Пречистому Твојему образу...", али изоставља се молитве: "Господи, ниспошљи руку Твоју...", јер је свештенослужитељ над Светим Даровима већ обављено. Улазећи затим у олтар свештеник као и обично целива Престо, крст на њему, Јеванђеље и облачи се у потпуно свештеничко одјејање, као на потпуној Литургији, али при томе он само осећује креним знаком сваки поједини део одјејања, целива га и ништа не говори, осим: "Господу помолимсја".

Поредак Литургије Пређеосвећених Дарова

Пред почетак Литургије не читају се уобичајене молитве, него се свештенослужитељи трипут поклоне пред светим Престолом са речима: "Боже, очисти ме грешног", затим целивају: свештеник свето Јеванђеље, а ђакон свети Престо. Ђакон ћутке узима благослов од свештеника и излази пред Царске двери на своје обично место (амвон) и громко говори: "Благослови, владико".

Свештеник произноси почетни возглас Литургије: "Благословено царство Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова"

при чему, као и увек, Јеванђељем чини знак крста над Престолом. Појци одговарају: "Амин" и даље почиње вечерње читањем предначинатељног псалма 103: "Благосиљај душо моја Господа..." Свештеник за то време откривене главе чита пред Царским дверима молитве вечерња, зване светилничне, почев од четврте, јер се прве три читају после тога, приликом возглашавања малих јектенија између антифона катизме.

После предначинатељног псалма произноси се Велика јектенија са уобичајеним зајучним возгласом свештеника: "Јер Теби приличи свака слава...", а затим се стихослови 18. катизма: "Ко Господу вњегда скорбети ми..." ("Ка Господу, кад ме снађе невоља"). Чтец завршава сваку Славу читајући три пута "Алилуја". После сваког антифона, или сваке Славе, ђакон произноси малу јектенију. За време јектеније свештеник тајно чита молитве, прве три од светилничних, а потом возглашава: после прве мале јектеније - "Јер је Твоја моћ, и Твоје је царство и сила и слава..." после друге - "Јер си благ и човекољубив Бог..." и после треће - "Јер си ти Бог наш, који милује и спасава".

За време читања катизме обавља се преношење Пређеосвећеног Агнеца са Престола, где се он сада обично налази у кивоту, на Жртвеник. У прошлости овај кивот се налазио на Жртвенику у такозваном "Предложењу". Зато Типик прописује: "Кад почну читати катизме свештеник одлази у предложење и узевши из кивота Пређеосвећени Хлеб (Агнец) са великом побожношћу полаже га на свети дискос, потом улива у свету Чашу вино и воду, затим кади над кадионицом звездицу и покриваче, и покрива дискос и Чашу, не изговарајући никакве молитве проскомидије, него говори само: "Молитвама светих Отаца наших, Господе Исусе Христе, Боже наш, помилуј нас", јер су Дарови већ освештани". У данашње време кивот се обично не налази на Жртвенику, него на Престолу, па се стога претходно

обавља преношење Пређеосвећеног Агнеца са Престола на Жртвеник. На почетку првог антифона, свештеник подигне свето Јеванђеље и стави га иза антиминоса. Затим развије антиминос, оде и узме свети дискос са Предложена, стави га на развијени антиминос и потом положи на дискос Пређеосвећени Агнец из кивота. За време другог антифона свештеник са ђаконом, који у руци држи свећу, кади Престо са Агнецом који лежи на дискосу, обилазећи га три пута у круг. За време трећег антифона свештеник учини земни поклон пред Светим Даровима, па стави свети дискос са светим Агнецом себи на главу и, обилазећи Престо са десне стране, преноси га на Жртвеник, улива у Путир вино и воду, покрива дискос и путир покривачима, и кади Свете Дарове. Затим се враћа светом Престолу, савија антиминос и полаже на њега свето Јеванђеље.

По завршетку катизме и треће мале јектеније следи певање "Господи возвах" и стихира којих на литургији Пређеосвећених Дарова увек има десет. На "Слава, И ниње" отварају се Царске двери и обавља се вечерњи Вход са кадионицом. Но, у оним случајевима када се на литургији Пређеосвећених Дарова чита Јеванђеље, као што то бива у дане празника и у прва три дана Страсне седмице, вход се увек врши са Јеванђељем.

Након входа и уобичајеног певања "Свјете тихиј" произноси се прокимен из Триода читају се две паримије. Током свете Четрдесетнице прва паримија је увек из књиге Постања. Она показује човеков пад у грех и његове погубне последице, док друга - из књиге Прича - говори о Божанској премудрости коју покајани грешници треба да траже ако заиста желе да исправе свој греховни живот и да угађају Богу. За време читања паримија Царске двери се затварају.

По окончању прве паримије Царске двери се отварају и чтец говори а појци певају други прокимен, такође из Триода. После

певања прокимена ђакон се обраћа свештенику (а на архијерејског служби протођакон архијереју) говорећи: "Заповедите!" Свештеник (или архијереј), узевши обема рукама кадионицу и свећу на свећњаку (архијереј трикирију), стоји пред светом Трпезом, гледајући на исток, и чини свећњаком знак крста, говорећи: "Премудрост, смерно стојмо!", чиме оне који се моле подстиче на посебну пажњу и побожност.

Затим се окрене на запад ка народу и громко говори: "Светлост Христова просвећује све и сва", чиме као да показује да су праоци и пророци, чија су дела управо читана и још ће се читати, били просвећени истом светлошћу Божијом која и данас све просвећује, кроз Искупитеља Који се јавио у свету, а кога су они најавили. Ово се обично обавља уз отворене Царске двери, при чему сви који се моле падају ничице клањајући се до земље. Историјски, ова свештена радња се објашњава тиме што су у старини у дане свете Четрдесетнице оглашени који су се припремали за крштење пре изласка из храма осењивани упаљеном свећом, као знамењем благодатне светлости Христове, коју треба да добију у светом Крштењу на крају Великог поста (обично на Велику Суботу). Одмах затим следи читање друге паримије из књиге Прича.

Понекад се на литургији Пређеосвећених Дарова, осим две паримое Триода читају још и паримије празника. Тако бива на Пређеосвећеној литургији за празнике великих Светих, ако ти празници падну у уторак, среду, четвртак, петак и суботу, друге, треће, четврте и пете седмице Великог поста - Обретење главе светог Јована Крститеља 24. фебруара и Четрдесет мученика 9. марта, а такође у дане храмовних празника. Паримије празника се читају још и у навечерје празника Благовести Пресветој Богородици 24. марта, ако то навечерје падне у среду или петак када се служи Пређеосвећена литургија. Уопште, треба знати да

се вечерње, сједињено са литургијом Пређеосвећених Дарова, које се савршава у навечерје празника, односи већ на сам дан празника, услед чега се певају стихире празника и читају његове паримое. У таквим случајевима Свеноћно бденије за празник не почиње вечерњем, него великим повечерјем.

По завршетку читања паримија свештеник говори чтецу: "Мир ти", а ђакон: "Премудрост".

Одмах затим следи певање умилних стихова 140. псалма са припевом за сваки стих: "Да исправитсја молитва моја..." ("Нека узиђе молитва моја...").

Према Типику чтец или свештеник, стојећи пред Царским дверима, пева ове стихове, а појци после сваког стиха певају припев. У данашње време је готово посвуда обичај да ове стихове на средини цркве певају три појца[2], а певнице певају припев уз сваки стих. Поредак овог певања је следећи:

Чтец пева први стих: "Да исправитсја молитва моја, јако кадило пред Тобоју, воздјejаније руку мојеју, жртва вечерњаја" ("Нека узиђе молитва моја као кад преда Те, уздизање руку мојих као принос вечерњи").

Појци (из десне певнице) певају исти стих који служи и као припев.

Чтец устаје и говори други стих: "Господи, возвах к Тебје, услиши мја, вонми гласу мољенија мојего, вњегда возвати ми к Тебје" ("Господе, к Теби вапим, почуј ме; услиши глас мољења мога кад завапим к Теби").

Појци (из леве певнице) певају исти припев: "Да исправитсја молитва моја".

Чтец устаје и говори трећи стих: "Положи, Господи, храњеније устом мојим, и двер огражденија о устнах мојих" ("Постави, Господе, стражу око језика мога, и чувај врата уста мојих").

Појци (десна певница) припев: "Да исправитсја молитва моја".

Чтец устаје и говори четврти стих: "Не уклони сердце моје в словеса лукавствија, непшевати вини о гресјех" ("Не дај срцу моме да застрани у зле помисли, да не измишља изговоре за грехе").

Појци (лева певница) припев: "Да исправитсја молитва моја".

После тога чтец (односно појац) пева прву половину првог стиха: "Да исправитсја молитва моја, јако кадило пред Тобоју", а појци (односно хор) довршавају другу половину: "Воздјejаније руку мојеју, жртва вечерњаја".

На тај начин, ово певање налик је певању великог прокимена. Зато је оно у појачким зборницима и називано "Великим прокименом". Док се ово пева свештеник узима кадионицу са тамјаном и стојећи у олтару пред светом Трпезом кади. Приликом певања последњег стиха: "Не уклони сердце моје..." свештеник одлази ка Жртвенику, а ђакон уставши са колена креће за њим. Свештеник кади пред Жртвеником три пута и даје ђакону, који, стојећи пред Жртвеником, кади до краја певања "Да исправитсја..." А свештеник се враћа пред свети Престо, преклони пред њим колена и остане тако до краја певања "Да исправитсја".

Типик прописује народу и појцима (у певницама) да час клече, а час устају. Они који певају, за време певања стоје, не преклањајући колена. А сваки пут када заврше своје певање, они преклањају колена. На тај начин на самом почетку певања сви осим чтеца који пева "Да исправитсја..." и свештеника који кади у олтару, клече на коленима. Затим чтец клекне на колена а појци из десне певнице и народ на десној страни храма устаје и пева припев: "Да исправитсја...". Приликом последњег певања "Да исправитсја..." сви, укључујући и чтеца и свештеника клече

на коленима. Типик прописује да припев певају десна и лева певница наизменично, а заједно са појцима из певнице и сав народ који се налази на тој страни храма, при чему се каже да стоје, не преклањајући колена, не само појци из певнице која пева, него и народ на тој страни. Важно је приметити упутство из поглавља "О поклонима", где Типик прописује да на богослужењу, осим појаца, много шта пева и народ. У многим богослужбеним књигама ово је јасно означено речима: "народ говори".

Када се отпева "Да исправитсја", прописано је да се чине три велика поклона, при чему се говори молитва: "Господе и Владико живота мога".

После великих поклона у дане спомена великих светих и храмовних празника произноси се прокимен и читају се Апостол и Јеванђеље. Током Страсне седмице чита се само Јеванђеље. Прописано је да се при томе отварају Царске двери. Сходно томе, оне према Типику током певања "Да исправитсја" не би требало да буду отворене, али у пракси је углавном уобичајено да се отварају.

После читања Јеванђеља, или после великих поклона ако Јеванђеље није читано, следи уобичајени поредак Литургије: сугуба јектенија, јектенија за оглашене и две мале јектеније верних. За време сугубе јектеније произноси се иста тајна молитва као и на потпуној Литургији и распостире се антиминос баш као на потпуној Литургији. Многи сматрају да је произношење заупокојене јектеније на литургији Пређеосвећених Дарова неумесно, јер ова Литургија не може да се сматра умилостивљујућом жртвом за упокојене, но неки сматрају да је то помињање допустиво, баш као и свако друго мољење. У време јектеније за оглашене, као и обично, распостире се читав антиминос и предстојатељ током завршног возгласа крстолико осењује антиминос сунђером, који потом целива и полаже на десну страну изнад антиминоса. Пошто је у старини међу оглашенима

било оних који су се припремали да крштење приме на Велику Суботу, од крстопоклоне среде "за браћу која се спремају за свето Просвећење" произноси се нарочита јектенија са тајном молитвом за оглашене и завршним возгласом свештеника "Јер си Ти просвећење наше..." Уз следеће две мале јектеније читају се посебне тајне молитве, а друга јектенија завршава се нарочитим возгласом свештеника: "По дару Христа Твога, са Којим су благословен, са Пресветим и Благим и Животворним Твојим Духом, сада и увек и у векове векова."

Затим се, уместо Херувимске, пева посебна песма: "Ниње сили небеснија с нама невидимо служат: се бо входи Цар слави, се жртва тајнаја совершена дориноситсја, вјероју и љубовију приступим, да причастници жизни вечнија будем: Алилуја, Алилуја, Алилуја" ("Сада Небеске Силе с нама невидљиво служе: јер ево улази Цар славе; ево већ принесена тајанствена Жртва долази, свечано праћена. Са вером и љубављу приступимо, да причасници вечнога живота постанемо. Алилуја, Алилуја, Алилуја").

На почетку ове песме отварају се Царске двери. Ђакон кади свету Трпезу наоколо три пута, свето Предложение и свештеника. У пракси кади се читав олтар, али онај ко кади не излази на амвон, нити кади иконостас, певнице и народ. Молитва херувимске песме се не чита, него свештенослужител. Док кади може у себи да чита 50. псалом. Затим као и на потпуној Литургији свештеник и ђакон се три пута поклоне, читајући сваки пут: "Ниње сили небеснија..." После тога целивају Престо и одлазе ка Жртвенику како би започели Велики вход.

Особености овог Великог входа су следеће:

Пред Жртвеником свештеник се само клања три пута, говорећи тихо: "Боже, очисти ме грешног"; затим кади три пута, узима воздух и ћутке га полаже на плећа ђакону. Сам пак узме у десну

руку свети дискос и стави га себи на главу, у леву руку узме свети путир, држећи га уз прса. Ако у Литургији учествује неколико јереја, онда старији носи дискос, а други Чашу, Ђакон иде напред и кади. Крећући се од Жртвеника кроз северне двери, па на Царске двери до Престола, они ништа не говоре, јер је помињање већ обављено на оној Литургији на којој су ови Дарови освећени. За време преношења Божанских Светих Тајни сав народ у храму и појци падају ничице клањајући се како доликује Христу Богу, присутноме у Светим Тајнама, које су претходно у потпуности освештане. Након уношења Светих Дарова у олтар сви устају и појци довршавају другу половину песме: "Ниње сили небеснија", почев од речи "Вјероју и љубовију приступим..."

Након постављања Светих Дарова на Престо свештеник скида покриваче са њих, узима воздух са ђаконових плећа, кади га и њиме са миомирисом покрива Свете Дарове, ништа не говорећи. Типик прописке да се након уношења Светих Дарова чине "три поклона". Обично се чине три велика поклона уз читање молитве "Господе и Владико живота мога", иако Типик то не каже изричито.

После Великог входа навлачи се завеса, али само до половине. Ово полузатварање завесе одговара њеном затварању и отварању на потпуној Литургији, јер тамо је она потпуно затворена до "Вјерују", а затим остаје отворена до возгласа "Светиње светима".

Пошто на литургији Пређеосвећених Дарова нема самог освештања Дарова, него након Великог входа одмах следи припрема верујућих за причешће, ђакон произноси исту прозбену јектенију која се произноси и на потпуној Литургији пре "Оче наш", али она почиње речима: "Допунимо вечерњу молитву своју Господу", на којој се моли "За предложене и пређеосвећене пречасне Дарове". Свештеник за то време чита нарочиту тајну молитву у којој се моли за достојно причешћивање Светим Тајнама и закључује јектенију возгласом који је уобичајен и за потпуну

Литургију: "И удостој нас, Владико...". На тај возглас појци одговарају молитвом Господњом: "Оче наш". Даље следи све по реду као и на потпуној Литургији. Једино што свештеник са великим страхом и побожношћу пружа руку испод воздуха којим су покривени Свети Дарови, дотакне се руком животворног Хлеба, не подижући га, и говори гласно: "Пређеосвећене Светиње светима" (За то време сав народ у храму пада ничице клањајући се, и устајући пева: "Један је свет..."). Дакле, не врши се узношење Агнеца, јер је то већ учињено на потпуној Литургији. При томе се навлачи и друга половина завесе. Свештеник скида воздух са дискоса и путира, и разлама свети Агнец на четири дела, уз исте речи као и на потпуној Литургији, и полаже частицу ИС у путир, ништа не говорећи, а ђакон налива топлоту, такође ништа не говорећи.

Потом следи причешћивање свештенослужитеља које има следеће особености: пошто је тело Христово натопљено Његовом крвљу, ђакон, прилазећи да би добио Свете Дарове, говори: "Дај ми, владико, пречасно и пресвето Тело и Крв Господа и Бога и Спаса нашег Исуса Христа". А свештеник, дајући му частицу, говори: "Теби, ђакону (име), даје се пречасно и пресвето и пречисто Тело и Крв Господа и Бога и Спаса нашег Исуса Христа, на отпуштење грехова твојих и на живот вечни". Слично говори и када се сам причешћује. Ако свештеник служи сам, без ђакона, он не пије из Чаше пре но што употреби Свете Дарове на крају Литургије. Јер, мада је вино освећено стављањем частица Светих Тајни, оно није претворено у Божанску Крв. А ако свештеник служи са ђаконом, онда ђакон не пије из Чаше, јер после треба да употреби Свете Дарове. А свештеник пије из свете Чаше и при томе ништа не говори.

За време причешћивања свештенослужитеља пева се причастан: "Вкусите и видите, јако благ Господ: Алилуја, Алилуја, Алилуја".

Свештеник чита благодарну молитву, а ђакон полаже све частице које су преостале на дискусу у свети Путир и покрива га.

Отварају се Царске двери и ђакон, примивши свети Путир из руку јереја, показује га са двери народу уз уобичајени возглас: "Са страхом Божијим, вером и љубављу приступите", а појци, уместо "Благословен грјадиј" ("Благословен који долази"), певају: "Благословљу Господа на всјакоје времја, хвала Јего во устјех мојих" ("Благосиљаћу Господа у свако време, Његово прослављање јеуустим мојим"). Ако има мирјана који се причешћују, они се причешћују као обично, а сасвим малу децу, која не могу да прогутају частицу тела Христовог, на Пређеосвећеној литургији не причешћују. За време причешћа појци као и обично певају: "Тјело Христово примите". После тога следи благослов свештеника са речима: "Спаси, Боже, људи Твоја...", појци певају: "Хлеб небесниј и чашу жизњи вкусите и видите, јако благ Господ, Алилуја, Алилуја, Алилуја". Приликом кађења Светих Дарова свештеник ништа не говори, него узевши свети Путир и окренувши се ка дверима, гледа према народу и тајно говори: "Благословен Бог наш" са возгласом: "Свагда, сада и увек, и у векове векова". Појци као и обично певају: "Да исполњатсја уста наша..." Ђакон произноси уобичајену благодарну јектенију после причешћа: "Прости примше..." ("Ми који смо примили..."). Чита се посебна заамвона молитва која почиње речима: "Господе Сведржитељу". У њој свештеник моли Бога да нас Он удостоји да се "добрим подвигом подвизавамо, да ток Поста завршимо... главе невидљивих змија размрскамо... и да неосуђено достигаемо поклонити се светом Васкрсењу". Појци певају: "Амин" и "Буди имја Господње" три пута. Даље чтец чита речитативом или појци певају 33. псалам: "Благословљу Господа..." ("Благосиљам Господа..."). Даље следи "Слава Тебје Христе Боже..." и уобичајени отпуст Литургије. На Велику Среду после "Буди имја Господње" чита се молитва преподобног

Јефрема Сиријског "Господи и Владико" са три земна поклона. Дели се нафора. При томе не треба сметнути с ума да се ова Литургија, будући да се служи после вечерња, већ односи на следећи дан, те се стога помињу свети следећег дана. Само на литургији Пређеосвећених Дарова која се служи у дане празника, помиње се најпре свети који се празнује, а потом свети чији је спомен наредног дана.

Недеља Православља

У прву недељу Великог поста прославља се Победа Православља, у спомен на обнављање иконопоштовања у време царице Теодоре 842. године. У саборним црквама се тога дана после Литургије служи, "Чин Православља", који се састоји из молебног појања за обраћење заблуделих, објављивања "анатема" свим одступницима од истинске вере и сејачима лажних учења, "вечног спомена" свим поборницима Православља и многољетствија свим верним чедима Цркве и заштитницима свете вере. Ово је веома свечани чин и зато га служи самоархијереј уз велико сабрање саслужитеља. У обичним парохијским храмовима служи се само први део тога чина, који садржи молебнопојање.

Служба светоме из Минеја, чији спомен падне у Недељу Православља, служи се у петак на повечерју (и уопште, службе светима из Минеја, који падну у суботе и недеље свете Четрдесетнице, поју се у петак на повечерју).

У суботу друге, треће и четврте седмице Великог поста служи се заупокојена служба са помињањем умрлих. Али ако у једну од тих субота падну Обретење, Младенци, Благовести или храмовни празник, заупокојена служба се изоставља.

Друга недеља Великог поста

У другу недељу Великог поста слави се спомен светог Григорија Паламе, архиепископа Солунског, који је од јеретика Варлаама заштитио учење о божанствености благодатне светлости којом је Господ засијао на Тавору и која озарује човека након најдубљег

подвига молитве и поста. Ово је, да тако кажемо, празник победе православног подвижништва над рационалистичким лажним учењима која одричу значај подвига поста.

Крстопоклона недеља

Треће недеље Великог поста обавља се служба у част Крста Господњег, који се на свеноћном Бденију, после Великог славословља, свечано износи на средину храма ради поклоњења, услед чега не само та недеља, то јест тај недељни дан, него и читава седмица која следи, носе назив Крстопоклона. У средини поста крст се износи како би ободрио и окрепио духовне силе оних који посте, подсећајући их на страдања Господња претргоњена ради нашег спасења и преславно васкрсење Његово које је затим уследило. Због тога Црква, прослављајући Крст Господњи, пева: "Крсту Твојему поклањајемсја, Владико, и свјатоје Воскресеније Твоје славим". Изношење Крста обавља се на исти начин као за празник Воздвижења, али нема подизања, већ само поклоњење Крсту уз појање: "Крсту Твојему". Ово поклоњење Крсту понавља се такође у понедељак и среду Крстопоклоне седмице на Првом часу, уместо појања: "Стопи моја направи по словеси Твојему..." и у петак након отпуста свих часова, када се након целивања Крста он односи у олтар. Приликом поклоњења крсту увек се певају стихире: "Придите, вјернији, Животворјашчему Древу поклонимсја..." Током читаве ове седмице у богослужбеним песмама прославља се Крст Господњи. У среду и петак ове седмице служба је по Триоду, а светоме из Минеја чита се на Повечерју.

Четврта недеља Великог поста

Четврте недеље Великог поста слави се спомен преподобног оца нашег Јована Лествичника, који је читав пут духовног, подвижничког живота представио у својој чувеној књизи "Лествица духовна, која узводи на небо" и на примеру сопственог изузетног подвижничког живота пружио узор како треба пролазити тим путем. У Јеванђељу које се чита на Литургији тога дана (Мк. 9,7-31), спомиње се пророштво Господа о томе да ће бити убијен и да ће васкрснути.

Пета седмица Великог поста

Ова седмица обележена је посебним богослужењима и за њу постоји нарочит распоред читања катизми Псалтира. У четвртак 5. седмице на јутрењу, које се служи у среду увече, чита се Велики канон преподобног Андреја Критског у целини, заједно са каноном преподобној Марији Египатској, услед чега се ова служба у народу назива "Андрејево" или "Маријино стајање". На јутрењује одређено да се чита житије преподобие Марије Египћанке, и то први део после катизми и сједална, а други после треће песме канона. На вечерњу уочи овог дана, то јест у среду на Пређеосвећеној литургији, осим пет стихира преподобног Јосифа Студита које се певају на шест, певају се по азбучном реду и 24. стихире преподобног Андреја Критског. Ове стихире се одликују посебном умилношћу и по своме садржају личе на Велики канон. Све поменуте покајне стихире завршавају се истим речима: "Господи, прежда даже до конца погибну, спаси мја" ("Господе, пре но што до краја погинем, спаси ме"). На дан канона повечерје је мало и то у келијама, као и полуноћница. И после јутрења

"читавау службу читамо брже", то јест без певања и поклона, а молитву преподобног Јефрема Сиријског прате само три поклона, а не шеснаест, "ради напорног бденија". У четвртак се, због Великог канона служи литургија Пређеосвећених Дарова.

Ако у среду и четвртак пете седмице падне празник Благовести, онда се певање Великог канона преноси на уторак исте седмице и, сходно томе, обавља се у понедељак увече.

У суботу пете седмице празнује се "Похвала Пресвете Богородице" уз читање акатиста који је подељен на четири дела, услед чега се та субота назива такође "суботом акатиста". Ова служба је установљена у спомен на више доброделија Константинопоља од непријатеља заштитом и заступништвом Богомајке, Која се у акатисту зато и прославља као "Изабрана Војвоткиња". Ово богослужење се назива "акатистом", што на грчком значи "несједалан", јер током њега није дозвољено да се седи. Није тачно познато ко је саставио овај акатист: једни га приписују хронографу из IX века Георгију Амартолу, други патријарху Сергију, који је живео за време цара Ираклија у VII веку, трећи преподобном Роману Слаткопојцу, а неки и патријарху Фотију. На дан суботе акатиста повечерје је мало и чита се у келијама као и полуноћница. Сам акатист се чита на јутрењу, из четири дела, замењујући обичне сједалне, кондак и икос. Први део почиње певањем кондака: "Взбраној Војеводје побједитељнаја" и кађењем, при чему се приликом првог певања обавља кађење читавог храма, док се уз остала три дела обавља само мало кађење. Сваки пут се прочитају по три икоса и три кондака, а читање се завршава поновним певањем кондака "Взбраној Војеводје". Ово јутрење завршава се певањем Великог славословља.

Пета недеља Великог поста

У пету недељу Великог поста слави се спомен преподобие мајке наше Марије Египћанке, и то само у случају ако у тај дан не падне претпразништво, попразништво или празник Благовести, као ни Младенци. У Јеванђељу на Литургији опет се наводи пророштво Господа о Његовом страдању, смрти и васкрсењу. Преподобна Марија Египћанка се тога дана спомиње као пример истинског покајања, које потпуно препорађа човека, чак и када је дубоко огрезао у блату греха.

Читава шеста седмица Великог поста која затим следи назива се Цветном седмицом и служи као претпразништво Уласка Господњег у Јерусалим, који се назива још и Цветном недељом. Петак шесте седмице Великог поста је крај свете Четрдесетнице, па се зато на јутрењу и на вечерњу тога дана по два пута пева умилна стихира: "Душекорисно савршивши Четрдесетницу, молимо да и свету седмицу страдања Твојих видимо, Човекољупче..."

Овим се заправо завршава време које је Црква наменила за покајање. Даље следе два празника и седмица посвећена успомени на последње дане земаљског живота Господа, на Његова страдања, крсну смрт и погребене, која се зато и назива Страсном (тј. страдалном) седмицом.

У суботу уочи Цветне недеље слави се спомен великог чуда које је Господ учинио у Витанији шест дана пре Пасхе, васкреавши четвородневног Лазара. Зато се ова субота и назива Лазаревом. Васкрсење Лазарево је свим људима јасно показало божанску силу Христову и

пре Његових страдања и смрти уверило је људе у васкрсење Христово и у опште васкрсење свих умрлих. Ова мисао је изражена и у тропару: "Обшчеје воскресеније прежде Твојеја страсти

увјерјаја, из мртвих воздвигл јеси Лазарја, Христе Боже..." ("У опште васкрсење пре Твога страдања уверавајући, из мртвих си подигао Лазара, Христе Боже"). У складу са тим на јутрењу Лазареве суботе певају се васкрене песме: после друге катизме васкрени тропари "Ангелских собор удивисја...", после сједална "Воскресеније Христово видјевше..." "Свјат Господ Бог наш", "Преблагословена јеси, Богородице Дјево..." Јутрење се завршава Великим славословљем. Од Лазареве суботе до Томине недеље не пева се Лестњејшују". На Литургији се уместо Трисвете песме пева "Јелици во Христа крестистесја...". На трпези се осим уља и вина дозвољава и употреба икре.

Цветна недеља

У шесту недељу Великог поста, која се назива Цветном недељом, празнује се Улазак Господњи у Јерусалим - царски пут нашег Господа и Спаситеља на страдања и крсну смрт, "ради нас људи и ради нашег спасења". Пред Господом, као пред царемпобедником, носили су палмине гране. По тим гранама и сам празник је добио назив "Цвети". То је Господњи празник, један од дванаест великих, и читава служба односи се само на празник. Он нема ни претпразништво, ни попразништво. Служи се Свеноћно бденије са уобичајеним поретком. Особеност представља само освештање палмових грана, односно код нас грана врбе, као биља које рано даје пупољке. Одмах након Јеванђеља чита се 50. псалам, за време чега свештеник кретообразно са свих страна кади у средини храма припремљене врбове гране (врбице). Затим, после возгласа ђакона: "Господу помолимсја", свештеник чита из Триода нарочиту молитву за благосиљање врбице и кропи је светом водом. Типиком је одређено да се за време певања Полијелеја

целива свето Јеванђеље, а не икона која стоји на средини храма. У пракси се допушта да верни поред Јеванђеља целивају и икону, а затим свештеник, приликом миросања (помазивања освећеним јелејем), свакоме даје освећену врбицу и запаљену свећу. Са врбицама и свећама у рукама верни потом стоје до краја јутрења. У Јерусалиму са палмовим гранама стоје и до краја Литургије. Служи се Литургија светог Јована Златоуста.

Увече на вечерњу има само 6 стихира на "Господи возвах", а не 10, као током првих 5 недеља Великог поста. И мада има Входа, нема више Великог прокимена, него се произноси прокимен дана: "Се ниње благословите Господа вси раби Господњи". Даље следи преодевање у црне одежде приликом читања "Сподоби, Господи" и великопосни крај вечерња, као и током свих претходних недеља поста. Произноси се нарочити отпуст прва три дана Страсне седмице: "Грјадјј Господ на вољнују страст нашего ради спасенија..."

Страсна седмица

Повечерје се поје мало са посебним трипјесњецом Триода и увече се служи Јутрење Великог понедељка. На овом јутрењу Црква нас позива да дочекамо "почетак страдања Господњих", "да са очишћеним разумом и умртвљеним страстима пратимо Господа на путу у Јерусалим", "да се распнемо са Њим и да се умртвимо Њега ради за сласти живота", како бисмо "са Њим живели". На овом јутрењу се после "Алилуја" пева дирљиви тропар: "Се Жених грјадет в полуношчи" "косно и велегласно, и со слаткопјенијем равно" три пута. Затим иду три катизме са сједалнима после сваке од њих, а после трећег сједална возглашава се: "И о сподобитисја нам слишанију свјатаго Евангелија..." ("И да се удостојимо

слушања светог Јеванђеља") након чега следи читаное Јеванђеља које садржи повест о делима и речима Господа последних дана Његовог земаљског живота, недуго пре крених страдања, а посебно Његове знамените приче и беседе о крају света и Његовом Другом доласку. Током целе Страсне седмице Минеј се у потпуности одлаже и читава служба обавља се само по Триоду. Службе из Минера светима чији спомен пада у Страсну и Светлу седмицу читају се раније, на повечерјима за време читавог Великог поста. Уместо целог канона узима се само трипјесњец из Триода (а на Велики уторак само двојесњец), са припевом: "Слава Тебје Боже..." После мале јектеније у све ове дане, до Великог четвртка, пева се дирљиви експастилар [светилан] "Чертог Твој вижду, Спасе мој, украшениј, и одјежди не имам, да вниду воњ: просвјети одјejаније души мојеја, Свјетодавче, и спаси мја" ("Двор Твој видим украшен, Спасе мој, а одеће немам да бих ушао унутра: просветли одећу душе моје, Светлодавче, и спаси ме"). Стихира има и на хвалите (мада се "Всјакоје диханије" не пева) и на стиховње. Велико славословље се не пева него се чита и крај јутрења је великопосни. Затим следи великопосни Први час, али без катизме и са кондаком Триода.

На Велики понедељак служе се великопосни часови трећи, шести и девети са изобразителном, а затим литургија Пређеосвећених Дарова. Трећи и шести час имају катизму, певају се тропари часова, кондак

Триода и на крају сваког часа, као и обично у посту, чине се велики поклони са молитвом преподобног Јефрема Сиријског. На литургији Пређеосвећених Дарова чита се само Јеванђеље, без апостола и прокимена. Главну особеност часова током прва три дана Страсне седмице представља што се на њима прочита читаво Четворојеванђеље, на тај начин што се Јеванђеље по

Матеју прочита из два пута, Јеванђеље по Марку такође из два пута, Јеванђеље по Луки из три пута и Јеванђеље по Товану из два пута, али само до почетка описа светих страдања - до речи: Сада се прослави Син Човечији... Тако током ова три дана на свакоме од три часа - трећем, петом и деветом, бива по једно читање, а укупно девет читања.

По тој схеми обавља се богослужење у прва три дана Страсне седмице - Велики понедељак, Велики уторак и Велику среду. Али сваки од ова три дана има и своје нарочите спомене, те сходно томе и свој садржај богослужбених песама и читања.

У Велики понедељак слави се спомен целомудреног Тосифа, кога су браћа из зависти продала у Египат, као праслике Христове, и тога како је Господ проклео неплодну смокву, као праслику јудејског зборишта које је Господа предало на смрт.

У Велики уторак спомиње се прича Господа о десет девојака и о талантима, други долазак Господњи и страшни суд.

У Велику среду спомиње се како је жена грешница помазала Господа у Витанији, у дому Симона губавога, а истовремено се спомиње и Јудино издајство, које се збило после након догађаја. У песмама се дирљиво и поучно пореди поступак покајане блуднице и ученикаиздајника. У уторак и среду служи се Велико повечерје и носе се црне одежде.

У Велику среду пре Литургије уместо отпуста часова са изобразителном, свештеник чита молитву: "Владико многомилостиви..." која се током читавог Великог поста чита на крају Великог повечерја. Приликом читања ове молитве сви који се моле у храму клањају се до земље. Затим свештеник моли опроштај, као на почетку свете Четрдесетнице. Исто чине сви присутни. На крају Литургије, код "Буди имја Господње..." последњи пут се чита молитва преподобног Јефрема Сиријског са

три земна поклона и "потпуно престају поклони који се чине у цркви". Овим се коначно завршава све што је карактеристично за великопосно богослужење и почињу посебна богослужења, везана специјално за страдања Господња ("страдална" или "страсна богослужења").

Велики четвртак

На Велику среду увече облаче се тамноцрвене одежде, као и за Литургију на Велики четвртак. Служи се Мало повечерје са Трипјесњецом, а за њим, обично увече, јутрење Великог четвртка (према Типику у седми час ноћи, то јест у поноћ).

На Велики четвртак спомен је Тајне вечере и смирења Господњег, које се изразило кроз прање ногу Својим ученицима и установљење Свете Тајне Тела и Крви Његове. На јутрењу после "Алилуја" пева се три пута тропар "Јегда славни ученици на умовенији вечери просвјешчахусја..." и одмах после њега, без катизме (Псалтир се одлаже до Томине недеље, осим 17. катизме на Велику суботу), чита се Јеванђеље по Луки, зачало 108, о Тајној Вечери. После Јеванђеља чита се 50. псалам и, без молитве уобичајене за читав пост: "Спаси, Боже, људи Твоја...", одмах почиње канон: "Сеченоје сечетсја море чермноје...". Ексапостилар. "Чертог Твој". Има стихира на хвалите и на стиховње, а Славословље се чита. После "Благо јест", Трисвете песме и "Оче наш" пева се тропар "Јегда славниј...", следи сугуба јектенија и после возгласа и "Утверди Боже..." чита се Час први, са тропаром и кондаком Триода, чију особеност представља то што се између богородичних читају паримеји - "Пророштва Јеремијина" у којима пророк созерцава непријатељство јудејских старешина против Христа, види Његову кротост и

незлюбивост, са којима Он предаје Себе у руке безаконика и тугује због њих.

Трећи, Шести и Девети час савршавају се просто, без певања, са тропаром и кондаком Триода, којима се додаје Изобразительна, након чега следи отпуст.

Литургија светог Василија Великог се спаја се са вечерњем, слично као што бива у навечерје Рождества Христовог и Богојављења. Читају се и три пророчка паримеја, затим мала јектенија, Трисвето и даље по реду Литургија на којој се уместо Херувимске песме, уместо причасног, за време причешћа и уместо "Да испољњатсја уста наша..." пева "Вечери Твојеја тајнија дњес, Сине Божиј, причасника мја прими: не бо врагом Твојим тајну повјем, ни лобзанија Ти дам јако Јуда, но јако разбојник исповједају Тја: помјани мја Господи во Царствији Твојем". Постоји и нарочит отпуст: "Иже за превосходјашчују благод" (На овој Литургији, ако постоји потреба, припремају се Свети Дарови за причешћивање болесних).

После заамвоне молитве у саборним храмовима обавља се Чин прања ногу. Архијереј излази на Царске двери, да га нико не придржава, без жезла, и стаје на место за облачење; пред њим један ђакон носи Јеванђеље, а друга двојица бокал и лавор. Свештеници, седећи на горњем месту, споро читају 50. псалом. Протођакон, уз певање 5. песме канона Великог четвртка, доводи на средину храма у паровима дванаесторицу свештеника, који сви седају и тако остају све време, чак и приликом читања Јеванђеља. Протођакон произноси Велику јектенију са нарочитим прозбама: "О жеже благословитисја и освјатитисја умовенију сему...", док архијереј чита молитву. Затим протођакон чита Јеванђеље по Јовану о прању ногу, а за то време архијереј чини све оно што се у тамо говори о Исусу Христу и пере ноге свој дванаесторици свештеника који представљају апостоле. Најстарији међу

свештеницима представља апостола Петра и са њим архијереј води дијалог јеванђелским речима. Архијереј сам довршава читање Јеванђеља у коме Господ објашњава значење прања ногу које је обавио. На крају он чита молитву да Господ опере сваку прљавштину и нечистоту душа наших.

Током страсне седмице обавља се "мировареније" (кување мира) и освећење мира. Раније је мировареније обављано у Патријаршијској ризници, а освећење мира у Успенској цркви у Москви и у Кијево-Печерској лаври у Кијеву.[2] Свето миро се употребљава: 1. у Светој Тајни Миропомазања, 2. за освећење новог храма - њиме се помазују антиминос, Престо и зидови, и 3. за свечани обред крунисања царева и краљева.

Велики петак

Велики петак је спомен светих и спасоносних страдања Господа нашег Исуса Христа, Који је ради нас добровољно претрпео плување, ударце, шамаре, увреде и смрт на крсту. Зато је одређено да се ноћ уочи Великог петка проводи у слушању Јеванђеља о страдањима Христовим. Повест о Христовим страдањима излаже се хронолошким редом, кроз 12 читања изабраних из сва четири Јеванђеља. Ова Јеванђеља читају се током читавог јутрења Великог петка, које се служи на Велики четвртак увече, а према Типику почиње у 2. час ноћи, то јест у 7 сати увече. Зато јутрење Великог петка носи нарочит назив: "Посљедованије (чин, поредак) светих и спасоносних страдања Господа нашег Исуса Христа". Приликом сваког читања Јеванђеља удара се у звоно, тако да број удараца показује редни број Јеванђеља које се чита. Након што буде прочитано и дванаесто Јеванђеље, удара се 12 пута, а затим кратко звоне сва

звона. Читање Јеванђеља сви слушају са упаљеним свећама. Након сваког читања пева се: "Слава долготерпјенију Твојему, Господи". Пре првог и последњег Јеванђеља кади се читав храм, почев од средине. Пре читања јереј или архијереј износи Јеванђеље из олтара на средину цркве, где се оно полаже на налоњ и ту остаје до краја последњег читања. Изношење Јеванђеља обавља се после Шестопсалмија, Велике јектеније, "Алилује" и певања тропара "Јегда славнији ученици..." током кога се кади читав храм. Царске двери све време остају отворене. Читања Јеванђеља распоређена су између песама јутрења. Између првог, другог, трећег, четвртог, петог и шестог Јеванђеља одређена су по три антифона, сједалан и мала јектенија. За време сваког сједална јереј кади свети олтар, па се зато не седа: "певамо га стојећи" - каже Типик. Тако читање Јеванђеља на овом јутрењу као да замењује читање катизми. После шестог Јеванђеља певају се "Блажена" са тропарима, а затим се пре седмог Јеванђеља произноси прокимен: "Раздјелиша ризи Моја себје, и об одежди Мојој меташа жребиј". Пред осмо Јеванђеље чита се педесети псалам и пева Трипјесњец. После трипјесњца и свјетилна "Разбојника благоразумнаго..." чита се девето Јеванђеље. Затим се пева "Всјакоје диханије" са стихирама, и чита се десето Јеванђеље. Након тога читају се Велико славословља (не пева се), прозбена јектенија и једанаесто Јеванђеље. Следе стихире на стиховње и дванаесто Јеванђеље. Крај јутрења је обичан: "Благо јест", Трисвето, "Оче наш", пева се тропар: "Искупил ни јеси од кљатви законија" сугуба јектенија и нарочит отпуст: "Иже опљеванија и бијенија и зашенија и крест и смерт претерпјивиј..."

Први час се не спаја са јутрењем.

На Велики петак ујутро, "о другом часу дана", а то је по нашем рачунању у 7 (односно 8) ујутро, служе се Царски часови, на којима се певају посебни тропари, читају старозаветна пророштва о страдањима Христовим, апостолска дела и поново страдална

Јеванђеља, тако да се на Првом часу излаже сва повест о страдањима Христовим по јеванђелисти Матеју, на трећем часу по Марку, на Шестом часу по Луки и на Деветом часу по Јовану.

Да не би био нарушен најстрожи пост који је за тај дан одређен, као и из нарочитог побожног поштовања према Голготској Жртви која је тога дана принесена, на Велики петак се уопште не служи Литургија, осим ретког изузетка када на тај дан падне празник Благовести, у ком случају се служи Литургија светог Јована Златоуста.

Око три (односно четири) сата поподне (према Типику "о десетом часу дана"), када је Господ Исус Христос издахнуо на крету, служи се вечерње. На њему се читају три паримеја: из књиге Изласка, у којој је представљен Мојсије како се моли за преступнички јеврејски народ, као праслика општесветског Голготског Заступника; из књиге о Јову, где је представљен праведни Јов који је после изузетних страдања овенчан милостима Божијим, као слика Божанског Страдалника; и из књиге Исаијине, где је у 53. глави овај пророк, прозван "старозаветним Јеванђелистом", тако живо и са трепетом созерцавао понижение Искупитеља света. Затим се чита Апостол - Посланица апостола Павла Коринћанима, где се приповеда о Божанској Премудрости и сили које су се откриле кроз крст Христов и, на крају, чита се заједничка повест о страдањима Христовим из три Јеванђеља - по Матеју, Луки и Товану, као и повест о погребену Христовом. Потом следе сугуба и прозбена јектенија, које су као и увек одвојене молитвом "Сподоби, Господи", и певају се стихире на стиховње. Приликом певања последне стихире: "Тебје одјејущагосја свјетом, јако ризоју", свештенослужитељ кади, обилазећи три пута око плаштанице која представља Господа положеног у гроб, и лежи на Престолу. Уз певање тропара "Благообразниј Јосиф с

древа сњем пречистоје тјело Твоје, плаштаницеју чистоју обвив и воњами во гробје новје покрив положи" ("Благообразни Јосиф, скинувши с дрвета пречисто тело Твоје, обави га чистом плаштаницом, и мирисима помазавши положи га у нови гроб") сви свештенослужитељи подижу плаштаницу изнад својих глава и кроз северне двери износе је на средину храма, полагајући је тамо на посебно припремљени сто, који служи као слика гроба. Ради изношенна плаштанице предстојатељ се облачи у потпуно одјејаније, а испод плаштанице носи Јеванђеље, које се потом полаже на плаштаницу. Након полагања плаштанице у гроб око ње се три пута кади и произноси се одговарајућа поука. Затим се говори отпуст: "Иже нас ради человјеков и нашего ради спасенија..." сви се клањају пред плаштаницом и целивају је уз певање стихире: "Придите ублажим Јосифа приснопамјатнаго".[3]

После вечерња следи Мало повечерје, на коме се пева Канон о распећу Господњем и на плач Пресвете Богородице.

Ако на Велики петак падну Благовести, онда се служи Литургија светог Јована Златоуста, која се по обичају спаја са вечерњем. Но, у Типику није речено када се у том случају обавља изношење плаштанице, па је у пракси ово питање решавано на различите начине. У СанктПетербуршкој епархији било је одређено да се по окончању Литургије, одмах након отпуста, певају стихире на стиховње Великог петка, при чему су се свештенослужитељи за то време преоблачили из празничних у црне одежде, а плаштаница је полагана на Престо и уз певање тропара "Благообразниј Јосиф" изношена као и обично. Сличан распоред дао је и митрополит Филарет Московски, с тим што је одредио да се стихире на стиховње певају после Заамвоне молитве.

Велика субота

Богослужење Велики суботе представља побожно бдење над гробом Господњим. То је спомен на пребивање Господа у гробу и

Његов силазак у ад. У седми час ноћи по Типику, а по нашем рачунању у један сат после поноћи, служи се јутрење Велике суботе. На овом јутрењу које данас често бива на Велики петак увече, после шестопсалмија, "Бог Господ", тропара "Благообразниј Јосиф...", Слава, "Јегда снишели јеси к смрти, Животе Бесмертниј..." И ниње, "Миросицам женам..." пева се 17. катизма: "Блажени непорочни", при чему се после сваког стиха ове катизме певају или читају кратке песме које се називају надгробним похвалама и у којима се прославља умрли и погребени Господ. Ово је плач на гробу Божанског Покојника. При томе, Царске двери се отварају, свештенослужитељи излазе на средину храма и стају пред плаштаницу, па се обавља потпуно кађење читавог храма, почев од плаштанице. Ово надгробно појање дели се на три статије, при чему после сваке следи мала јектенија и кађење. После треће статије певају се Васкрсни тропари: "Ангелскиј собор удивисја..." ("Анђелски сабор се задиви..."). Сви стоје са упаљеним свећама. Следи сједалан, 50. псалам и Канон Велике суботе: "Волноју морскоју" ("Таласима морским"), који описује пометњу неба и земље пред страшним призором - како Њихов Господ лежи у гробу. Канон уједно објашњава значење Спаситељеве крсне смрти, Његовог погребња и силаска у ад. Током певања овог канона свештенослужитељи улазе у олтар. Предстојатељ се облачи у потпуно одјејаније (црно), а након последње стихире на Хвалите, док се пева: "Преблагословена јеси, Богородице Дјево..." опет сви долазе на средину храма, пред плаштаницу. Предстојатељ возглашава: "Слава Тебје, показавшему нам свјет" и пева се Велико славословље, за време кога се гроб са плаштаницом кади три пута унакрст. За време последњег "Свјатиј Боже", које се пева надгробним напевом, свештенослужитељи узимају плаштаницу на своје главе и обносе је три пута око цркве ("идући на исток и савијајући на запад... уз

појање 'Свјатиј Боже'''), при чему настојатељ испод плаштанице носи Јеванђеље. Кад се овај опход заврши (за време опхода звоне сва звона), улазе у храм и плаштаницу опет постављају у гроб. Свештеник возглашава: "Премудрост прости", а затим, док се пева "Благообрази Јосиф", три пута кади око гроба. Поменуто ношење плаштанице означава силазак Господа после смрти у ад и Његово нераздвојно пребивање са Оцем на престолу. Црквене песме и читања која одмах следе уливају наду у васкрсење, па тако настаје промена у расположењу оних који се моле. Чита се тропар пророштва и возглашава прокимен: "Воскресни, Господи, помози нам, и избави нас имене ради Твојега". Потом се чита паримеј из пророштва Језекиљиног о сувим костима које су оживеле у пољу, најављујући васкрсење мртвих, а затим иде други прокимен, опет васкрсни: "Воскресни, Господи, Боже мој, да вознесетсја рука Твоја, не забуди убогих Твојих до конца" и чита се Апостол о томе да нас је Господ Исус Христос искупио од проклетства закона, те да је Он наша Пасха (1.Кор. 5,6-8,заједно са Гал. 3,13-14). Возглас: "Да воскреснет Бог и расточатсја врази Јего" са стиховима, подсећа нас на приближавање Васкрса. Затим се чита Јеванђеље по Матеју (исто као и дванаесто светих страдања), о печатењу гроба Господњег и постављању страже на њега. Након тога се произноси сугуба и прозбена јектанија, отпуст и следи целивање плаштанице, при чему се пева "Придите ублажим Јосифа приснопамјатнаго...". Овоме се додаје још и Први час.

Литургија светог Василија Великог се на Велику суботу служи касније него других дана у години, према Типику "о десетом часу дана", то јест после три сата поподне (код нас обично у један поподне). Пре ње служе се обични часови, трећи, шести и девети, уз Изобразитељну са тропарима и кондак Велике суботе. Сама Литургија почиње вечерњем које се већ односи на следећи дан, то јест на Васкрс, па се ту зато са песмама Велике суботе сједињују свечане васкрсне песме, тачније прве четири стихире на "Господи

возвах" првог гласа. После "Свјете тихиј" не говори се прокимен, него се одмах возглашава: "Премудрост" и чита се 15 паримеја који садрже пророштва о искупљењу људског рода које је остварено смрћу Сина Божијег. Након читања 6. паримеја пева се свечани припев "Славно бо прослависја", а након 15. паримеја - припев песме тројице младића: "Господа појте и превозносите во всја вјеки". Уместо Трисвете песме пева се "Јелици во Христа креститесја, во Христа облекостесја. Алилуја" у част крштења оглашених које је у старини обављано на Велику суботу. После читања Апостола - који објашњава значење Свете Тајне Крштења, кроз коју бивамо погребени са Христом да бисмо заједно са Њим и устали за нови, безгрешни живот у Богу - уместо обичног "Алилуја", пева се, са стиховима 81. псалма, припев "Воскресни, Боже, суди земљи, јако Ти наследиши во всјех јазицјех". Док се ово поје, свештеници и ђакони у олтару свлаче црно одјејаније и облаче бело, васкрсно. Исто тако мењају се покривачи на Престолу, Жртвенику и свим налоњима, да ништа црно у храму не остане. Ђакон затим у светлој ризи излази на средину храма, како би, попут Анђела који се јавио приликом васкрсења Христовог, благовестио о Васкрсломе, и чита Јеванђеље по Матеју, које говори о земљотресу на гробу Господњем, о Његовом васкрсењу, о јављању женама мироносицама, о бекству стражара и о томе како су их првосвештеници поткупили, као и о јављању Господа ученицима у Галилеји, са заповешћу да иду и науче све народе, крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа. Затим следи Литургија својим уобичајеним поретком, само што се уместо херувимске, пева нарочита песма: "Да молчит всјакаја плот чловјеча и да стојит со страхом и трепетом..." Како мали, тако и велики вход врше се око плаштанице, а пред њом се обављају и сва читања и произносе јектеније. Уместо "Достојно" (односно "О тебје радујетсја") пева се ирмос девете песме канона: "Не ридај Мене

Мати, зрјашче во гробје..." Причастан: "Воста, јако спја Господ и воскресе спасајат нас". После Литургије обавља се благосиљање хлеба и вина (чита се иста молитва као и на литији, али без спомињања "пшенице и јелеја"). Хлебови и јелеј се освећују зато да би верујући могли да се окрепе, јер се у старини после ове Литургије, која се завршавала касно (у Типику је речено: "еклисијарх треба да пази, да када се Литургија завршава, буде други час ноћи"), верујући се нису разилазили по кућама, него су остајали у храму, слушајући читање књиге Дела апостолских све до самог Васкршњег јутрења. Према Типику читава књига Дела апостолских треба да буде прочитана до четвртог часа ноћи, то јест до десет увече, за када је одређена такозвана "Пасхална полуноћница" - служба која у Типику не носи никакав наслов, а састоји се од читања уводних молитава, канона Велике суботе "Волноју морскоју", Трисвете песме, "Оче наш", певања тропара: "Јегда снишел јеси к смрти, Животе бесмертниј...", кратке сугубе јектеније (као на Малом вечерњу) и васкрсног отпуста. За време девете песме канона свештенослужитељи окаде плаштаницу, однесу је у олтар и положи на Престо, где лежи до оданија празника Васкрса.

History of the Holy Liturgy of the Presanctified Gifts

(By William Hall)

In the Byzantine Church, besides the Liturgies of St. John Chrysostom and of St. Basil the Great, we have a third liturgical formulary, known as the Holy Liturgy of the Presanctified Gifts. As the very name suggests, the Eucharistic Gifts given in the communion at this service are *pre-sanctified*, consecrated beforehand. Strictly speaking, this is only a service of a solemn Holy Communion. The Liturgy of the Presanctified Gifts is celebrated during Lent on those days when the ordinary Liturgy is not celebrated. Its origins historically are covered with some haze. Nevertheless, its use reaches back to the venerable antiquity of Christian worship.

All the Liturgies, before having been put in writing, were in use for a long period of time and were handed down by oral tradition. It was only much later that some particular formularies were recorded and thus were preserved for posterity. For this reason it is very hard, if not impossible, to establish an exact date and place of their origin, or to discover all the factors that influenced the evolution of these liturgical formularies.

The same should be said about the Liturgy of the Presanctified Gifts, which, in all probability, came into existence at the beginning of the sixth century in Antioch, Syria. There the other Byzantine Liturgies also originated. At some point during the sixth century the Presanctified Liturgy was transferred from Antioch to Constantinople, where it underwent further liturgical evolution and received its definite shape. The first certain information about the celebration of the Liturgy of the Presanctified Gifts in the capital of the East comes to us in an anonymous work, *Paschalion*, written in 616. There we read:

"In the fourth year of Emperor Heraclius (614), under Patriarch Sergius of Constantinople (610-638), commencing with the first week of Lent, the people, following the Psalm '*Let my prayer ascend to You*' [see below] and the celebrant's invocation '*Through the gift of Christ,*' while the Presanctified Gifts were being carried to the altar, immediately started to sing '*Now the Powers of heaven*' [see below]. This hymn is sung not only during Lent, but every time the Presanctified Gifts are celebrated." (cf. *P.G.* 92,989)

From this first reliable source concerning the Liturgy of the Presanctified Gifts we can conclude: 1) that at the beginning of the seventh century (about 614) this Liturgy was well developed and celebrated in Constantinople; 2) that starting with Lent of 614, a new, most in-

spiring hymn "Now the Powers of heaven" was introduced; and 3) that at that time the Liturgy of the Presanctified Gifts was celebrated not only during Lent, but also on some other occasions. It was limited to the Great Lent by the Council of Trullo (692), which stated:

"Let the sacred Liturgy of the Presanctified (Gifts) be performed on all days of the Holy Forty Days' Fast, except Saturday and the Lord's day, and the holy day of Annunciation" (Canon 52).

More recent legislation limited its celebration to the Wednesdays and Fridays of Lent, and to Monday, Tuesday and Wednesday of Holy Week. (cf. A. Mikita, *Cerk. Typykon*, 1901, p. 174) But even on those days the celebration of the Divine Liturgy of St. John Chrysostom is permitted (Ibid.; *Ordo Celebrationis*, Rome 1944, n.216).

The oldest text of the Presanctified Liturgy as celebrated in the Byzantine Rite today can be found in the often mentioned *Codex Barberini*, from the eighth century. Its author is not mentioned. Only later manuscripts from the 11th-12th centuries ascribe its authorship to various Fathers, like St. Basil (d. 379), St. Epiphanius (d. 403), St. Gregory the Great - the Dialogus (d. 604), St. Germanus (d. 732), or even some of the Apostles. But all these testimonies lack a historical basis or spring from apocryphal sources. As such, therefore, they all are today rejected by the liturgists, who unanimously agree that the original author of the Liturgy of the Presanctified Gifts remains unknown.

The oldest description of the Presanctified Liturgy belongs to St. Theodore Studite (d. 826), who wrote a short essay entitled "Explanation of the Divine Liturgy of the Presanctified." (cf. *P.G.* 99, 1687-1680) The ritual as described by St. Theodore in his work is very similar to the one used at the present time.

The Carpathian particular usage of the celebration of the Presanctified Gifts is given to us by Canon Alexander Mikita, in his *Cerkovnyj Typykon*, printed in Uzhorod, 1901 (p. 200-207), while its commentary is presented to us by Father Eugene Fencik, in his *Liturhika* (Budapest 1878, p. 197-208), and by Prof. Nicholas Russnak, in his Hungarian work *A Keleti Egyház Miséi* (Budapest 1915, p. 114-120).

The ordinary Divine Liturgy was considered by the Fathers a joyous celebration, which usually was followed by the love feast (*agape*) as mentioned by St. Paul (I Cor. 11:20-22). A Syrian commentator and contemporary of St. John Chrysostom, Theodore of Mopsuestia (d. 426), in his recently (1933) discovered *Catecheses* writes: "To participate in the Mysteries (Communion) is to commemorate the death of the Lord, which procures for us the resurrection and the joy of immortality." (cf. *Catech.* 15, 7).

Since Lent was a time of mourning and repentance, the celebration of the Divine Liturgy during the Lenten period was limited to Saturdays and Sundays, as legislated already by the Synod of Laodicea (about 365): "In Lent it is not lawful to offer the Bread (Holy Eucharist), except on the Sabbath and the Lord's Day alone" (Canon 49). Hence the custom arose that on the other Lenten days the Liturgy of the Presanctified Gifts was celebrated to give to the people an opportunity to receive Holy Communion daily.

The Liturgy of the Presanctified Gifts is composed of three clearly distinguishable parts, namely:

- 1) Vespers,
- 2) Liturgy of the Catechumens, and
- 3) Holy Communion of the faithful.

During Lent, according to ancient tradition, a complete abstinence from food, a true fast, was observed by the faithful until 3:00 P.M. from Monday through Friday (cf. *Byzantine Leaflet Series*, No. 13). But before taking their evening meal the faithful used to assemble in their churches for Evening Prayers which, eventually, developed into the liturgical services of Vespers. These then form the first part of the Liturgy of the Presanctified Gifts, concluding with the entrance and singing of the vespertine hymn, "*O Joyful Light*".

The second part, the Liturgy of the Catechumens, is a reminder of the public instructions given to the candidates for Baptism, called Catechumens. These instructions were given during Lent by the bishop in church every day, and were combined with special prayers, exorcisms and blessings. They also were often attended by the faithful. Thus, the second part of the Presanctified was formed, consisting of scriptural readings, solemn blessing with incense and candles, and intonation of "*The light of Christ enlightens every man who comes into the world*" (Jn. 1:9), as well as the Ekteny of the Catechumens with its prayer (unfortunately now-a-days omitted). All these elements are so many remnants of the venerable institution of the ancient Catechumenate.

The third part of the office consists of a solemn communion with the Holy Eucharist consecrated at the regular Divine Liturgy ahead of time. It begins with the Ekteny of Supplication and follows the patterns of the Divine Liturgy, except for the Anaphora with the consecration. After the prayers for the faithful there follows the Great Entrance with the Presanctified Gifts, while the hymn "*Now the Powers of heaven*" is being sung. Then the Ekteny of Impetration and the recitation of the "*Our Father*" prepare the faithful for Holy Communion. The prayers of thanksgiving and the prayer behind the ambo with a dismissal properly concludes the services.

On the Lord's Day the Christians of the first centuries and, later, the monks of the desert assembled for the celebration of the Holy Eucharist, which was followed then by the "meal of love" (*agape*). On this occasion they received Holy Communion and also took some consecrated particles for their daily communion during the week in their homes. This custom is known in Church history as private or monastic communion, and was confirmed by a "long - continued custom" (cf. St. Basil, Epistle 93). In the same epistle St. Basil mentions that "in Egypt every person, even the laity, has the (Holy) Eucharist in his own home and receives it with his own hand every time when he wishes to communicate".

Later, because of some abuses, private communion was forbidden. To the question, "Whether the monk or nun can take Holy Communion by themselves?", St. Theodore Studite (d. 826) replies: "It is not licit even to touch the Holy Gifts by those who are not priests, except in the case of necessity." (cf. *P.G.* 99, 1661) Thus private communion was gradually substituted with a solemn communion in church, which subsequently developed into the Holy Liturgy of the Presanctified Gifts.

The famous Byzantine canonist, the hieromonk Matthew Blastares, in his work *Syntagma*, comments: "During Lent we partake of the Presanctified Gifts towards evening in order to strengthen ourselves against the assaults of the enemy (of our salvation). Certainly spiritual food is most suitable in a spiritual combat. For this reason it was ordered that the office of the Presanctified be mystically celebrated in the evening." (cf. *P.G.* 145, 149) The prayer behind the ambo, recited at the end of the services, beautifully describes the spiritual fruits of the Presanctified Liturgy.

It should also be noted that according to the ancient, if not apostolic "unwritten tradition" (St. John Damascene in *P.G.* 95, 69), on Good Friday no Liturgy, not even that of the Presanctified Gifts is celebrated in the Byzantine Church, since, according to the testimony of St. Gregory the Great (d. 604), on that day "our Lord offered Himself in sacrifice. And His sacrifice is sufficient for the salvation of all the faithful." (cf. *P.L.* 78, 893) The only exception made is when the feast of the Annunciation falls on Good Friday. The reason of this exception was recently given by Pope John Paul II: "If the Word of God would not become flesh in the virginal womb of Mary then the passion and the death of Christ would not have been realized." (cf. *L'Osservatore Romano*, March 26, 1980, p. 2)

THE EVENING PRAYER

r. Let my prayer ascend to You like incense, and the lifting up of my hands like an evening sacrifice.

v. O Lord, I have cried to You, now hear me; listen to my voice when I call to You.

v. O Lord, set a guard before by mouth, and set a seal on the door of my lips.

v. Let not my heart be inclined to evil, nor make excuse for the sins I commit.

(Psalm 141:1-4)

**Манастир Светог Саве
Либертивил, Илиноис
С.А.Д**